

86
C. Loukakos August 1895
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ Γ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜ. ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΚΑΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΑΝΑΝΙΟΥ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ, ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ

ΚΑΙ Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

*Αθλήσις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γεβοῦ. — Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυ-
ρος Ἰγνατίου τοῦ νέου, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλητάτος. — Καὶ Ἀκο-
λουθία τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γεβασίου, Περτάσιου, Κελσίου
τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κοσμά τοῦ ποιητοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν

1
2 1894
ΙΓΝΑΤΙΟΥ

*Ἀρχιεπισκόπου Μητροπόλεως τοῦ νέου καὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος

ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ

τοῦ θαυματουργοῦ

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΔΑΨΑΝΗ:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΡ. ΔΟΥΚΑΚΗ

Προσκηρτητοῦ τοῦ ἐκ Καλαμῶν τῆς Πελοποννήσου

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1895

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Πολλά ισχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου.

(Ἡ ἀκκ.λησ. σελὶς 102)

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ (*)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΑΝΙΟΥ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ψαλλομένη τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου

Ἐσπέρα, ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια·
τῆς Θεοτόκου δ'· τοῦ Ἀποστόλου ἑνα' καὶ τοῦ Ὁσίου ἑνα. Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Πῶν εὐσεβοῦντων τὰ στίφη, καὶ μοναστῶν ἡ πληθὺς· δεῦτε συμφώνως
πάντες, εὐλαδῶς προσκυνοῦντες, τὴν Σκέπην τῆς Ἀχράντου Μητρός
τοῦ Θεοῦ, μεγαλύνωμεν σήμερον· τὴν παραδόξως ὀφείσαν ἐν τῷ ναῷ,
Βλαχερνῶν τοὺς πιστοὺς σκέπουσαν.

Σκέπη ὑπάρχεις τοῦ κόσμου Θεοχαρίτῳ· σκέπουσα τοὺς σοὺς δούλους,
τοὺς πιστῶς σὲ ὑμνοῦντας· καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν προ-
σκυνοῦντας Πανάχραντε· καὶ σοῦ τῆς Σκέπης τὴν χάριν πανευλαδῶς,
αἰτούμενος διασώζεις δεινῶν.

Πειρατηρίων κινδύνων τε καὶ καχώσεων, ἐκ πολυτρόπων σῶζε, τὴν σὴν
ποίμνην Παρθένη· τῇ Σκέπῃ σου τῇ θείᾳ πάντας ἡμᾶς, συντηροῦσα
καὶ σκέπουσα· ἐκ πειρασμῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν πρὸς σὲ μόνῃ γὰρ
ἐλπίζομεν.

Πόθῳ τὴν θείαν σου Σκέπην Παρθενομήτορ ἀγνὴ, μεθ' ἧς σκέπεις τοὺς
δούλους, προσκυνοῦμεν ἐν πίστει, δεόμενοι βοῶντες πάντας ἡμᾶς, σκέπε

(*) Τὸ παρὸν παράρτημα εἶναι ἐκτὸς τῆς τάξεως τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ, καὶ
ὁ βουλόμενος νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ὡς προσέλθῃ, εἰς τὸν ἐκδότην Κωνσταντῖνον Χρ. Δουκί-
κην προσκυνήτην.

φρούρει καὶ φύλαττε, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ἐκ πυρὸς, τοῦ ἀσβέ-
στου ἡμᾶς λύτρωσαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος. δ'. Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεῖς.

Ὡς φωτοφόρος ὡς θεὸς ὑποφῆτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τῶν παθημά-
των Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι ἀρρήτου δόξης, συγκλη-
ρονόμος τε καὶ συμμετοχος· συνὼν τῷ Δεσπόζοντι καὶ ἐνεδόμενος, ταῖς
πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσταῖς, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε,
τὴν παιδοτάτην τοὺς τελούντάς σου, νῦν ἐορτὴν ἱεστίαις σου, ζοφερῶν
ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Τοῦ Ὁσίου Ἦχος. πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Πῆν σάρκα καθυπέταξας, τῷ πνεύματι μακάριε, εἰσεδέξω τὴν τοῦ πνεύ-
ματος αὐγὴν, ἐν τῇ καρδίᾳ Πάτερ. Διὸ καὶ μελιρρῦτων ἁσμάτων χά-
ριν κατεπλούτισας. Δέξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Λεῦτε πιστῶν ἡ ὁμήγουρις πᾶσα, καὶ μοναζόντων ὁ θίασος· τὴν τῆς
Παρθένου πυρίμορρον Σκέπην, τὴν ἡμᾶς περισκέπουσαν, καὶ διασώζου-
σαν μεγαλύνωμεν· καὶ τοῖς ὕμνοις κροτοῦντες, πνευματικῶς ἐορτάσω-
μεν· καὶ χαριστήριον αἶνον τῇ Παρθένῳ προσοίσωμεν· ὡς δι' αὐτῆς σκε-
πόμενοι, πάντων δεινῶν, ἐκλυτρούμεθα· καὶ ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ τῆς ἐτα-
σεως, δι' αὐτῆς σωθῆναι ἐλπίζομεν· καὶ λαβεῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα
ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια· Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Σκέπη πανευκλεής· Μητὴρ τοῦ Θεοῦ Λόγου· σκέπε φρούρει καὶ σῶζε·
ἀπὸ παντοίας βλάβης, τοὺς εὐλαβῶς τιμῶντας σε.

Στίχ. Ἦγίσε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Πληρὺς χριστιανῶν· Παντάνασσα Μαρία· χάριτι τῆς σῆς Σκέπης· περὶ-
σσωζε τοὺς πόθῳ, ταύτην τιμῶντας σήμερον.

Στίχ. τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλοῦστοι τοῦ λαοῦ.

Ὑσιν τῶν δυσχερῶν· καὶ κτήσιν τῶν ἀρίστων· βράβευσον σοὶς ἱκέταις·
χαριτι τῆς σῆς Σκέπης, Μαρία μητροπάρθενε. Δέξα, ὅμοιον.

Ὑαῖρε ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου τεξαμένη, Χριστὸν καὶ τῇ σῇ Σκέπῃ·
ἀσκέπουσα ἡμᾶς πάντας, Παρθένε Θεονύμφευτε. Καὶ νῦν· ὅμοιον.

Ὑμνοὶς χρεωστικῶς, μοναζόντων τὰ στίφη, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, τὴν
Σκέπην τῆς Παναγίου, τὴν πάντας πιστοὺς σκέπουσαν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πῆς Σκέπης σου τὴν χάριν ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, ἣν ἐν τῷ πανσέπτῳ
Ἰναβῷ σου ἐφήπλωσας τοῖς πᾶσι· τὸ θαῦμα ἐκπλήττει πάντα νοῦν, πῶς
θεῖόν σου Μαφόριον σεμνῇ, ἐφηπλοῦτο πανταχόθεν τοῖς λαοῖς, τῇ αἰγλῇ
ἀστραπηφόρον· χάρις τῇ ἀντιλήψει σου σεμνῇ· χάρις τῇ θεῇ Σκέπῃ σου.
χάρις τῇ προμηθείᾳ σου, μόνῃ Θεονύμφε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. τοῦ Ἀποστόλου. Ἀπόστολε Ἄγιε Ἀνανία, πρέσβευε
τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.
Δέξα Πατρί τοῦ Ὁσίου, Ἦχος. πλ. δ'. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη.
Ἦ τὸ παρόν. Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Πνευματικοὶς ἐκλάμπας πλείστοις χαρίσμασι, τὴν Θεοτόκον ἔσχες μέ-
γαν διδάσκαλον, Μαρίαν τὴν παρθένον, καὶ πανύμνητον, τὰ θεῖά σε
πάνσοφε μυοῦταν, ἐξ ὧν ὑψηγοῖσαις δογμάτων θεοπροπῶς, Χριστοῦ τὴν
ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας Ῥωμανέ· πρὸς ἐν μνημόνευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν. Καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συναναρχὸν λόγον.

Πῆν ἀγίαν σου Σκέπην ἀγνὴ Πανύμνητε, ἣν ἐν Βλαχέρναις κατεῖδον τοὺς
πιστοὺς σκέπασον, ὁ Ἀνδρέας ὁ σοφὸς καὶ Ἐπιφάνειος, ἀνευφημοῦμεν
εὐλαβῶς, προσκυνοῦντες ἐν χαρᾷ, ὡς σκέπυσαν καὶ φρουροῦσαν καὶ ἀπή-
μονας συντηροῦσαν τοὺς προσκαλοῦντας τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχ. ι'. φάλλομεν
προσόμοια τῆς Θεοτόκου γ'. τοῦ Ἀποστόλου β'. καὶ τοῦ Ὁσίου β'.
Τῆς Θεοτόκου· Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ ὀφθέντος ποτὲ, ἐν Βλαχέρναις Βύζαν-
τος· τῆς μόνης τὸν ποιητὴν ἡμῶν καὶ Κύριον· τεκούσης ἅ ἐν βο-
ράς· τὸ ἱερὸν γὰρ Μαφόριον ἤπλωσε· καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, περισκε-
πάσα χαρίτων ἐνέπληξε καὶ πρὸς εὐφροσύνην θείαν, συγκαλεῖται ἅπαν-
τας· τοῦ βοᾶν γηθοσύνης· χαῖρε Σκέπη πιστοὺς σκέπουσα.

Βράβει τῶν σῶν θαυμασίων Ἀγνή· ὅτι τῇ σῇ Σκέπῃ, σκέπεις τοὺς ἱκέ-
τας σου· καὶ σῶζεις ἐκ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων τοὺς πόθῳ σε ἐκ
ψυχῆς, προσκαλουμένους πανύμνητε Δέσποινα· συμφώνως οὖν καὶ ἡμεῖς,
τῷ θαυμασίῳ Ἀνδρέᾳ κροτοῦμέν σοι· τῆς Πανυπεράγνου Κόρης, τὸ ερι-
κτὸν τεράστιον, Μαφόριον σου Σκέπης θείαν χάριν καὶ ἀντίληψιν.

Σκέπην σου τὴν θείαν Ἀχραντε, Ἀσωμάτων δῆμοι, καὶ πιστῶν ὁμή-
γουρις· τιμῶμεν πανευλαβῶς, περισκεπόμενοι· τῇ χάριτι τοῦ σεπτοῦ, σοῦ
Μαφορίου, δι' οὗ σκέπεις ἅπαντας· τοὺς πόθῳ τελούντας νῦν, τὴν θαυ-
ματέδωτον ταύτην πα· ἡγουρί· σοῦ τῆς Παναγίας Σκέπης, νέφη ἐκδιώ-
κουσα· πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοῦ δολίου πολεμητορος.

Σκέπη τῆς Παναγίου πάντιμε· ἡ πιστοὺς φρουροῦσα, σκέπασον τοὺς
ἀπαντας· πιστοὺς χάριτι σῇ, προσκαλουμένους σε· καὶ σῶζε ἐκ δυ-
σχερῶν, πειρατηρίων παντοίων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ τὴν μονὴν Ἀγνήν,
ἐν κόσμῳ ζῶσαν σεμνῶς περιέσκεπες· ἔθεν κατὰ χρέος πάντες, σήμερον
τιμῶμέν σου· τὴν ἀνάμνησιν πόθῳ, τὴν Πανύμνητον γεραίροντες.

Ὑαῖρε τῶν πιστῶν τὸ καύχημα· σὺ γὰρ μόνῃ πέλεις, πάντων τὸ προ-
σφύγιον· καὶ Σκέπη ἡ κραταιά, τῶν προστρέχόντων σοι· διὸ τιμῶμεν

τὴν σὴν, μεγαλουργίαν τῆς Σκέπης σου Ἀχραντε· ἦν εἶδεν ὁ θαυμαστός, Ἀνδρέας ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου· ὡς περ τῆς νεφέλης πάλαι, κιβωτοῦ τυποῦ-
σης σε· ἐν ἧ σκέπατον πάντας, τοὺς ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντάς σε.

Δεῦτε μοναστῶν συστήματα, καὶ λαμπρὰν χορείαν, σήμερον συστήσω-
μεν· τιμῶντες πανευλαβῶς, τῆς τοῦ Κυρίου Μητρός· τὴν Σκέπην τὴν
ιεράν, τὴν τοὺς πιστοὺς πανταχοῦ περισκέπουσαν· καὶ ρύουσιν τῶν δει-
νῶν, τοῦ πονηροῦ σκανδάλων καὶ θλίψεων· σώζουσα πυρὸς γέννησις,
ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· τοὺς πιστῶς προσκαλοῦντας, τὴν θερμὴν αὐτῆς
ἀντίληψιν. Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὀπίστου κληθεὶς.

Ὅτι ἀκτίνα τὴν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπηρωμένος
σοι, ὁ πρῶν ζῶν κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θείαν κάθαρ-
σιν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε ὡς Ἱεράρχης σορός, υἱοθετεῖς τῷ
βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἱοθετήσαντα. Ὅθεν σὺν
τούτῳ, μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον,
ἰκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμυημένος τὰ θεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγονώτερον μάκαρ ἐσάλπι-
σας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνηματίοις
τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας νέκρωσιν, ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς
συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσιν· οὕς
ἀπειργάσας, τοῦ νεκρώσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ
Δεσπότου, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐξέλαμψεν ὁ βίος σου, παιδρῶς τὰ κατορθώματα, τῶν πανσόφων ἐλα-
λήθη πανταχοῦ, θείων καὶ μελιρρῦτων, ἁσμάτων ἃ ἡ μόνη, παρθένο-
μήτωρ σοι δέδωρηται.

Ὅς ἄλλον σε παράδεισον, κατέχευσα λαμπρύνεται, σοὺ τοῖς πόνοις τῶν
ἁσμάτων Ρωμανέ. Διό σε καὶ γεραίρει πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, ἀνακη-
ρύττουσα τὸ δώρημα. Δόξα Ἦχος α'. Βυζαντίου. Οἱ δέ, Ἀνατολίου.

Πῶ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν
Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε. Θεόθεν κατ' ἀποκαλύψιν χρηματι-
σθεὶς, ὡς αὐτόπτης τοῦ λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ. Ἀπό-
στολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος, τῆς νέας Διαθήκης
Χριστοῦ. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν Διδάσκαλον Χριστόν, τὸ οἰκεῖον
αἶμα ἐξέχεας, μαρτυρικῶ πάθει, ὁμολογητῆς γενόμενος Ἀνανία Ἱεράρχα
σοφέ· καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας σὺν τοῖς
ἄνω λειτουργαῖς, ἐν ὕψιστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου, Ἦχος α'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἁσματικὴν μελωδίαν· καὶ ἠχῆσωμεν γηθοσύνας,
τὰ τῆς Παρθένου ἐξαίσια θαυμάσια· τὸ ὑπερρυὺς τερατούργημα, αὐ-

τῆς μεγαλύνοντες· ὁ ὁ θαυμάσιος Ἀνδρέας ἀσκαρδαμυκτὶ θεάτατο ἐν
τῷ τῶν Βλακερνῶν σεβασμῷ ναῷ, σὺν τῷ Ἐπιφανίῳ αὐτοῦ προσχι-
λεῖ, ὡς πιστοὶ αὐτῆς θεράποντες· τὴν γὰρ ἁγίαν αὐτῆς Σκέπην, τοῦ ἱε-
ροῦ Μαφορίου αὐτῆς ἐφαπλώσασα πάντας τοὺς εὐσεβεῖς παραδόξως ἐσκέ-
πασεν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, τὴν ἀνάμνησιν τελοῦντες, ἐκτεῖνως ἰκε-
τεύομεν λέγοντες· σκέπασον ἡμᾶς Παντάναστα Δέσποινα, τῇ τῆς σῆς
χάριτος Σκέπῃ τῇ κραταιᾷ· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων καὶ περιστάσεων,
τοὺς εὐλαβῶς σε τιμῶντας· καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει, τὸν Ἀχραντον
Τόκον σου πολυῦμνητε.

Εἶσος· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ ἀνγινώσματα.

Τῆς ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ
πρώτου, στήσεις τὴν Σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὴν Κιβω-
τὸν τοῦ μαρτυρίου· καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι· καὶ εἰσέ-
σεις τὴν τράπεζαν, καὶ τὴν λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυ-
σοῦν, εἰς τὸ θυμιᾶν ἐναντίον τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτηρίου· καὶ ἐπιθή-
σεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ
μαρτηρίου· καὶ λήψῃ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος· καὶ χρίσεις τὴν Σκηνήν,
καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καὶ ἔσται ἁγία· καὶ ἁγιαίσεις τὸ θυσιαστήριον·
καὶ ἔσται τὸ θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωσῆς ὅσα
ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος, οὕτως ἐποίησε· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν
Σκηνήν τοῦ μαρτηρίου· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρ-
τηρίου· καὶ οὐκ ἤδύνατο Μωσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Σκηνήν τοῦ μαρτη-
ρίου· ὅτι ἐπεσκίασε αὐτὴν ἡ νεφέλη· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή.

Τῆς ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐλήθη Μωσῆς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χορήβ· ὦρθη δὲ αὐτῷ Ἀγγέλως
Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὅρα ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρὶ,
καὶ οὐ καταφλέγεται· εἶπε δὲ Μωσῆς· παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὄραμα τοῦτο
τὸ μέγα, τί ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος· ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προά-
γει τοῦ ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς βάτου λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ· ὁ δὲ
εἶπε· τί ἐστὶ Κύριε· ὁ δὲ Κύριος εἶπε· μὴ ἐγγίσῃς ὧδε· λῦσον τὸ ὑπό-
δημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστὶ·
καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς σου Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς
Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ· ἀπέστρεψε δὲ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ·
ἠύλαβετο γὰρ καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μω-
σῆν· ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς
κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν· εἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην
αὐτῶν, καὶ κατέβην τοῦ ἐξελεῖσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς Αἰγυπτίων, καὶ ἐξα-
γαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης· καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγα-
ήν, καὶ πολλήν, εἰς γῆν ρέουσιν μέλι καὶ γάλα.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Πάδε λέγει Κύριος· ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος, Κύριος· καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλέπουσας κατὰ ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη· καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· υἱὲ ἀνθρώπου· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐισελεύσεται δι' αὐτῆς· καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγούμενος εὖτος κἀθήται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται· καὶ εἰσηγάγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ἰδιόμελα· ἤχος α'.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα σήμερον, ὁ θαυμαστὸς Ἀνδρέας τεθέαται, ἐν τῷ περιβλέπτῳ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν· ἡ γὰρ Παντάνασσα Δέσποινα, λαμπροφανὴς ἐπιστάσα, ὑπ' Ἀγγέλων δορυφορούντων προπεμπομένη· μέσον δὲ τοῦ Βαπτιστοῦ, καὶ Θεολόγου Ἰωάννου χειροκρατούμενη, ἔνδον τῶν ἀδύτων εἰσελθούσα· καὶ τὸ ἐκείσε φρουρούμενον Μαφόριον αὐτῆς ἀναπτύσσασα, τὸ τῆς παρθενίας φρικτὸν τεκμήριον, μεθ' οὗ τὴν ἄχραντον Κεφαλὴν αὐτῆς περιέσκεπεν, ἐν κόσμῳ περιούσα, καὶ τοῦτο ἐφαπλώσασα, τὸν πιστὸν λαὸν περιέσκεπεν· ὃ καὶ κατιδὼν ὁ ἱερὸς Ἐπιφάνιος, φέβῳ καὶ χαρᾷ συσχεθεὶς τὸν διδάσκαλον ἐπηρώτα· ὦ τοῦ θαύματος· τὴν χάριν αὐτῆς ἡ Βασίλισσα, διὰ τοῦ Μαφορίου αὐτῆς τοῖς πιστοῖς διένειμεν· οὕτως θαύματος τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζοντες, τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· σκέπασον καὶ ἡμᾶς ἐν τῇ Σκέπῃ σου Πανάχραντε, καὶ ρῦσαι κολάσεως τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ἄεστε φιλεόρτων συστήματα, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ συνειδότε εὐστάθιμῳ, τῇ Παρθένῳ τὸν ὕμνον προσοίσωμεν λέγοντες· σὺ ἡμῶν σκέπη καὶ βοήθεια Δέσποινα, καὶ τῇ σεπτῇ σου Σκέπῃ διασώξεις ἅει, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· σκέπασον οὖν ἡμᾶς, τοὺς σὲ παρακαλοῦντας· καὶ πρὸς γεέννης ἐξάρπασον, ἐν ὧρα τῆς δίκης, ὡς πάντα ἰσχύουσα, μετὰ Θεοῦ τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, Πανύμνητε, Θεοτόκε Παντάνασσα.

Ὁ αὐτός.

Σκέπη σου Θεοτόκε πανάχραντε, πάντας πιστοὺς περισκέπουσα, διασώζει ἀπήμονας παντοίας ἐκ βλάβης· καὶ φυλάττει ἀλωβήτους ἀπὸ πάσης νότου καὶ θλίψεως· πάνταν ἀχλὺν τῶν δεινῶν ἀπελαύνουσα· καὶ ἐν αὐτῇ προσπεφυγότες οἱ δοῦλοι σου, ἐκλυτρουόμεθα κινδύνων καὶ κακώσεων· σὺ γὰρ ἡμῶν ὑπάρχεις Σκέπη, καταφυγὴ καὶ ἀντίληψις, σω-

τηρία τε καὶ βοήθεια· καὶ διὰ τοῦ σωτηρίας τυχεῖν ἐλπίζομεν Θεοτόκε, οἱ πρὸς σὲ πιστῶς καταφεύγοντες.

Ἦχος δ'.

Ἄσμα ἁσμάτων, σὺ ὑπάρχεις Θεόνυμφε Δέσποινα· νόων χαρμονή, καὶ ἁβροτῶν παραμύθιον· πόλου τε καὶ γῆς Κυρία καὶ πρύτανις· ἀνάκτων πιστῶν δὲ διάδοχα· εὐσεβοῦντος λαοῦ κέρας· Γέφυρα πρὸς Ἑδέμ, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανοὺς ἀναφέρουσα· πόλις τοῦ Θεοῦ, καὶ θρόνος ἐμφυχος τοῦ Δεσπότη τοῦ κτίσεως· σκευὸς ζωῆς πανέντιμον· παράδεισος ἀκηράτου τρυφῆς· θυμιατήριον πάγχρυσον, πνευματικοῦ πανευδούς θυμιάματος· λαμπὰς φωτοπάροχος, καὶ μάννα ἐπουράνιον· λαβὴς ἀνθρακοφόρος μυστική, καὶ ρόδον ἡδύποσον· τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ Ἄρτου, καὶ σωτὴς ἀδύτου λαμπηδῶν· ροδοδάκτυλος αὐγὴ τοῦ νοητοῦ ἡλίου· καὶ Σκέπη ἀναψυχῆς σωτηρίας· σκέπουσα ἡμᾶς καὶ πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ὁδηγοῦσα καὶ σώζουσα.

Ἦχος πλ. α'.

Θαῦμα θαυμάτων πανθαύμαστον, καὶ τέρας φύσεως φρικτὸν καὶ ξενήκουστον, ὑπάρχεις Θεόνυμφε Δέσποινα· θυμηδία ποθεινὴ, ἡ πλημμυροῦσα χάρισι τὸν πιστὸν λαόν, ἀύλου σου φωτὸς μαρμαριγαῖς, ὡς οὐσα Μήτηρ τοῦ Φωτός· σκέπη τε ἀπόρων, ἡμᾶς περισκέπουσα· δωρεῶν δὲ ἐνθέων ζωοπάροχος χάρις βράβευσον οὖν ἡμῖν σὴν χάριν λιτανεύουσι σὴν δόξαν· καὶ τὸ Σὸν κεχαριτωμένον ὄνομα, πανευλαβῶς γεραίρουσιν· ὡς τέμενος τιμαλφέτερον τοῦ Δεσπότη ὑπάρχουσα· σκήνωμά τε θεοχώρητον, Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου· καὶ λυχνία ἐπτάφωτος, ἡ τὸ λαμπάδιον Χριστόν, τῷ κόσμῳ κυήσασα, Μαρία Μητροπάρθενε· τοῦ κόσμου μεσίτρια, καὶ ἡμῶν τῆς σῆς ποίμνης διάσωσα· μὴ οὖν ἐλλείπης ἡμᾶς περισκέπουσα, καὶ ὀξέως προφθάνουσα, ἐν συμφοραῖς καὶ κακώσεσι· σὲ γὰρ προστάτιν ἐν πᾶσιν ἅει κεκτήμεθα, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου Σκέπῃ περιφρουρούμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν· ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ Παντάνασσα πανύμνητος, καὶ Θεοτόκος Μαρία, τὴν θείαν καὶ δολόφωτον αὐτῆς, ἀστραπόμορπον Σκέπην ὑφαπλώσασα, τοὺς πιστοὺς πάντας ἐν οἴκῳ ἁγίῳ αὐτῆς ἐσκέπασεν· οἷα νεφέλη τὸ πάλαι, ἐν τῇ Σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου, ἡ τὸν Ἰσραὴλ ὁδηγοῦσα καὶ θαλπούσα· οὕτω τὴν Βασιλίδαν τῶν πόλεων, σὺν τῷ πιστῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι περισκέπουσα· τὴν ἄπειρον αὐτῆς χάριν παρεμφαίνουσα διένειμεν, εἰς ἅπαντα εὐσεβῶν τὰ σκηνώματα· ἥς περ νῦν τὴν ἀνάμνησιν, οἱ πιστοὶ αὐτῆς οἰκεῖται ποιοῦμενοι, χρεωστικῶς πρὸς αὐτὴν μετὰ πόθου βοήσωμεν· σκέπασον ἡμᾶς Πανύμνητε Δέσποινα, ὑπὸ τὴν σὴν Σκέπην, τὴν σωστικὴν καὶ ἁγίαν, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε· καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, προσόμοια· Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν. Ἄεστε νῦν κροτήσωμεν, χεῖρας πιστῶν ἡ ὁμήγουρις· δεῦτε ἄσμασι μέλψωμεν, τὴν μόνην Θεόνυμφον, ἄσπιλον Μαρίαν· διάσωσα πάντων, Σκέπην τὴν σκέπουσαν ἡμᾶς· φρουρὸν ὑπάρχουσαν καὶ προσφύγιον· ὡς

ταύτην εθεάσατο, πάλοι Ἀνδρέας ὁ ὁσίας τοὺς πιστοὺς περιθάλλουσας, καὶ κινδύνων ἐξαίρουσαν. Στίχ. Ἠγάσεν τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Μαφόριον Σκέπης σου, τὸ περισκέπον πιστῶν πληθύν, τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃ ἡμῖν κατέλιπες, ἐν τῇ μεταστάσει, τῇ σῇ προσκυνούμεν, πανευλαβῶς οἱ εὐσεβεῖς, τελούντες σήμερον τὴν ἀνάμνησιν δι' εὐπερισκεπόμεθα, τῇ προστασίᾳ σου Ἀχραντε· καὶ σὲ πόθῳ γεραίρομεν, ὡς Μητέρα τοῦ χρίσαντος. Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλοῦσιοι τοῦ λαοῦ.

Θαῦμα φρικωδέστατον, ἐν τῷ ναφῷ Βλαχερνῶν ἰδὼν, ὃ Ἀνδρέας ἐξίστατο· τὴν πάντων Βασιλισσαν, ἐφαπλοῦσαν Σκέπην, αὐτῆς τὴν ἀγίαν· καὶ περισκέπουσαν λαόν, τὸν χριστεπώνυμον αἰγλή χάριτος· χαίρων δὲ κατεμήνυσεν, Ἐπιφανίῳ θεόφρονι· μεθ' ὧν νῦν ἐορτάζοντες, τὴν Παρθένον γεραίρομεν. Λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου μετὰ στίχου

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Ἦχος δ'.

Αθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεράντης Ἀνανία Ἀπόστολε, καὶ λίθοις ὡς Ἀνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι' ἡμᾶς ἐν σταυρῷ, ἐκουσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας, ἔθεν ἡ Δαμασκὸς ἐναθρύνεται, τῇ ἱερᾷ πανηγύρει σου σήμερον. Οὐ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὑψηλὸς, τῶν θαυμάτων σου τὰ τεράστια σαφῶς ἀνακηρύττουσα βοᾷ· πρέσβευε πρὸς Θεόν, τοῦ δωρήσασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχή, ὤφθης σωτηρίας ἀφορμή. Ῥωμανέ πατὴρ ἡμῶν, Ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Πίς μὴ θαυμάσει· τίς μὴ δοξάσει καὶ μεγαλύνει, τὰ ὑπερφυῆ σου ἐξαίτια μεγαλουργήματα, Παντάνασσα Δέσποινα; καθεκάστην γὰρ πανταχοῦ προφθάνεις, περισκέπουσα ἅπαντας, τοὺς τὴν σεπτὴν σου Σκέπην τιμῶντας, καὶ προσκαλουμένους τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν· ἔθεν εὐχαρίστως γεραίρομεν τὴν σὴν προμήθειαν, ἀνυμνοῦντες σε τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ Σεραφίμ ὑπερέραν ὑπάρχουσαν, τῶν τετραμόρφων ὑπερδοξοτέραν καὶ δυσωποῦμεν κατὰπεμψον ἡμῖν αἰτουμένοις, τὴν σὴν ἄμαχον ἐξ ὕψους βοήθειαν καὶ τῇ παναλκιστάτῃ σου Σκέπῃ, σκέπασον ἡμᾶς Πανύμνητε· περισώζουσα καὶ φυλάττουσα ἀσινεῖς, ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ ἐπινοιῶν καὶ κακώσεων· ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, τιμῶντες δοξάζωμεν, τὴν εἰς ἡμᾶς σου προμήθειαν Δέσποινα.

Τὰ ἀπολυτίκια ὅρα εἰς τὸν μικρὸν Ἐσπερινόν· σελ. 2 καὶ 3 τοῦ ἰδίου βιβλίου. Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων· καὶ τίθεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὑπομνήματος τῆς ἁγίας Σκέπης. (Ὅρα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τό, Θεός, Κύριος· καὶ τὰ ἀπολυτίκια τροπάρια. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος α'. Τὸν τέφρον σου Σοτήρ.

Πρὶν Σκέπην σου Ἀγνή, τὴν σεπτὴν προσκυνούμεν· τὴν πάντας τοὺς πιστοὺς, περισκέπουσαν ὁντως· συμφώνως γεραίροντες, σοὶ τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον· σὺ γὰρ πέφυκας. Σκέπη ἡμῶν καὶ προστατίς· καὶ βοήθεια, τῶν εὐλαβῶς ἐκτελούντων, σῆς Σκέπης ἀνάμνησιν. Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πρὶν θείαν Σκέπην σου, τὴν ἀστροπόμορφον, καὶ πανυπέρτιμον, Θεοαρίτωτε, οἱ εὐσεβεῖς, πανευλαβῶς τιμῶμεν καὶ προσκυνούμεν· καὶ κατασπαζόμεθα, ὡς ἡμᾶς περισκέπουσαν καὶ διαφυλάττουσαν, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμεν· χαίρε ἡ πάντων προστασία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. στιχολογίαν, κάθισμα, ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν μουσικῶς.

Πῶν εὐσεβῶν καὶ μοναζόντων αἱ χορεῖται, πρὸς τὴν σὴν Σκέπην νῦν προστρέχοντες Περθένε, καὶ ἐκ πόθου ἅπαντες, ταύτην προσκυνοῦντες· βοῶμεν μετ' εὐλαβείας Μητὴρ Θεοῦ, ἐν ὧρα τῆς καταδίκης τῆς φοβερᾶς, σκέπασον καὶ ἐξάρπασον, κολάσεως ὁδυνηρᾶς· ἵνα πόθῳ δοξάζωμεν, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν. Δόξα· καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, κάθισμα, ἦχος δ'. Ταχὺ προκατέλαβε.

Παρθένε Παντάνασσα, θείας σου Σκέπης πιστῶς, χαρὰ τὴν ἀνάμνησιν ἐν Βλαχερνῶν σου ναφῷ, λαμπρῶς ἐορτάζομεν, πάντες καὶ κατὰ χρέας, ἀνυμνοῦμεν ἐν πίστει· πόθῳ τὴν σὴν εἰκόνα, ἀσπαζόμενοι πάντες· τὴν χάριν δαψιλῶς ἀπαρῶμενοι. Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, ἦχος δ' αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὶν τῇ Σκέπῃ ἄχραντε, τῇ φεραυγῇ σου, προστυγόντας σκέπασον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς, ἀπὸ κινδύνων καὶ θλίψεων, ὅπως τιμῶμεν τὴν ἄμαχον Σκέπην σου. Οἱ ἀναβαθμοί· προκείμενον ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Ἀναστάσα Μαριάμ. Ὁ Ν'. Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον, ἦχος δ'.

Σήμερον ἡ πανύμνητος Δέσποινα, τὴν θείαν αὐτῆς Σκέπην ἐφαπλώσασα, τοὺς πιστοὺς πάντας ἐσκέπασεν· οἷα νεφέλῃ ἡ ἐν ἐρήμῳ, τὸν Ἰσραὴλ περιθάλλουσα, τὴν χάριν αὐτῆς ὑπεμταίνουσα· πρὸς αὐτὴν οὖν βοήσωμεν· σκέπασον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, Μαριάμ· ἡλιόμορφε· καὶ σώσων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ δύο Κανόνες τῆς Ἀγίας Σκέπης· ὁ πρῶτος μετὰ τῶν Εἰσὼν εἰς δ'. ὁ δεύτερος εἰς ε'. καὶ τῶν ἁγίων δύο. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ῥηθ' α'. ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Αὐνοῖω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος· καὶ λόγον ἔρεῦ.
» Ἄξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, παιδρῶς πανηγυρίζων· καὶ
» μέλψω γηθόμενος, Σκέπην τὴν πάντιμον.

Τροπάριον.

Τὴν πάνσεπτον Σκέπην σου, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα· οἱ δοῦλοί σου σήμερον πόθῳ γεραίρομεν· ἦν ὁ δσιος Ἀνδρέας ἐν Βλαχέρναις, κατεῖδε γηθόμενος, καὶ ἀγαλλόμεθα.

Πυφρόσυνον σήμερον, ἡμέραν ἄγει ἡ σύμπασα, κτίσις ἑορτάζουσα τὴν θείαν Σκέπην σου, Μητροπάρθενε· ἡμεῖς δὲ κατὰ χρέος· τιμῶμεν ὡς σκέπουσαν, ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Ποῦ κόσμου τὰ πέρατα, δόξη τῆς Σκέπῃ σου Δέσποινα· ἐπαγαλλιώμενα πανηγυρίζουσιν· οἷα σκέπουσαν, πάντας καὶ συντηροῦσαν· ἐκ πάσης κακώσεως, καὶ περιστάσεως.

Ὑλῶν ταγματῶν σε, ὑπερανέχουσιν Δέσποινα· ἀσυγκρίτως ἐγνωμεν, καὶ οὐρανῶν ἀληθῶς· πλατυτέραν σε σκέπασαν τῇ σῇ Σκέπῃ· πιστῶν ἅπαν πληρώμα, καὶ διασώζουσιν.

Ἄλλος Κανὼν τῆς αὐτῆς ἑορτῆς· οὗ ἡ ἀχροστιχίς.

Ὑμῶ Σκέπης σου, τὴν χάριν Παναγία. Ὁ Ἰάκωβος.

ᾠδὴ α'. ἤχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Υμνήσωμεν ἅπαντες, τὴν θείαν Σκέπην, τῆς μόνης Θεόπαιδος, ἣν περ ἱεθεάσατο, Ἀνδρέας ὁ ἱερός, ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν· τοὺς πιστοὺς σκέπουσαν.

Μαρία πανάχραντε σοῦ θείαν Σκέπην, γεραίρομεν σήμερον· καὶ πιστῶς δοξάζομεν· ὡς σκέπουσαν τοὺς πιστοὺς· καὶ διασώζουσιν ἡμᾶς ἐκ περιστάσεων.

Νομὴν τὴν φερέσβιον, πᾶσι παρέχει, ἡ Σκέπη σου Δέσποινα· ἡ πανυπερθαύματος, στήλη φωτίζουσα φῶς· τὸν νέον σκέπουσα λαόν· διό σε μέλομεν.

Ὡς μόνην Μητέρα σε γεγεννημένην· υἱὸν Θεοῦ τέξασαν, εὐφημοῦντας μέλομεν τῶν χαρισμάτων πηγῇ· σκέπεις γὰρ πάντας τοὺς πιστοὺς, τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου.

Σκηνὴν νῦν προσέλθετε, τῆς θείας Σκέπης· καὶ χάριν ἀρύσασθε· οἱ καλὸς τρυχόμενοι· βραβεύει γὰρ ἀληθῶς, ἡ θεία Σκέπη τῆς Ἀγνῆς, ρεῖθρα ἰάσεων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου. Οὗ ἡ ἀχροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, Ἀνανίου μετὰ κλέος δοξαζέτω. ἤχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ. Ἦγρὰν διδοῦσας.

Ἀνοίξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοί, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφῶ Ἀχράντῳ νυμφαγωγεῖ, τὴν ἄσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεής, Χριστοῦ τὴν ἐνταῦθα ἐκκλησίαν, μετ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ἀρχαῖος γενόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆς, τῷ πάλαι διώκτῃ Ἀνανίᾳ, καὶ μελωδεῖς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον

Πάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμνευτε Μητέρα, εὐσημεῖον ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐθάστας.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ὁσίου. ᾠδὴ α'. ἤχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ.

Φωτοειδὲς λαμπρόνας ἐξ Οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαπόστειλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, Ῥωμανέ θεσπέσιε τὴν σὴν, εὐφημῆται ἱεράν, μνήμην ἐν ἅσμασιν.

Ἀπὸ νεότητος ὄλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὴν παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγοδόλοις λάμψεσι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν Ῥωμανέ καταστροφόμενος.

Ὁραϊσμένος τῷ κάλλει τοῦ παντουργοῦ, καὶ ἀγίου Πνεύματος, ὡς ἀστήρ πρωτολαμπής, ἀρετῶν φαιδρότητι σοφέ, ἀνεδείχης Ῥωμανέ Κόσμου τοῖς πέρασιν.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ προήλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν, καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον φθορᾷ, πεπτωκότα διὰ σοῦ ἀνενεώσατο.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Πρὸς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε· ὡς ζῶσα καὶ ἄφθορος πηγὴ, θιάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ Σκέπῃ τῇ ἁγίᾳ σου, πτοὺς δὲ γεραίροντας σκέπασον.

Τροπάριον.

Ὅπρην Ἰσραὴλ πυρὸς τῷ στύλῳ· νεφέλῃ σκεπόμενος πρὸς γῆν, ἐπαγγελίας ὤχετο· Σκέπῃ δὲ τῇ πανσέπτῳ σου, πιστοὶ περισκεπόμενοι, πρὸς οὐρανοὺς μεταβαίνομεν.

Νεφέλῃ ἡ πάλαι προετύπου· τὴν θείαν σου Σκέπην ἀληθῶς, σὴ παναλκείᾳ δυνάμει γάρ, Θεοκυῆτορ Ἀχραντε· σκέπεις ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλάστατος.

Πρὸ σκότος τῆς πάλαι ἀθείας, διέλυσας Δέσποινα Ἀγνή· τὸ φῶς ἀποκυήτησας, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον· νῦν δὲ τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου, σκέπεις τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Ὅεις τῆς Τριάδος κόσμου ὦφθη, ἐκ σοῦ Θεοτόκε σαρκωθείς· καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον· σὺ δὲ τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου· σκέπεις ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ διασώζεις κολάσεως.

Ἄλλος. Λίθον ἐν ἀπεδοκίμασαν.

Κλίμακά σε ἐθεάσατο, Ἰακώβ Παρθένη· δι' ἧς καὶ κατέβη ὁ Θεὸς τῶν ὄλων· καὶ Σκέπῃ ἁγίαν πιστοὶ νῦν γινώσκομεν· ὡς περισκέπουσαν ἡμᾶς, ἐκ τῶν δεινῶν μόνῃ πανύμνητε.

Εὐρε λογικόν σε σκήνωμα, ὁ λόγος Παρθένη· καὶ σκηνὴν ἁγίαν, καὶ καθάραν εὐρών σε· ὅλος ἐν σοὶ οἰκήσας· πιστοῖς σε ἀνεδείξεν, ἀκοίμητον πρέσβυν καὶ φρουρόν· Σκέπῃ σου τῇ θείᾳ φυλάττουσαν.

Πέλεις παρθενίας καύχημα, ὦ Παρθενομήτητορ· Σκέπη σου τῇ θείᾳ, τοὺς πιστοὺς φρουροῦσα· σὺ γὰρ τῆς σωτηρείας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, Ἀγνή ἐδείχθης ἀληθῶς· σώζουσα πάντας τῇ Σκέπῃ σου.

Ήστραψεν ἡ θεία Σκέπη σου, αὐγὸς θαυμασίων· ἐν ναφ' ἀγίῳ, τῶν Βλαχερνῶν Παρθένη· πάντας πιστοὺς ἐκέισε, σκεπάσασα ἐπλησε, τῆς χάριτος ὡς ἀληθῶς· ὡς ὁ Ἀνδρέας ἐθεάσατο.

ἤμερον πιστῶν ὁμήγουρις, ἐορτάζει πόθῳ· Σκέπης σου τῆς θείας, μνείαν Θεοτόκε· ἦν ὁ Ἀνδρέας κατείδεν ἐν οἴκῳ σου· τῶν Βλαχερνῶν πιστοὺς φρουροῦσαν· νῦν δὲ ἡμᾶς ὡς περισκέπουσιν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Σὺ εἶ τὸ στερῶμα.

Νεύλασιν ἐπόμενος, τοῦ διδασκάλου σου γέγονας, Ἀρχιερεὺς, ἀθλοφορικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Ἰλεων ἐντεύξεις, θεοπειθέσι σου ἔργασαι, τὸν λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀπόστολε.

Ὀλῃν σοι ἐπέδρησε, τὴν τοῦ θηρὸς ὁρμὴν Κύριος, ἐπιφανείς, ἐν φωτὶ ἀρρήτῳ, ἀμαυρώσας τὸ πρόσωπον.

Θεοτοκίον

Πᾶντες κεκτῆμεθα καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως ἀνύμνευτε. Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ὀνοῦς σε γέγονε σοφί, σκῆνωμα τῆς Τριάδος, Ῥωμανὲ τῆς ἀγίας, δευγμένος εὐτεβῶς, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων, ἐνθεα κηρύγματα.

Ρευμάτων ἐβλυσε πηγὰς, ἡ τιμία σου γλῶσσα, κελαδοῦσα τὰ θεῖα, καὶ τρανοῦσα ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου, γέννησιν τὴν ἄγαστον.

Ἰδοὺ ἐκτρέφεις δαψιλῶς, ταῖς σοφαῖς ὁμιλίαις, καὶ τερπιναῖς μελωδίαις, τας διανοίας ἡμῶν, καὶ ἐμπιμπλᾷς γλυκασμοῦ, θειοτάτου, Ῥωμανὲ θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Πατῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνωτέρα Παρθένη· τὸν ἐκείνων γὰρ κτίστην, τὸν Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα, μένεις Ἀειπαρθένος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμοῦ ἡγίας σου.

Κάθ. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Φωτισθεὶς ἐπιγνώσει τῇ Θεϊκῇ, ἱερεὺς τε καὶ μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ θείος Ἀπόστολος, Ἀνανία γεγένησιν, καὶ τὸν ποτὲ διώκτην, καὶ Σαῦλον καλούμενον, πηρωθέντα τῇ νεύσει, τῇ ἀνωθεν ἐνδοξῇ, ὕδατι καταδύσας, θεωργῶ ἐν μυσταῖς, κρείττωνων ἀνέδειξας, φωτιστὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, διὰ τοῦτο βωμέν σοι πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Τοῦ Ὁσίου. Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Φυτευθεὶς ὡς περ ξύλον Πάτερ μακάριε, διεξόδοις ὕδατων τῶν τῆς ἀτκήσεως, συνεργεῖα θεϊκῇ, καρποὺς τῶν πόνων σου, ἐν καιρῷ περιφανῶς, τῷ φυτουργῷ καὶ ποιητῇ ἀπέλωκας, διὰ τοῦτο, τὴν σὴν ἀγίαν ὑμνοῦμεν μνήμην, τιμῶντες σε Ῥωμανὲ ὄντιε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἤχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡς νεφέλη καὶ σκέπη στύλος πυρὸς ἡλιόμορφον ἄρμα τε τοῦ Δαβίδ· κλίνῃ Σολομῶντος, Ἡσαίου ὁ τόμος τε, σκηνῇ τοῦ Μωϋσέως· καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχουσα, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τε τὸ ὄρος, πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν περιήχημα· σκέπασον οὖν πάντας ἡμᾶς, τοὺς τιμῶντας, θεῖον σου Μαφόριον· καὶ λύτρωσαι παντὸς κακοῦ, ὅλα πάντα ἰσχύουσα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου Θεοτότης· ἐν νεφελῇ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος· τῇ ἀκηράτῳ Παρθένῳ, καὶ διέσωσε· τοὺς τὴν Σκέπην νῦν, αὐτῆς τὴν θείαν δοξάζοντας.

Τροπάριον.

Ἐπιάνθι Παρθένη, καὶ τῇ Σκέπῃ σου σκέπασον, τοὺς πιστῶς τιμῶντας, τὰ σὰ μεγαλεῖα καὶ θαύματα· καὶ μὴ σὴν ποίμνην ἐκδώης εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ σκέπασον, πάντας ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Ἀνοῖξον τὴν θύραν πᾶσι, τοῦ ἐλέους Δέσποινα, καὶ σοῦ θεία Σκέπη, σκέπασον ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε· καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων διαφύλαττε, τοὺς τελούντας νῦν, Σκέπης τῆς σῆς τὴν ἀνάμνησιν.

Σκέπην σε πάντες Παρθένη, οἱ πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σκέπασον οὖν πάντας τοὺς προσκαλουμένους ἐκ πίστεως, σοῦ τὸ πανάγιον ὄνομα καὶ λύτρωσαι· πάσης θλίψεως, ἐκ τοῦ δειοῦ πολεμήτορος.

Ὡς ἐν κόλποις τοῖς πατρώοις, ἀχωρίστως καθήμενος, σοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἀθήτῃ Παρθένη ὡς νήπιος, καὶ περισκέπεις σὴν ποίμνην θεία Σκέπη σου· ἐκ κακώσεων, ἐπιδρομῆς τε ἀλώδητον.

Ἄλλος. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Πᾶντες κεκτῆμεθα Πανάχραντε Ἀγνή, φυλλάττουσαν ὄρους σου, καὶ Σκέπην καὶ φρουρὸν, καὶ ὁδηγὸν σωτηρίας Ἀγνή καὶ τεῖχος· διὸ πρὸς φῶς ὁδήγησον τοὺς σοὶ βοῶντας· δόξα σοι Ἀγνή Θεοδόξαστε.

Ὁ μέγας ἐν Προφήταις προέφησε Δαβίδ, δόξα πάντα ἔσωθεν ἐν σοὶ τῆς θυγατρὸς, τοῦ Βασιλέως καὶ μόνου δυνάστου· αὐτὸς γὰρ σὲ ἐδείξε πάντων ὑπερτέραν, καὶ ἀγιωτέραν τῆς κτίσεως.

Ἦμνοῦμεν σου τὴν Σκέπην Πανάχραντε σεμνή, τὴν σκέπουσιν πάντοτε ἡμᾶς ἐκ τῶν δεινῶν· δικαιοσύνης γὰρ Ἦλιον ὡς τεκοῦσα, καταξωτίζεις πάντας βῶν σοι πόθῳ· δόξα σοι Ἀγνή Θεοδόξαστε.

Τὴν Σκέπην σου τὴν θείαν, τιμῶμεν εὐλαδῶς· συγκαλεῖ γὰρ ἅπαντας ὁμνῆσαι τὰ αὐτῆς τεράστια· ξένα, καὶ τὴν πληθὺν χαρισμάτων, ὧν

καθεκαστην νέμει τοῖς πᾶσι, δεῦτε πνευματικῶς κατατρυφήσωμεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Εἰσακήκοα Κύριε

ὑπὸ σοῦ παιδευόμενος, ἀθλοφορικῶς τροποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰδίδμος, παρὰ σοῦ βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητὴς ἐξηγημάτισας, τοῦ διωκομένου Λόγου Ἀπόστολε, Ἀνανία καὶ διδάσκαλος, τῆς θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Πνεφάνισε Κύριος, Σαῦλφ ἀομμάτῳ σὲ τὸν κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε Εἰσεσίτην σε, Ἀνανία τούτου τῆς ἰάσεως. Θεοτοκίον.

Πὺν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, λυτρωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Λοχεῖον γέγονας, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καὶ πυρίπνοον στόμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελωδήματα, καὶ καταθέλγον τὰς ψυχὰς, Ρωμανὲ τῶν προστρέχόντων σοι.

Πλύρα πέφνης, ἡ κιθάρα ἡ πᾶσαν πρὸς ἐαυτὴν, ἔλκουσα διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς σου μελωδήμασιν.

Πχάρις ἐπνευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ φωσφόρῳ ψυχῇ σου, τοῦ παντοῦργου, Πνεύματος πανεύφημε, τοῦ παναγίου καὶ σοφόν, θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Θεοτοκίον.

Πὺν ἐξέχει, ταῖς τῆς προμήτορος, ἀκοαῖς μὲν ὁ ὅρις· ἀλλ' ἡ Ἀγνή τοῦτον ἐξετίναξε, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦσα Χριστόν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμὸς.

Πξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τὴν θεῖα δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἐν Βλαχερνῶν σου τῷ πανιέρῳ ναῷ, ἐφήπλωσας Σκέπη σου σεπτήν, καὶ πιστοὺς ἐσκέπασας, σωτηρίαν βραβεύουσα. Τροπάριον.

Πξέστησαν Ἀγγελοι, ὅτε Παρθένη ἐπλώσας, θεοῦ Ματορίου σου τὴν Σκέπην, ἐν Βλαχερνῶν σου τῷ πανιέρῳ ναῷ, ὡς εἶδεν Ἀνδρέας ὁ κλεινός, καὶ πιστοὺς ἐσκέπασας, τὴν σὴν χάριν βραβεύουσα.

Πς Σκέπη ὑπάρχουσα, Παρθένη ἡμᾶς σκέπασον, τοὺς ὑμολογοῦντας σοῦ τὴν Σκέπην, καὶ προσκυνούντας σοῦ τὸ Ματόριον, καὶ θεῖαν εἰκόνα τὴν σεπτήν, κατασπαζομένους σου, καὶ κινδύνων διάσωζε.

Πθεῖος θεράπων σου, Ἀνδρέας ὡς ἐώρακε, Σκέπην σου τὴν θεῖαν ἐν ναῷ σου, τῷ πανιέρῳ Ἐπιφανίῳ δηλοῖ, σοῦ τὴν παρουσίαν τὴν φρικτὴν, καὶ θεῖαν ἐπίσκεψιν, ὅτι σκέπεις τὴν ποίμνην σου.

Πκέπη καὶ ἀντίληψις, ἡμῶν ὑπάρχεις Ἀχραντε, φρουρὸς καὶ ταχεῖα προστασία, ἀπὸ κινδύνων καὶ ἐξ ἐφόδου ἐθνῶν, ἡμᾶς περισκέπουσα ἀεί· ὅθεν μεγαλύνομεν, τὴν πολλὴν σου προμήθειαν.

Πκηρὴ ἐπουράνιος, ὑπάρχουσα Πανάμωμε, σκέπεις καὶ φυλάττεις τὴν σὴν ποίμνην, ἀπὸ παντοίων δεινῶν καὶ θλίψεων, σεισμοῦ καταπτώσεως, λοιμοῦ, μαχαίρας πολέμου τε, σοῦ τῇ Σκέπῃ σκεπάζουσα.

Ἄλλος. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Πς Σκέπη καὶ ἀντίληψις ἡμῶν σὺ εἰ Ἀγνή· διδὲ ἡμᾶς σκέπασον ἐκ περιστάσεων· σὺ γὰρ ἡμῶν ὑπάρχεις βοήθεια, ὦ γλυκυτάτῃ Κόρῃ, σώζουσα τὴν σὴν ποίμνην.

Πνός μου τὴν κατήφειαν ἐκδίωξον Ἀγνή· ἀπόπλυνον τὸν ῥυπον τὸν ἐκ τῆς ἀμαρτίας· σὺ γὰρ λουτὴρ καὶ σκέπη σωτηρίας, ὦ γλυκυτάτῃ Κόρῃ, σῶσόν με τὸν σὸν δοῦλον.

Παράκωμα καὶ τείχος καὶ Σκέπην οἱ πιστοί, πάντες Παρθένη ἔχομεν ὅθεν σου, τὰ μεγαλεῖα μεγαλύνομέν σου, χαῖρε Μήτηρ Κυρίου, χαῖρε δεδοξασμένη.

Πνύμφευτον Πανάχραντον, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πάντες πιστοί σε πόθῳ δοξάζομεν· τὸν Ὑψημέδοντα γὰρ τέτοκας, τὸν δόντα σωτηρίαν, πᾶσι τοῖς σὲ τιμῶσι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Πποις ἐν σάλῳ λιμένα, θεῖον ἡ ἀένναος πηγὴ σε ἔδειξε, τοῖς ἐν ζόφῳ φέγγος, τὸ ἀπρόσιτον φῶς ἀπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτητὴ ἀξιοχρέω, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενον.

Πὸρῶν κεκρυμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως εἰδὼς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῷ κεκρυμμένῳ, τὸν λανθάνοντα Ἥλιον ἔδειξε, τὸν ποτὲ διώκτην, μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀληθείας ὑπέρμαχον.

Πκαταλήψεως πέραν, ἡ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτὸς ἐξουδένωται θάνατος. Ἀνανίας ὅθεν, ὁ μαθητὴς καὶ Ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθὼς σφαγιαίζεται. Θεοτοκίον.

Πς θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων αἱ νοεραὶ ταξιαρχαί, ὡς μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσι.

Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Πς εὐπρεπέστατον ἱερὸν, σκευὸς ὡς ἀγνότατον σεφὲ, τοῦ Παρακλήτου ἡ χάρις εὐρούσα σε, Ῥωμανὲ θεόφρον, ναὸν εἰργάτατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκήνωσε.

Πς σαρκωμένον ἡ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε, καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου γνώσεως ἐπλησε, νυκτός σοι ἐπιστάσα ἡ Ἀειπαρθένος.

Παῖς συγγραφαίς σου τῶν ἱερῶν, λόγων παναοίδιμε ὁφθεις, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος, πάντας κατευφραίνων, πάντων φωτίζων τὸν νοῦν, καὶ πάντας ἐκδιδάσκων γινῶσιν σωτήριον. Θεοτοκίον.

Πὼς ἡ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰδίον Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδίωξον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, πάντα γνε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὡδή 5'. Ὁ Εἰρμός.

» Πῆν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελευτῶντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θείας
» Σκέπης αὐτῆς, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
» Θεὸν δοξάζοντες. Τροπάριον

Πῆν θείαν Σκέπην ἐφαπλώσον, Πανύμνητε τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ
τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς τὴν γύμνωσιν σκέπασον, ὅπως ἄξι δοξάζω τὰ
μεγαλεῖά σου.

Πᾶσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται, τῇ μνήμῃ τῆς σεπτῆς πανηγύρεως, τῆς
θείας Σκέπης σου· σκέπεις καὶ γὰρ τοὺς οἰκέτας σου, καὶ διασώζεις
Πάναγνε ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἀγγέλων τάξεις Πανάχραντε, βροτῶν τε τὰ συστήματα μέλπουσι, τὴν
θείαν Σκέπην σου· σκέπει γὰρ πάντας Πανάχραντε, τοὺς τὴν σεπτὴν
σου Σκέπην, πόθῳ γεραίροντας.

Λὸν καὶ ποιμνὴν σου Δέσποινα, διάσωσον δεινῶς κινδυνεύοντας, ἐκ πα-
ραπτώσεων, καὶ Σκέπῃ σου τῇ θείᾳ νῦν σκέπασον, ὡς πάντα δυνα-
μένη Μητρόθεε. Ἄλλος. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Ρητορεύει ἐμφανῶς, ὁ Ἀνδρέας ὁ σαλός, καὶ κηρύττει τῆς Ἀγνῆς, μεγα-
λεῖα τὰ φρικτὰ, ἐξαισία, τῆς θείας Σκέπης χάριν τὴν ἀφθονον.

Ἰδοὺ τέθεικεν ἡμῖν, ὁ Δεσπότης τοῦ παντός, θείαν Σκέπην τῆς Ἀγνῆς·
τράπεζαν ὡς μυστικὴν, ἐκτρέφουσαν, τῷ θείῳ Ἀρτῷ, τοὺς προσιόν-
τας πιστῶς.

Νίκην ἐσχῆκας σεμνὴ, κατ' ἐχθρῶν φθιροποιῶν, ὡς τοῦ μόνου Ποιητοῦ,
Μήτηρ σκέπουσα ἡμᾶς, τῇ Σκέπῃ σου, τῇ ἀκηράτῳ, δεινῶν ἐξαίρουσα.

Πορτάσωμεν πιστοί, ἑορτὴν καινοπρεπῆ, τῆς Παρθένου καὶ Ἀγνῆς, θείας
Σκέπης τῆς σεπτῆς, ἣν ἠπλώσε, σκέπουσα πάντας, τοὺς ἀνυμνοῦν-
τας αὐτήν.

Ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, Τρισυπόστατε Μονάς,
καὶ ἀμέριστε Τριάς, ἐλέησον, τοὺς προσκυνοῦντας τὸ θεῖον κράτος σου.

Ἀσμασι μελωδικοῖς, ἀνυμνοῦμεν σε λαμπρῶς, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
σκέπασον πάντας ἡμᾶς, τῇ Σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, μόνῃ καταφυγῇ τῶν
πιστῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.
Ἀτρεῦειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῇ, ἀ-
φρόνων κακόναν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέβειν, τρισυπόστατον
θεότητα.

Ἰδέξω ἐν ταῖς χερσί, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἰκας, τῷ κυβερνήτῃ Χρι-
στῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε, καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὁλκάδα
θείαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησας.

Ὁ πλαστοουργήσας εὐθὴ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σοῦ τῷ κλεινῷ μα-
θητῇ, προστάξας δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ σκεῦος,
ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτόκιον.

Ὁ ἐμφυχος κιβωτός, τὸν νομοδότην ἐχώρησας ὡς ἅγιος δὲ Ναὸς ἐδέξω
τὸν ἅγιον, γινόμενον ἄνθρωπον, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τὸν ἀνθρώπων Μητρο-
πάρθενε. Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέως ἀναγόμενος,
κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστὴρ
εὐτελείας ἐχρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, τὰς δρέξεις καὶ ψυχῇ, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας,
λαμπροτάτης ἀγνείας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐ-
μορφίᾳ περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθράν, καὶ ρέουσιν ἀπό-
λαutin, τῷ Ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγιάσας,
καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε. Θεοτόκιον.

Ἄπαντες προβλέποντες, οἱ προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὑστερον,
ἐκ Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφα-
νῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην Κοντάκιον τοῦ ὁσίου ἤχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Χριστοῦ τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου ἁγίαν, σὺ σάρκωσιν σοφέ. Ρω-
μαὶ θεοπνεύστοις, ἐν ὕμνοις κατετράνωσας, καὶ ἐκόσμησας ἄσματι,
τῆς Πανάγνου τε, τὰς ἑορτάς καὶ ἁγίων· μεθ' ὧν πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν
τῶν τελούντων, τὴν μνήμην σου Ὅσιε

Ἔτερον τοῦ Ἀποστόλου. Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν Πρεσβείαις
ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τῶν αἰτούντων ταχύτατα
εἰσακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν καὶ τὸν Χριστὸν δυσώ-
πει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις δοξαζόμενος. Ὁ Οἶκος.

Πῶς φωτισμῷ τῆς ἐκλάμψεώς σου, ἐκκαθάρας Σωτήρ μου τὴν ἀχλύν,
τῆς ἐμῆς καρδίας τε καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευρημῆσαι,
καθαρῶς συνειδότι τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαυγεῖς ἀρετάς, καὶ τοὺς ἄθλους
τοῦ Μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἰ σοφίας καὶ δοτὴρ ἀγαθὸς πολυεύσπλα-
χνε, διὸ τρανώσας τὴν γλῶτταν μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνόν μου πρόδδε-
ξαι. Ὁ μόνος ἐν ἁγίοις δοξαζόμενος.

Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου· πρὸς τό, τῇ ὑπερμάχῳ.

Πῇ Θεοτόκῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, καὶ τὸ Μαφόριον αὐτῆς κα-
τασπασώμεθα, ἀναμέλποντες ἐφύμνια κατὰ χροῖος· Σκέπῃ πέλει γὰρ,
πιστοὺς σκέπουσα ἅπαντας, καὶ φρουροῦσα ἐκ παντοίων περιστάσεων,
τοὺς κραυγάζοντας, χαῖρε Σκέπῃ ὁλόρωτε. Ὁ Οἶκος.

Ἀγγελοὶ οὐρανῶθεν, καὶ βροτῶν πλήθη γῆθεν, συμφώνως ἀνυμνήσωμεν
Ἀπόθῃ, τὴν ὑπέρφωτον Σκέπην Μητρὸς Θεοῦ, ἣν Ἀνδρέας ὁ κλεινὸς
κατείδε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐφύμνια προσείπωμεν ἀναβῶντες.

Χαῖρε ἡ Σκέπη Μητρὸς Κυρίου·

Χαῖρε Μαφόριον τῆς Πανάγνου.

Χαῖρε ἡ πάντας τοὺς πιστοὺς περισκέπουσα·

Χαῖρε ἐναντίους ἐχθροὺς καταθραύουσα.

Χαῖρε ὅτι τοὺς σοὺς πρόσφυγας περισκέπεις φεραυγῶς·

Χαῖρε ὅτι τοὺς καλοῦντάς σε, διασώζεις ἐναργῶς.

Χαῖρε στύλε δντως πύρινη, ὁδηγοῦσα τοὺς πιστοὺς·

Χαῖρε κλίμαξ ἐπανάγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανοὺς.

Χαῖρε Σκέπη Πανάγνου, εὐσεβῶν σωτηρία·

Χαῖρε Μήτηρ Κυρίου, μοναστῶν προστασία.

Χαῖρε δι' ἧς, ἡ χάρις ἐπέλαμψε·

Χαῖρε ὑφ' ἧς, ἡ λύπη κατέπαυσε.

Χαῖρε Σκέπη ὁλόφωτε.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ α'. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου. Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ρωμανοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν κοντακίων. Τῶν ἁγίων ὁσιομαρτύρων Μιχαὴλ ἡγουμένου τῆς μονῆς Ζώδης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς'. Μοναχῶν. Ὁ ὁσίου Ἰωάννης ὁ ψάλτης ὁ καλούμενος Κουκκουζέλης, ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις τῆς ἐν τῷ Ἀθῷ μεγίστης Λαύρας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Ὁ ὁσίου Γρηγόριος ὁ Δομέστικος, ὁ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ τοῦ Ἀθῷ ἀσκήσας, καὶ χρυσὸν νόμισμα παρὰ τῆς Θεοτόκου λαβὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζομεν τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· ἥτοι τοῦ Ἱεροῦ αὐτῆς Μαφορίου, τοῦ ἐν τῇ σορῷ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν· ὅτε ὁ ὁσίου Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς κατεῖδεν ἐφηπλωμένην αὐτὴν ἄνωθεν, καὶ πάντας εὐσεβεῖς περισκέπουσαν.

Στίχοι.

Σκέπη σου Ἀγνή, πιστοὺς ἅπαντας σκέπεις.

Σκέπη πέλεις γάρ, καὶ κόσμου σωτηρία.

Ἐνὶ πρώτῃ Μαφόριον Ἀγνῆς ὑμνηπόλους σκέπασε.

(Ὁρα τὰ συναξάρια τῶν ἀνωτέρω Ἀγίων εἰς τὸ βιβλίον ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτοῦ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου α'. σελίδος 5 ἕως 21.)

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον. Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεότρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐφαλλον Ὑπερ-
μνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἰ. Τροπάριον.

Πληθὺς πιστῶν συνέλθετε ἀθροίσθητε, ὕμνον προσάγοντες, τῇ τοῦ Κυ-
ρίου Μητρὶ, τὴν Σκέπην γεραίροντες τοῦ Μαφορίου αὐτῆς, ἀνακραζόν-
τες, Σκέπη ἡμῶν καὶ καύχημα, σὺ ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Ὁσὶ ἐπὶ ἐλπίδι ἀνάκτορον ὑπάρξασα, τοῦ πάντων Ἀνακτος, Ἀνασ-
τα Μήτηρ Θεοῦ, τῇ Σκέπῃ τῇ θεῇ σου, σκέπεις πιστῶν τὴν πλη-
θύν διὸ κράζομεν Σκέπη ἡμῶν καὶ καύχημα, σὺ ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Στάμνος πάγχρυσος, τὸ μάννα ἐνδον φέρουσα, τὸ ἐπουράνιον, παρεκτι-
κὼν τῆς ζωῆς, ἡ σὴ σορὸς ἀληθῶς· ἡ σοὺ τὸ Μαφόριον, ἀναδείκνυ-
ται, μεθ' οὗ σκέπεις τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας.

Ἰδοὺ φωτὸς τέμενος ὑπάρχουσα, Τριάδος οἰκημα, τῆς ὑπερθέου φαι-
δρόν, τῇ Σκέπῃ σου Δέσποινα, σκέπεις τοὺς δούλους σου, τοὺς κραυ-
γάζοντας· Σκέπη ἡμῶν καὶ καύχημα, σὺ ὑπάρχεις Θεοτόκε

Ἄλλος. Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδρσίετο.

Παρθένε σοῦ ἡ Σκέπη παράδοξος, σκεπάζουσα πιστοὺς τῇ σῇ χάριτι,
ὅθεν καὶ θαυμάτων, ὡκεανὸν ὁρῶμεν.

Ἀγνὴν περιστερὰν τὴν ἀμόλυντον, τὴν σκέπουσιν ἡμᾶς θεῖα χάριτι,
Ἀὐμνήσωμεν ἀξίως, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα.

Νικήσαντες τὰ πάθη τοῦ σώματος, αὐξήσωμεν ψυχῆς τὰ χαρίσματα·
ἡ Σκέπη γὰρ ἐπέστη, ἡ σκέπουσα τοὺς πάντας.

Ἀφράστως ἐν γαστρὶ σου ὁ Κύριος, οἰκήσας Θεοτόκε σὲ εἰδείξε, παστάδα
καὶ νεφέλην Σκέπην τε πιστοὺς σκέπουσιν πάντας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἡ θεόλεκτος ποίμνη εὐήχῃ σάλπιγγι, τοὺς ἄθλους
τοῦ Ποιμένου, Ἀνανίου βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ· ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Δοξάζετω Θεῷ σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ Ἱεράρχην πιστόν, καὶ Μάρ-
τυρα τῶν θείων, παθημάτων φωνοῦσα, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία Χριστῷ·
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποίμνης, ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύ-
κον ὥσπερ ἄρνα, ὁρῶν τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκραύγαζεν ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεῖς ἐπεράνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν διό σου
τὴν μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλωνί.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, θεότρονον ἐσχες διδάσκαλον, συνετίζουσάν σε, καὶ
μουσοῦσαν καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶν σὼν ρημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς
μελεφδεῖν τοὺς ἀνθρώπους. Χριστῷ παρασκευάσεν· εὐλογητὸς εἰ Κύριε
ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαινότατος ἥλιος, Ρωμανὲ θεότρονον κα-
ταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεός.
Θεοτοκίον.

Νὺν μακαρίζουσι πάντες, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε Ἀγνή
ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξάζουσιν· εὐλογημένος πάντα γινε, ὁ καρπὸς τῆς
κοιλίας σου.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν. Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε
» μὲν τυπούμενος νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἐγεί-
» ρει ψάλλουσιν τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας. Τροπάριον.

Ἀνδρέας ὁ σὸς πιστὸς θεράπων, ἐκ Πνεύματος θείου συγχινούμενος, ἐν
ναφῷ σου Δέσποινα, Βλαχερνῶν ἐώρακε, Σὲ Ἀγνὴν ἐκ βήματος ἐξε-
ρχομένην φρικτῶς, καὶ σκέπουσιν τῇ Σκέπῃ σου πάντας, πιστοὺς σὲ ὑ-
μνοῦντας, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέγιστον εἰς ὕψος ὑπερήρθη, ἡ Σκέπη ἡ σὴ Θεοχαρίτωτε, σκέπουσα
τοὺς δούλους σου, τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε· ὅθεν βοῶμεν, σκέπασον
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε Κόρη, καὶ δοξολο-
γοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀἰγλης τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου, λαμπρότατον σκῆνωμα ὑπάρχουσα,
σκέπασον τοὺς δούλους σου, αἰγλή θείας Σκέπης σου, τὴν φωταυγίαν
πέμπουσα τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ σκέπουσα τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ
δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ σθένος, ὑπάρχεις Παρθενομῆτορ καὶ προσφύ-
γιον, τῶν προσκαλουμένων σε, σκέπουσα καὶ σώζουσα, ἐκ πειρασμῶν
καὶ θλίψεων, τοὺς σὲ γεραίροντας· διό σε εὐχαρίστως ὑμνοῦμεν, καὶ δοξο-
λογοῦμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄλλος. Ὁν φρίττουσιν Ἀγγελοι.

Πατὴρ τῆς προμήτορος, ἀπέτεκε φθοράν, γαστήρ Θεομήτορος ἐξῆνθησε
ζωήν, ἀνάνδρως τεκοῦσαν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· διό τῆς Παρθένου, τὴν
Σκέπην προσκυνούμεν.

Ἰδοὺ ἡ Παντάνασσα ἐφήπλωσεν ἡμῖν, τὴν Σκέπην τὴν πάντιμον αὐτῆς
καὶ ἱερὰν προσέλθετε πάντες ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, καὶ λάβετε χάριν,
δωρεῶν ἀκενώτων.

Ἀγνὴν τὴν Πανάχραντον, αἰνέσωμεν λαμπρῶς, πλάκα τὴν θεόγραφον
καὶ Σκέπην τῶν πιστῶν, τὴν Σκέπουσιν πάντων εὐσεβῶν τὴν πλη-
θύν, καὶ ρύουσιν πάσης κακονοίας δολίου.

Οὐκ ἄγλαόμορφος ἐπέφανες ἡμῖν, δι' ἧς ἡ μετάβασις ἐκ γῆς πρὸς
οὐρανόν, πιστοῖς ἐγγένοι ὡς τεκοῦσα Θεόν, καὶ σκέπουσα πάντας
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Γλέσων Ἀχραντε τὸν πάντων Ποιητὴν, Υἱόν σου καὶ Κύριον, Χριστὸν
τὸν Λυτρωτὴν, ὃν ἔθρεψας Βρέφος ἐν ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, οἰκτεῖται καὶ
σῶσαι τοὺς σὲ δοξολογοῦντας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἑπταπλάσιος κάμινον,

Ἐνακουστέιν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ
τῆς πόλιν σου, δυνάμει Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς

ποιμαντικῇ. Ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεής, καὶ
μακαρία πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστάσιαν ἐνδόξε καὶ εὐ-
χαριστοῦσα τῷ δευτέρῳ βοάτω· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε.

Ἦσοποιῶν προστάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιόν, τοῦ ὁραθέν-
τος· δι' αἰν, τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσας πῆρῳσιν, τὰς ἀλε-
ξικάκους, ἐπιθείς σου παλάμας, φολίδας δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπί-
δας, βοῶν· ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν ἀνάγκαις σώζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντας τοὺς ἐν
θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαχνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτωκότα
ἐγειρον, χεῖρα βοήθειας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύ με τοῦ θανά-
του, καταλαβῇ ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τὴν τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσει-
σάμενος, τὴν ψυχὴν σου ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χωρεῖας, πρὸς
τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας σοφέ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα,
πρὸς μονὰς τὰς ἐκείσε, πρὸς φῶς τῆς θεαρχίας κραυγάζων· σὲ ὑπερυψοῦ-
μεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πῶ θεῖα πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβάσεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου,
καὶ ἁσώματον ἐν σώματι, πολιτεῖαν ἐκτίσω, τὰς τῶν Ἀγγέλων, τά-
ξεις ἐκτιμούμενος σοφέ, τὰς ἐκείνων ἐπόθησας ἐν Κόσμῳ μελωδίας, ἐν
πίστει Ῥωμανὲ ἀνακράζων· σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων λόγων μακαριώτατε, Ῥω-
μανὲ πᾶσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραίνεις, οἷά
τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ φωτίζεις παιδρότατα, καὶ βοᾷν ἐκδιδάσκεις·
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε. Θεοτοκίον.

Ἰσοθεία δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὅτις ὁ σχολιώτατος, ὡς αἰχμᾶλ-
τον ἀφήρησε, τρυφῆς τοῦ Παραδείσου ἀλλ' ὡς Δεσπότης, φύσει ὁ
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σαρκωθεὶς, ἐπεδήμησεν ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ ἤρε με
πρὸς ὕψος θεώσας, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρῶν οἱ μακαρισταί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες,
» βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι,
» ὅς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον·
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία Παῖδας εὐαγεῖς. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδευόμενος, πανηγυ-
» ρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύτις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς

» Θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή Ἀει-
» πάρθενε. Μεγαλύναρια.

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ἐν ὕμνοις μεγαλύνουσιν, ὅτι
πιστῶν τὰς χορείας, ἀπανταχοῦ περισκέπει.

Ἀπας γηγενής, ἀγάλλου τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυρι-
ζέτω δέ, πιστῶν ἀπάντων λαμπρὰ ὁμήγυρις, τὴν ἱερὰν πανήγυριν
Σκέπης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, τῆς σκεπούσης, πάντας τοὺς θεόφρονas, καὶ
φρουρούσης ἐκ πάσης κακώσεως.

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὁρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς
περισκέπει καὶ σώζει, τοὺς ἐπ' αὐτῇ πεποιθότας.

Σκέπην τὴν σεπτὴν, τιμῶμέν σου Δέσποινα τὴν ἡλιόμορφον, χαίρε πρὸς
σὲ λέγοντες, τὸ τοῦ Ὑψίστου θεῖον Παλάτιον· χαίρε νεφέλη ἐμφυχή
τὸν νοητὸν Ἰσραὴλ, ὁδηγοῦσα, πρὸς θείαν κατάπαυσιν, οὐρανῶν βασι-
λείας Πανύμνητε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν σεπτὴν σου Σκέπην τιμῶμεν Δέσποινα,
πάντας γὰρ σκέπεις ἐν ταύτῃ τοὺς σὲ πιστῶς ἀνυμνοῦντας.

Σκέπη κραταίᾳ, ὑπάρχεις Παντάνασσα, σκέπουσα ἀπαντας τοὺς πρόσκα-
λουμένους, σου, τὴν ἀπροσμάχητον χάριν πάντοτε· δικαιοσύνης ἥλιον
καὶ γὰρ ἐκύησας, τὸν τῆς πλάνης, νέφη διαλύσαντα, καὶ τὸ φῶς ἀλη-
θείας ἀυγάσαντα.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Πανάγνου, τὴν Σκέπην μεγαλύνουμένην
σκέπει γὰρ αὕτη καὶ σώζει, πάντας τοὺς ταύτην τιμῶντας.

Ῥῆος οὐρανοῦ, καὶ βάθος γῆς ἄπειρον τίς ἐρμηνεύσειεν; Σκέπης δέ σου
Πάναγνε, εὖρος καὶ μήκος τίς ἂν μετρήσειεν; τῶν οὐρανῶν γὰρ ὑπερ-
θεν αὕτη δίκνυται, καὶ τοὺς πάντας, σκέπει διασώζουσα, ἐκ πυρὸς τοῦ
ἀσβέστου σὴ χάριτι.

Ἀχραντε Παρθένε Θεοκυητορ, τὴν ποίμνην σου περισώζε, σκέπουσα
ταύτην σὴ Σκέπῃ, καὶ προνοοῦσα ἐν πᾶσι.

Ὅλης ἐκ ψυχῆς, συνδράμωμεν σήμερον, πάντες φιλόχριστοι, τῇ παν-
δήμῳ ἑορτῇ, τῆς θείας Σκέπης τῆς Θεομήτορος, ὡς δι' αὐτῆς σκε-
πόμενοι καὶ συντηρούμενοι, ἀνυμνοῦντες, ταύτης τὴν ἀντίληψιν, καὶ
γεραίροντες χάριν τὴν ἀφθονον.

Ἄλλος. Τὴν φωτοφόρον νέφελην.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Ἀγνῆς Παρθένου, Σκέπην τὴν χαριτόπουν.
Γαλλιώμεθα πάντες, οἱ μετὰ πόθου τιμῶντες, Σκέπην τὴν θείαν τῆς
Ἀγνῆς, Θεοτόκου Μαρίας, τὴν περισκέπουσαν ἡμᾶς, ἐκ πάσης κακώ-
σεως καὶ ἔλκουσαν, εἰς ὁδὸν σωτηρίας, τοὺς εἰς βάθη, ὀλισθαίνοντας
κακῶν. Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς εὐλογημένης Παρθένου, θείαν Σκέπην.

Καλῶς προέφησε πάλαι, πόλιν Θεοῦ ὁ Προφῆτης, ἐφ' ἣν ἐσκήνωσε
Θεός, ὃ τὸ πᾶν οὐσιώσας, καὶ ἀνεπλάσατο ἡμᾶς, ἐκ σοῦ Παναμώ-

μητε καὶ ἔσωσε· διὸ Σκέπην σου θείαν προσκυνούμεν, καταφεύγοντες
ἐν σοί.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Μητρανάνδρου Κόρης, ἡλιόμορφον Σκέπην.
Ῥαῖος Πάναγνε πέλει, καὶ υπερπόθητος πᾶσιν, ὁ ἀγεώργητος καρπὸς
ὃν ἐβλάστησας Κόρη· Ἐπαγγελίας γὰρ ἡ γῆ, καὶ τὸ κλῆμα τῆς ζωῆς
ὄντως πέφυκας, ἡ τεκοῦσα τὸν βότρυν σωτηρίας, τὸν γλυκαίνοντα ἡμᾶς.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου Σκέπην τῆς υπεράγνου, Μητρὸς τοῦ Θεοῦ
Λόγου.

Βίβλω γραφῆναι δυσώπει, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοὺς ἀνυμνοῦντας εὐ-
λαβῶς, τὴν ἁγίαν σου Σκέπην, καὶ προσκυνοῦντας εὐσεβῶς, χα-
κτῆρα σῆς μορτῆς παντευλόγητε, ὡς διάδημα κάλλους σωτηρίας, μόνῃ
πέλουσα Ἀγνή.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν τῆς υπεράρχου Τριάδος Ἀγνῆς Νύμφην.
Ὅν ἐσωμάτωσας Κόρη, Παρθενομήτορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαβῶς,
προστρεχόντων τῇ Σκέπῃ τῇ ἱερᾷ σου καὶ σεπτῇ, βραβευσούσῃ τοῖς
πᾶσι, μαρμαρυγὰς χαρισμάτων παντοίων, μὴ διαλείψης ἱκετεύουσα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν Ἀγνῆν Παρθένον, καὶ μόνην Θεοτόκον.
Σὲ οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ Σεραφίμ ἀνωτέραν, καὶ πάσης κτίσεως
Ἀγνή, υπερέταν ὁ πάντων, ἀνέδειξέ σε Ποιητής· διὰ σοῦ γὰρ ἡμᾶς
ἀνεκτῆσατο, εὐχαρίστη καρδίᾳ· διό σε, ἀνυμνοῦμεν, ὡς Βασίλισσαν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Σὲ τὴν ἀπερίγραπτον.

Ἐλυσας πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀγνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξῆ-
στράψας, Δαμασκῷ τριτυπόστατον, ἀλλ' ὡς οὖν φιλότεχνος Πατήρ,
καὶ φιλόστοργος Ποιμενάρχης, ὁρθοδοξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Παύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγὲ ἐκλάμ-
ποντες, τῆς ψυχῆς ἀξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κή-
ρυκος Ἀναλίου, τὴν τριφεγγὴ ἀρετὴν μέλψωμεν.

Ὅ τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀξίας σου μάκαρ Ἀνανία· ὡς γὰρ μαθητῆς ἡγά-
πησας, ὡς Ποιμὴν ἀναπέπαυται, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συν-
δεδόξασαι, ἐν στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀγλαϊζόμενος. Θεοτοκίον

Ἀχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἰτῆσαι Χριστὸν ὃν
ἔτεκες, Βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυγοῦ, δοῦναι
τὴν ἄνεσιν τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνουμεν.

Ἄλλος Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Παῖς ἀνωτάταις ἐνδοξε, χορείαις συνήφθης τῶν ἀσωμάτων, ἔνθα ἡ ἀνέκ-
τῳ φράστος ὑπάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκὴς ἀπόλαυσις· ἐνθα ἡ ἀνεκλάλητος δοᾶ μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν Δόξαν κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν
Μτερπνότητα, τὴν ἀνεκφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφὴν τὴν ἁλυ-

κτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν Οὐρανῶν, τὰ δυντὼς ἐράσματα σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χωρεῖας μακαριώτατε·

Ποῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων, λύτρωσαι πρεσβεῖαι σου, Θεόφρον καὶ ἐκ πάσης, βλάβης Ῥωμανέ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς ἐπουρανίου ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ Βασιλείας ἐκείνη· μακαριώτατε.

Ραῖσμένοις κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τῆς Τριάδος, καὶ πεποικιλμένοις λαμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον δυντὼς τοῦ χρίστου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥωμανέ ἔλδοξε. Θεοτοκίον.

ὑπὸ τῆς πάλαι, πτώσεως ἀνθρώπων τὸ γένος, τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχμαλώτου Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθεσι, τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγνίᾳ ἀνεκαλέσατο. Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Θεῖα Σκέπη σου Κόρη, ἐπισκιάζει τοὺς πιστοὺς· ἡμᾶς δὲ τοὺς μονότροπους, σκέπει διέπει καὶ φρουρεῖ, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ἀπήμονας Θεοτόκε.

Ἔτερον τοῦ Ἀποστόλου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀρχαῖος μαθητὴς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητὴν σὺ βραβεύεις, Παῦλῳ τῷ θεῷ· δίδοσε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς Ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον θεῖον, ὡς ἀληθῆ, μάρτυρα καὶ κήρυκα θεηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Θεοτοκίον τῆς Ἀγίας Σκέπης. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῇ κραταιᾷ σου Σκέπῃ, καὶ ἀκοιμήτῳ πρεσβεῖα, ἡμᾶς Ἀγνή τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς· σὲ γὰρ κεκτήμεθα πάντες, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες. Πᾶσα πνοή· ἰσθῶμε· στίχους ἡ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Τῆς Θεοτόκου δ'· ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν.

Σκέπη τοῦ κόσμου ὑπάρχεις καὶ προστασία ἡμῶν, σκέπουσα καὶ προουρούσα, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας, καὶ πόθῳ ἐκτελοῦντας τὴν ἱεράν, τῆς σῆς Σκέπης ἀνάμνησιν, καὶ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα πανευλαβῶς, προσκυνοῦντας χάριν βρύουσαν.

Ὁ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον θαῦμα ἔβλεψεν, ὁ θαυμαστὸς Ἀνδρέας, ἐν ναφ σου ἀγίῳ, τὴν Σκέπην σου Παρθένε τὴν θαυμαστήν, τοὺς πιστοὺς περισκέπουσαν, καὶ ἐκπλαγεὶς προσεκάλει τὸν ἱερόν, Ἐπιφάνιον θεάσασθαι.

Ἐπεὶ ἀρύσασθε χάριν πάντες ἐνδοχρίστοι, ἐκ τῆς ἀχράντου Σκέπης, τοῦ σεπτοῦ Ματθαίου· καὶ γὰρ ἀφθόνως βρῦει ῥῶτιν ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος ἱασιν, σκέπουσα πάντας τοὺς πίστει εἰλικρινεῖ, αἰτουμένους τὴν ἀντίληψιν,

Ἀφθόνως πᾶσι παρέχει χάριν ἀένναον, ἡ πάντιμός σου Σκέπη, ἱεροῦ Ματθαίου· ὁ ἔδωκεν τῇ ποίμνῃ σου θηταυρόν, καὶ πηγὴν τῶν ἰάσεων· σὲ γὰρ μεστὶν καὶ σκέπῃ καὶ ἰλασμόν, ἀκαταίσχυντον κεκτημένη.

Ἔτερα ὁμοία τοῦ Ἀποστόλου. Τὸ α'. Δίε.

Πῶν οὐρανίων χαρίτων ταῖς ἐπιλάμψεσι, καταυγασθεὶς ἐδείχθης, Ἀνανία ἐν κόσμῳ, φωστὴρ πᾶσι προφαίνων ἀκτίνας φαιδράς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· καὶ διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε οἱ πιστοί, ὡς Ἀπόστολον καὶ μάρτυρα. Σὺ τὰς εὐθείας πορείας βελόνας ἐνδοξε, τῶν σχολίων ἐρρύσω, τρίβων τῆς ἀθείας, ἀνθρώπους πλανωμένους· θεν πιστοί, ἀπλανῆ σε δοξάζομεν, καὶ ὁδηγὸν καὶ μεσίτην τῆς πρὸς Θεόν, οἰκειώσεως Ἀπόστολε.

Ὁ θαυμαστὸς ἐν ἀγίοις ὑπάρχων Κύριος, ἐν τῇ ἀφθόνῳ δόσει, τῶν αὐτοῦ χαρισμάτων, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, καὶ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων παρέσχετο, θεραπευτὴν Ἀνανία τοῖς εὐσεβῶς, εὐφημοῦσί σε Ἀπόστολε.

Δόξα. ἦχος πλ. δ'.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, Ἀρχιεράρχα ἐνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀνανία φωστὴρ φαινότατε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ρυσθῆναι τὴν ποίμνην σου, ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ βούλει εἰπεῖ Δεξαστῶν τὸ παρὸν τοῦ Ὁσίου. ἦχος πλ. δ'.

Πῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Ῥωμανέ πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν δυντὼς εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἐγνωμεν μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, ἀγγέλων συνόμιλε, ὁσίων συμμέτοχε καὶ δικαίων· μετ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. ἦχος πλ. α'.

Ὁ ποῦ ἐπισκιάσει ἡ Σκέπη σου Πανάχραντε, ἐκείθεν τοῦ Διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις· πᾶς δὲ πιστὸς σώζεται ὁ ταύτην προσκαλούμενος· διὸ καὶ ἡμεῖς τῇ ἀτραπομόρφῳ αὐτῆς αἰγλῇ προστρέχοντες ταῖς τοῦ Πνεύματος ρανίσιν καθαριζόμενοι, καὶ μυριπνόου χάριτος ὁσφρανθέντες, πνευματικῶς εὐφραίνόμεθα, τὰς ἀκτινοβόλους ἀστράπας τῶν θαυμάτων ἀπαρυόμενοι· ἀνεξάντλητος καὶ γὰρ ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς πέλει, καὶ ἀένναος ἡ προχοή τῶν ἱαμάτων βραβεύεται· καὶ δεόμεθα ἐκτενῶς σκέπασον ἡμᾶς Πανεύτπλαγχνε, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ λύτρωσαι τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς τῶν αἰωνίων βασάνων· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, οἱ Μακαρισμοί. Ὡδή Γ'. τοῦ α'. Κανόνος, καὶ ἡ σ'. τοῦ Γ'. καὶ Δ'.

Ὁ Ἀπόστολος Προκείμε. ἦχος Πλ. α'. Εἰ πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἦν τις. Ζῆτει τὴν παρασκευὴν τῆς γ'. ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα ἀπὸ τοῦ μέσου καὶ τῆς Θεοτόκου, πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς. Εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας. Ἀλληλουῖα.

Ἦχος α'. Ἐξομολογήσονται οἱ Οὐρανοί. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.
 Εἶπεν ὁ Κύριος, ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει. Καὶ τῆς Θεοτόκου,
 Εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κόμην τινά. Κοινωνικόν,
 Πωτήριον σωτηρίου λήψομαι. Καὶ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Καὶ τὰ ἐξῆς.
 Τὸ Μεγαλυνάριον δὴ εἰς τὴν σελ. 21 τοῦ ἡμετέρου βιβλίου ὑπὸ τὴν ἐπω-
 νυμίαν χρυσόπρασος τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου α'.

Τέλος σὺν Θεῷ Ἀγίῳ τῆς Ἀκολουθείας.

ΛΟΓΟΣ

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΦΩΤΟΝ ΑΣΤΡΑΠΟΥΡΣΧΟΥΣΟΛΑΜΠΟΝ

ΣΚΕΠΗΝ

Τῆς Παντανάσσης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου

ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

«Καὶ ἐνετείλατο νεφέλῃ εἰς σκέπην αὐτοῖς» (ψαλμ. οξ'.)

Εὐλόγησον Πάτερ.

α'. Νεφέλῃ τὸ πάλαι καταψύχουσα τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, καὶ δρο-
 σίζουσα τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ· «Ἡ νεφέλῃ γὰρ ἐγένετο σκι-
 αζούσα ἐπ' αὐτοὺς ἡμέρας, ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτοὺς ἐκ τῆς παρεμβολῆς.»
 (Ἀριθ. κεφ. α'. 34). Αὕτη καὶ τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου ἐκάλυπτεν.
 Ὅτε γὰρ ἀνέβαινεν ἡ νεφέλῃ ἀπὸ τῆς Σκηνῆς, ἐκείνου τὴν ὁδοπο-
 ρεῖαν τῶν οἱ Ἰσραηλῖται, ὅτε δὲ κατέβαινεν ἐπ' αὐτήν, κατέπαυον ἡ-
 συχάζοντες. «Νεφέλῃ γὰρ Κυρίου ἦν ἐπὶ τῆς Σκηνῆς ἡμέρας, καὶ πῦρ
 ἦν ἐπ' αὐτῆς νυκτὸς ἐναντίον παντὸς Ἰσραὴλ, ἐν πάσαις ταῖς ἀναζυ-
 »γαῖς αὐτῶν.» (Ἐξοδ. κεφ. μ'. 36). Καὶ αὐτὰ ἦσαν βέβαια τύπος καὶ
 σκιά τῆς χάριτος τῆς ἀληθείας. Ἀλλ' εὐθέως ὅπου ὁ νοητὸς τῆς δικαιο-
 σύνης ἡλίου Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐξήστραψε τὰς ὑπεράμπτους ἀκτί-
 νας τῆς ὑπερφώτου Θεότητος εἰς τὸν νοητὸν τῆς Παρθένου ὥριωνα, εἰς
 τὴν ὁλόφωτον λέγω Νύμφην Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, τότε ἡ ὁλολαμπὴς
 αὕτη νοητὴ Νεφέλῃ τοῦ θείου φωτός, ἡ διαυγεστάτη Σκηνὴ τοῦ πα-
 νθενουργοῦ θείου Πνεύματος, ἔλαμψε φαινοτάτην ἀσύγκριτον καθαρότη-
 τος αἴγλην, φωτίζουσα, σκέπουσα καὶ περιθάλλουσα τὸν νέον Ἰσραὴλ,
 καὶ ὁδηγοῦσα πρὸς τὴν ἄνω πορείαν, τὴν φέρουσιν εἰς τὴν ἀληθῶς γῆν
 τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ἀπολιόρκετον γῆν τῶν πράξεων. Βλέπε, ὦ ἀκροατά,
 τὴν Θεοτόκον ὡς ἔκλαμπρον Νεφέλῃν καὶ Σκέπην ἀστραπόμορφον πλυμ-
 μούρουσαν τὴν οὐράνιον δόξαν καὶ σκέπουσιν τὸν χριστιάνῳ λαόν,
 τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν κρυσταλλοειδῇ διαύγειαν ἐπιλάμπει εἰς τὰς ἐννοίας

τῶν εὐσεβῶν τὰς ἀμνηχάνους θείας ἀκτῖνας. Καὶ πῶς νὰ μὴν ἐκφω-
 μεν τοὺς ἐνθέους ὕμνους αὐτῆς; Ὡς κλέος τῆς ἀκηράτου παρθενίας οὐ-
 τῆς! Ὡς ὕψος μυστηρίων παραδόξων, καὶ ἐνθέων θεωριῶν ὑπέρτατον!
 θησαυρὸν σε τῶν μεγαλείων τοῦ Πλάστου κηρύττομεν Δέσποινα· κει-
 μήλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν νοοῦμεν τὴν φιλοστοργίαν τῆς εὐσπλαγ-
 χνίας σου, μὲ τὴν ὁποίαν συγκαταβαίνεις εἰς τῶν εὐτελῶν ἱκετῶν σου
 τοὺς ὕμνους· λαμπάδα ἡλιόμορφον ὁρῶμεν σε Παντανάσσα, φωτίζουσαν
 λαὸν τὸν ἐν σκότει κείμενον.

β'. Αὕτη λοιπὸν ἡ Πανύμνητος τοῦ Θεοῦ Μήτηρ, πλουτοῦσα ἐλευθέρως
 τὴν παρρησίαν πρὸς αὐτόν, ἐκπληροῖ ἀδιστάκτως τὰς αἰτήσεις τῶν
 δούλων τῆς, ὡς πηγὴ εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα, καὶ ὡς Θεοῦ Μήτηρ
 πέλουσα, ἐξευμενίζεται τοὺς ὑμνοδοὺς αὐτῆς, ἀποπληροῦσα τὰ αἰτή-
 ματα, καὶ προνοοῦσα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, σκέπει καὶ διαφυλάττει ἡμᾶς
 ἀβλαβεῖς ἐκ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ νὰ
 ἐγκωμιάζῃ τις τὴν ἀνωτέραν πάσης τῆς κτίσεως καὶ παντὸς ἐγκωμίου
 ἐπέκεινα εἶναι πάντῃ ἀδύνατον, ἅς ἔλθωμεν εἰς τὴν θαυμαστὴν διήγη-
 σιν τῆς ὑψηλῆς θεωρίας, τῆς φεραυγοῦς δηλαδὴ καὶ ἀστροπομόρφου σω-
 στικῆς Σκέπης τῆς Ὑπεράγνου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀει-
 παρθένου Μαρίας, ἣν ὁ μέγας τὴν ἀρετὴν Ἀνδρέας, ὁ θαυμάσιος νουνε-
 χῆς, ὁ τὸν σαλὸν ὑποκρινόμενος, ἵνα τὸν σοφιστὴν τῆς κακίας κατασο-
 φίστηται, εἶδε, καὶ ἦν κατιδεῖν ἡξιώθη, δι' εὐχῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ κατὰ
 πνεῦμα τέκνον αὐτοῦ, ὁ ἱερός, λέγω, Ἐπιφάνιος, ὁ διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ
 σχήματος Εὐφήμεος μετωνομασθεὶς, ὁ καὶ Πατριάρχης Κωνσταντινου-
 πόλεως μετὰ ταῦτα προχειρισθείς. (1)

γ'. Ἐπιθυμητὸς τοῖς ἀκροαταῖς ὑπάρχει ὁ λόγος οὗτος, καὶ κεχυμμένον
 μυστήριον εἰς πολλοὺς ἡ διήγησις ἔχει, τὸ ὅποιον ἄνωθεν ἐξ ἀρχῆς δη-
 λῶσαι θέλομεν, πόθεν δηλαδὴ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ σήμερον τελουμέ-
 νη ἑορτῇ τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου καλουμένη, ἣν κατὰ τὴν
 πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου πανηγυρίζομεν. Καὶ ἵνα εὐληπτος ὁ λόγος γέ-
 νηται, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνσκήψεως τῆς χάριτος τῆς θείας ταύ-
 τῆς Σκέπης τῆς Θεοτόκου, ἥτις ἔσχεπε καὶ ἐφύλαττε τὴν βασιλίδαν
 τῶν πόλεων, εἰς τῆς ὁποίας τὴν Σκέπην καὶ προστασίαν ἐναπέθετο ὁ
 πρῶτος ταύτης δομῆτωρ Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτιστος Χριστιανῶν βασι-
 λεύς, καὶ οἱ θεσπέσιοι τριακόσιοι δεκαοκτὼ Θεοφόροι Πατέρες τῆς πρώ-
 τῆς Συνόδου παρέδωκαν.

δ'. Καὶ γράφει ὁ Ζωναρᾶς εἰς τὰ χρονικά του, ὅτι, ὁπότεν ἡ Κωνσταν-

(1) Εὐφήμεος ὁ ἱερός μετὰ τὸν Φαῦστα πατριαρχεύσας, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἀναστά-
 σιον Δίχορον, μὲ τὸ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ἀποβάλῃ τὴν δ'. Συνόδον, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ
 τὸ γράμμα τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως ὅπου ἔδωκεν, ὅτε ἐστέρη βσιλεὺς ὁ κακόδο-
 ξος Ἀναστάσιος.

τινούπολις ἐκτίζετο, ἐφαίνοντο φῶτα τὰς νύκτας φωταγωγούντα λαμπρῶς τὰ μέρη τῆς πόλεως, τὰ ὅποια εἰς μόνους τοὺς καθαρούς καὶ ἁγίους ἄνδρας ἐφαίνοντο ἀδιακόπως, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς φῶς συγκεχυμένον μόνον ἐφαίνετο, φωταγωγούν ἐπάνω τῆς πόλεως ἐκ διαλειμμάτων κατὰ καιροὺς. Ὅτε δὲ ἐμελλ' ἐ παραδοθῆναι τοῖς κακοδόχοις Λατίνοις τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον τοῖς ἀσεβέσι βαρβάροις, εἶδον πολλοὶ θεοσεβεῖς ἐνάρετον ἄνδρες, οἱ τὸ φῶς ἐκεῖνο συσπλεγόμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέβη εἰς οὐρανοὺς, τὸ ὅποιον ἦτο βέβαια ἡ Σκέπη καὶ φύλαξις τῆς πόλεως. Ὁθεν τὴν πρωτὴν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὅπου τὸ φῶς ἐπήρθη εἰς οὐρανοὺς, ἐσηλθον οἱ βάρβαροι, καὶ ἡχημαλώτευσαν αὐτὴν τὴν πόλιν. Ταῦτα καὶ Γεώργιος ὁ Φραντζῆς γράφει εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ τυπωθὲν ἱστορικὸν αὐτοῦ σελ. 58.

ε'. Ἀς σαφηνίσωμεν δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν δύο θαυμασίων ναῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῶν παλαι ἐυρισκομένων εἰς Κωνσταντινούπολιν, τοῦ ἐν Βλαχέρναις καὶ τοῦ ἐν Χαλκοπρατείοις, ἵνα μὴ συγχέηται ἡ τοῦ λόγου ἐννοια, ὅτι καὶ οἱ δύο οὗτοι ναοὶ τῆς ἁγίας Σοροῦ ἔκαλοντο. Καὶ μὴ λανθανέτω ἡμᾶς τοῦτο, ὅτι ἐν μὲν τῷ ἐν Χαλκοπρατείοις ναῷ εὕρισκετο τεθησαυρισμένη ἡ τιμία Ζώνη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τὰ τίμια Σπάργανα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ἡ ἁγία Ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου, ἥτοι τὸ εἶδός αὐτῆς, τὸ κοινῶς καλούμενον στοιχάριον (φουστάνι), καθὼς φανερώνει σαφίστατα τὸ ἐγκώμιον Μιχαὴλ Συγκέλου, Γερμανοῦ Πατριάρχου, καὶ Εὐθυμίου Ζυγαδηνοῦ, σωζόμενα ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Βατοπαιδίου. Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν εὕρισκετο τεθησαυρισμένον τὸ ἱερὸν τῆς Θεοτόκου Μαφόριον, (ἡ ὁμοφόριον, ἔπαυφορίον) καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, λέγων οὕτως:

ς'. «Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦν τῇ ἡλικίᾳ τρίτηχος, σιτόχρους, ξανθότριξ, εὐττολος, ἱμάτια αὐτόχροα ἀγαπῶσα (αὐτόμαυρα) καὶ μαρτυρεῖ τὸ Μαφόριον αὐτῆς, τὸ ἐπὶ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τῶν Βλαχερνῶν κείμενον.» Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ σοφώτατος Γεώργιος Κωδινός, ὁ Κουροπαλάτης ἐν τῷ αὐτοῦ χρονικῷ, λέγων οὕτως.

ζ'. «Τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοροῦ ἐν Χαλκοπρατείοις, πρῶτον Λέων ὁ Μακέλλης ἐκ βάρβρων ἀνῆγειρε, εἰτα Ἰουστίνος καὶ Σοφία οἱ βασιλεῖς, ὅτι ἐκεῖσε ἐναπετέθειντο ἡ τιμία Ζώνη, καὶ ἡ Ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου.» τὸ δὲ ὁμοφόριον αὐτῆς, ἡ μαφόριον, σώζεται ἐν Βλαχέρναις » (ἐν τῷ δ'. τόμῳ Βυζαντινῆς ἱστορίας, σελ. 44).

η'. Τὸν ναὸν αὐτὸν τῶν Βλαχερνῶν ἐκτίσαν οἱ κοῖδιμοι βασιλεῖς Μαρκανδὸς καὶ Πουλχερία, καὶ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Μαφόριον τῆς Θεοτόκου ἐν αὐτῷ καθιέρωσαν, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκάλυπτεν ἡ Δέσποινα Θεοτόκος τὴν ἱερὰν αὐτῆς Κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, καθὼς σκέπονται αἱ γυναῖκες· ἦτο δὲ

κόκκινον εἰς τὴν χροάν πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἀκνῆτος αὐτῆς παρθενίας. (1) Ὁ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἱερὸν Μαφόριον τῆς Θεοτόκου εὕρισκετο τεθησαυρισμένον ἐνδον τῶν ἀδύτων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ βασιλείως Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ καὶ Μακέλλου λεγομένου, εὕρισκετο εἰς τὴν βασιλεύουσάν πόλιν ὁ πολὺς τὴν ἀρετὴν καὶ θαυμάσιος τὸν τρόπον Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ὅστις εἰς μὲν τὸ φανερόν ὑπεκρίνετο σαλότητα, εἰς δὲ τὸ κρυπτόν ἦτο φίλος καὶ γνωστός κατὰ ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, κεκοσμημένος μὲν προορατικῶν χάρισμα, διὰ τοῦ ὁποίου πολλοῖς σωτηρίας ἐγενίεν αἷτις· ἦτο γνωστός τῷ Ἐπιφανείῳ, πνευματικῷ αὐτοῦ τέκνῳ, καὶ ἐν ἱερομονάχῳ πνευματικῷ, Νικηφόρῳ καλουμένῳ. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησεν ἡμᾶς Ἀμήν.

Τῷ αὐτῷ μηνί, Β'. Ἀθλησις τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΑΒΡΑ

» Θεοδώρων ὕστατος Γαβρᾶς μαρτύρων,
» Σπύσας στεφάνων ἡξιώθη τῶν ἰσων,
» Δευτέρῃ Θεόδωρος ἔτλη πῦρ, γηθόσυνος κήρ.

Ὁ ἐνδόξος οὗτος καὶ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου Μεγαλομάρτυρος Θεόδωρος ὁ Γαβρᾶς, γεννηθεὶς εἰς κωμόπολιν τῆς ἐπαρχίας Χαλδεΐας

(1) Σημειώσω, ὅτι κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῶν Ἰουδαίων αἱ παρθένοι ἐφόρου κόκκινον αὐτὸ τὸ ὁμοφόριον, ὅτε δὲ συνεζεύγνυντο ἀνδρὶ, τότε λευκὸν αὐτὸ ἐφόρου, εἰς διαφορὰν παρθενίας καὶ γάμου· καθὼς φαίνεται εἰς τὴν β'. τῶν βασιλειῶν, ὅτε ὁ Ἀμνὼν, ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ βασιλεῖος Δαβὶδ, ἐβίβασε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ὁμὰρ, ἥτις ἦτο ἀπὸ μίαν μητέρα μετὰ τὸν Ἀβισαλὼμ· ὁ δὲ Ἀμνὼν ἦτο μὲν ἐξ ἐνὸς πατρὸς τοῦ Δαβὶδ, ἐξ ἄλλης δὲ μητρὸς, ὡς ὁ Ἀβραάμ καὶ Σάρρα. Ὅτε λοιπὸν ἐφθίρει τὴν παρθενοίαν τῆς, ἔσχισε τὸ παρθενικὸν αὐτῆς ἐπανωφόριον καὶ τὸν καρπωτὸν χιτῶνα, ὅπου πρότερον παρθένος οὖσα ἐφόρει· διὰ τὸ ὅποιον ἐφόνευσεν αὐτὸν τὸν Ἀμνὼν, τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀβισαλὼμ (βασιλειῶν β'. κεφ. ιγ'). Τούτου ἕνεκα καὶ Ζαχαρίας ὁ Προφῆτης ὁ Πατὴρ τοῦ Προδρόμου ἐσφάγη ἐνδον τοῦ ναοῦ, διὰ τὸ μὴ χωρίζειν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἀπὸ τῆς στάσις τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, γινώσκων καλῶς τὸ ἀκίδδηλον τῆς παρθενίας αὐτῆς, διὰ τὸ ὅποιον καὶ τὸ κόκκινον Παρθενικὸν αὐτῆς Μαφόριον ἐφόρει· καθὼς καὶ οἱ ζωγράφοι τὰς Παρθένας ἁγίας Μάρτυρας μετὰ κόκκινον ἐπανωφόριον ἱστορίζουσι, καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν μετὰ λευκόν, καὶ τὰς μοναζούσας μετὰ μαῦρον. Σημειώσω καὶ τοῦτο· ὅτι τὸ Μαφόριον αὐτὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκανοῦ καὶ Πουλχερίας ἐθησαυρίσθη εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, ἡ δὲ Ἐσθῆς ὕστερον ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου Ὁρακλῆος καὶ Σοφίας, οἵτινες καὶ τὸν ναὸν ἐν Χαλκοπρατείοις ἐκτίσαν, ὁ ὅποιος ἦτο πρῶτον συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων, οὗς ἐβίβωξεν ἐκεῖθεν ὁ βασιλεὺς, κτίσας τὴν Ἐκκλησίαν.

καλουμένην Ἄτραν ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐνδόξων, οὐχὶ μόνον προσε-
κτῆσατο τὴν ὑσέβειαν καὶ δοξασίαν αὐτῶν, οἵτινες ἐκοσμοῦντο μὲ πο-
λὺν πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ μὲ ἀξιώματα καὶ ἐκέκτηντο τὰ πρωτεύοντα ἐπὶ
τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων μερῶν τουτέστι τῆς Χαλδαίας καὶ Κολωνίας
καὶ μὲ ὅσα συνορεύουσι μὲ αὐτάς, ἀλλὰ καὶ ἐγένετο στολισμὸς τῶν γο-
νέων του καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπερβάς τοῦ πάντας κατὰ τε τὴν ἀν-
δρείαν, τὴν σύνεσιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἀξιομάτων κατὰ
τὸ δὴ ὑπὸ τῆς παροιμίας λεγόμενον «μὲ πῆχυν βασιλικόν», ὅθεν οὐ μό-
νον οἱ ἄρχοντες ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς ἠύχοντο νὰ γεννηθῶσιν ἐκ τοιού-
των γονέων, διότι τοιοῦτοι ἦσαν οἱ γονεῖς του, οἵτινες ὑπερέβαινον τοὺς
λοιποὺς κατὰ τε τὴν δόξαν, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν
ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε εἰ καὶ οὐδὲν τι προτέρημα προσεκτάτο ἐξ
αὐτῶν ὁ υἱὸς πρὸς στολισμὸν του, οὐχ ἥττον ὁμοῦς ἦτο ἀρκετὴ πρὸς αὐ-
τὸν δόξα τὸ νὰ λέγεται ὅτι κατήγετο ἐκ τοιούτων γονέων. Οὗτος λοι-
πὸν ὁ μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ἐπιδικνύων μεγίστην κατὰ τῶν ἀγαρη-
νῶν καταδίωξιν καὶ ἐπιθυμίᾳ τὴν παντελῆ ἀπάλειψιν τοῦ ὀνόματος
αὐτῶν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ὡς ἀπίστων, ἐπεδείξετο τοσαύτην κατ'
αὐτῶν γεναιότητα, ὅσῃν ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις διὰ γραφίδος·
διότι ἀποῦ καλῶς καὶ προσηκόντως κατὰ τε τῶν φαινομένων καὶ αἰ-
σθητῶν ἐχθρῶν πολέμους ἢ καὶ ἀνδραγαθήματα ἐπεδείξατο ἐπόμενον ἦτο
νὰ ἀντιπαρταχθῇ καὶ πρὸς τὸν νοητὸν καὶ ἀόρατον ἐχθρὸν διὰ τὸν ὁποῖον
ἐκ θεοῦ ζήλου κινούμενος ἠγωνίζετο κατὰ τῶν φαινομένων καὶ ἠύχετο
νὰ κοσμηθῇ μὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἦν δὲ εἰς ἄκρον προστάτης τῶν
πτωχῶν. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἐνὸς ἐπομένου συμβάντος εὐκόλως δύναται
τις νὰ συμπεράνῃ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἀρπά-
σας βότρυν σταφυλῆς παρὰ γυναικὸς τινος πτωχῆς κατέφαγεν αὐτόν, τὸ
συμβάν τοῦτο περιελθὼν εἰς γνῶσιν τοῦ Ἁγίου παραχρῆμα διετάξατο,
ἵνα παιδεύσῃ τὸν τοῦτο ποιήσαντα ἐν τῷ μέτρῳ τῆς πόλεως διὰ μαγ-
κλαβίων, ὅπερ καὶ ἐγένετο, ὥστε ὁ τοιοῦτος βότρυν ἀντὶ εὐφροσύνης ἀπέβη
εἰς αὐτόν εἰς πικρίαν κατὰ τὴν Γραφήν, καὶ ἐγένετο οὗτος παράδειγμα
εἰς τοὺς λοιποὺς ἵνα μὴ τολμῶσι νὰ πράξωσι τοιαῦτα. Ἐπειδὴ δὲ ὡς
εἴπομεν ἐπιθύμει τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον καὶ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπέ-
τυχε. Ὅτε δηλαδὴ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐμμανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ὁ
Ἀμνράς τῆς Μελιτινῆς Ἀχμέτ Μελὶκ ἔχων σύμμαχον τὸν ἀποστάτην
τύραννον Ἀνδρόνικον ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Σεβαστείας, Καισαρείας,
Κολωνίας καὶ Νικοπόλεως· τότε λοιπὸν καὶ ὁ Ἅγιος ὡς στρατηγὸς καὶ
ἡγεμὼν Χαλδαίας, Τραπεζοῦντος καὶ Κολωνίας μετὰ θάρρους καὶ ψυ-
χικῆς ἀγαλλιόσεως ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ἐχθρῶν καθ' ὧν φοβερότατος
γενόμενος καὶ ἀποκτείνας πλείστους τῶν στρατηγῶν τοῦ Μελὶκ ὑποκύ-
πτει τέλος εἰς τὴν σκληρότητα αὐτῶν. Συλληθῆναι τουτέστι, κατὰ θεῖαν

καὶ τοῦτο οἰκονομίαν, ὑπὸ τινος τῶν τοῦ βασιλέως Ἀχμέτ Μελὶκ στρα-
τηγῶν καλουμένου Ἀμυράλου ὑπερέχοντος τοὺς πάντας κατὰ τε τὴν
ἀρχὴν κατὰ τε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀγριότητα κατηναγάζετο νὰ ἀρνηθῇ
τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν θρησκείαν τῶν ἀπίστων ὑποσχομένων
αὐτῷ βασιλικὰς τιμὰς, εἰ δ' ἄλλως ἐτιμωρεῖτο οὐ μόνον διὰ ποικίλων
βασάνων ἀλλὰ καὶ διὰ θανάτου, ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος καὶ πολὺς τῇ συ-
ναίσει ἀθλητῆς τοῦ ὕψιστου ὑπὸ θείας χάριτος ἐμπνευσθεὶς καὶ μὴ πει-
θόμενος εἰς τὸ τυραννικὸν ἐκεῖνο πρόσταγμα ἤρξατο νὰ κηρύττῃ τὸν
Χριστὸν ὡς υἱὸν Θεοῦ καὶ Θεὸν γεγωνυῖα τῇ φωνῇ λέγων. «Οὐδὲν τι
τῶν ἐπιγείων δελεάζει με ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ πάθω ὑπὲρ τοῦ
Χριστοῦ, διατί ὑπόσχεσάι μοι δόξαν τῆς ὁποίας σὺ δὲν εἶσαι κύριος·
διατί παρέχεις πρᾶγμα, ὅπερ καὶ σὺ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐγκαταλείψῃς·
διατί τὸν θάνατον, ὅστις σοὶ μόνον φαίνεται φοβερός ἐπαπειλεῖς ὡς φο-
βερόν· ἐμοὶ μὲν τερπνὸν εἶναι τὸ ζῆν μετὰ Χριστόν, φοβερόν δὲ τὸ χωρί-
ζεσθαι αὐτοῦ· ἐὰν ἐγίνωσκας τὴν ἐνσαρκον οἰκονομίαν καὶ τὴν ἀπειρον
πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συγκατάβασιν τοῦ ὕψιστου οὐδέποτε θὰ ἐγένου πο-
λέμιος τοῖς χριστιανοῖς, ἀλλ' οὗτοι νῦν μὲν εὐφραίνονται τετυχηκότες
τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, σὺ δὲ βληθείς εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός· δὸς
λοιπὸν πίστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενα καὶ ἀποπτύσας τὴν πατρώαν
σου πλάνην πιστεύσον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔχυσεν τὸ πανάχραν-
τον αὐτοῦ αἷμα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἀπαλλάξῃ σε ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς
πλάνης, ἀναγεννήθῃ δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, ἵνα τύχῃς συγχωρή-
σεως τῶν ἐν ἀγνοίᾳ προτέρων ἁμαρτημάτων σου καὶ γένῃς μέτοχος τῶν
οὐρανίων ἀγαθῶν μὴ κακῶς διακρίνων τὴν ἀλήθειαν ὡς ἀποβαλὼν τὸν
ἡγεμονικὸν νοῦν προτιμήσης τὰ πρόσκαιρα τῶν οὐρανίων καὶ μὴ λογι-
κῶς ὧν ἀναδείξῃς σεαυτὸν ἰθελουσίως ἀλογώτερον τῶν ἀλόγων ζώων·
ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μάρτυρος ἀντὶ νὰ καταπραΰνῃσι τὸν τύραννον
τούναντιον ἐτι μάλλον ἐξηρέθησαν αὐτόν, ἵνα ἐπιβάλλῃ τῷ Ἁγίῳ δρι-
μυτάτας βασάνους· καὶ πρῶτον μὲν ἐκταθεὶς πρηγῆς ἐπὶ χιόνος μαστι-
γοῦται ἐπὶ τῆς ράχews, καὶ τοῦτο, καθότι ὑπέθετεν ὁ τύραννος διὰ αὐ-
τοῦ τοῦ τρόπου ἡδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς ὀρθῆς καὶ ἀμω-
μότητος πίστεως, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπέβη ἄλλως ἢ ὡς ἐνόμιζεν ὁ τύραν-
νος, διότι οὐ μόνον στερεὰν καὶ ἀκράδαντον πίστιν ἐπεδείξατο ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ
καὶ στεντοριά τῇ φωνῇ ἤρξατο νὰ ἐπι-αλῆται ὡς ἐξῆς τὴν ἐξ ὕψους
τοῦ Σωτῆρος ἀντίληψιν. «εὐχαριστῶ σοι βασιλεῦ ὕψιστε Υἱὲ καὶ Λόγε
τοῦ Θεοῦ, ὅτι καὶ ἀνάξιον ὄντα με κατηξίωσας εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλή-
σεως· ἐνίσχυσόν με νὰ γείνῃ θυσία εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου τοῦ χάριν
τῆς Σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐκτείνας τὰς παλάμας· εὐ-
δόκησον βασιλεῦ Ἀγίε διὰ τῆς θείας σου ἀντιλήψεως νὰ γείνω μέτοχος
τῆς ἐπουρανίου ἡμῶν βασιλείας»· ταῦτα λοιπὸν τοῦ Ἁγίου λέγοντος εἰς

τοιαύτην παραφροσύνην περιήλθεν ὁ τύραννος, ὥστε διατάξατο νὰ κατακόψωσιν αὐτὸν μεληδόν, τούτέστι νὰ κατακόψωσι τὴν θεωρήσιμον αὐτοῦ γλῶσσαν, νὰ ἐξορύξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνηλεῶς, νὰ ἀφαιρέσωσι τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν καὶ τέλος ἀποστερήσαντες αὐτὸν παντὸς μέρους παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ. Καὶ δτε μὲν ἡ θεωρήσιμων αὐτοῦ γλῶσσα ἐξετέμενετο ὁ Ἅγιος δὲν ἔπαυε δοξολογῶν, ἀλλ' ὡς κάλλιστόν του δῶρον προσήνεγκεν αὐτὴν τῷ Θεῷ, δτε δὲ ἐξώρυττον ἀνηλεῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, οὕτως ἐφώνει, «ὁ ὀφθαλμὸς οὗτος προσφέρσθω ὡς θυσία εἰς τὸ ἀληθινὸν θεῖον Φῶς, ὅπερ δι' ἡμᾶς ἔκτισε τὸ φῶς», δτε δὲ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφῆρουν τὸ δέρμα ἔλεγεν· «ὅσα ὁ Δημιουργὸς ἐθησαύρισε διὰ τὴν κεφαλὴν, δι' αὐτῶν ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν ἄστυλον τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως» δτε δὲ ἐστερεῖτο τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ παντὸς ἐτέρου μέρους εὐχαριστῶν ἔλεγε, «ὡς βότρυς εὐφρόσυνος ἐκ κλήματος ἀμπέλου ἀποτεμνόμενος προσφέρομαι εἰς τὸν Θεόν». δτε δὲ τέλος ἐβλήθη εἰς τὸ πῦρ, ὥσπερ τὸ πρὶν οἱ τρεῖς παῖδες τὴν κάμινον εἰς δρότον μετέβαλον, οἶνει καθήμενος ἐφ' ἄρματος ὁροσεροῦ καὶ κελαδῶν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ ὑψίστου ἐκάλει τοὺς πάντας πρὸς ὕμνωδιαν καὶ δοξολογίαν τοῦ Ὑψίστου. Οὕτω δὲ ὁ Ἅγιος κατὰ τὸ 1080 ἔτος τῇ 24 8) βρίου ἐδέξατο τὸν μαρτυρικὸν στέφανον καταπαλαίσας διὰ τῆς καρτερίας αὐτοῦ τὸν ἀντίπαλον τὴν δὲ τιμίαν καὶ θαυματοργὸν αὐτοῦ κεφαλὴν ὁ τύραννος εἰς σχῆμα ποτηρίου κατασκευάσας περιέβαλε δέσας μὲ χρυσίον καὶ τοῦτο διότι ἐθαύμαζε τὴν γενναιότητα καὶ τὸ κατερικὸν αὐτοῦ. Αὕτη δὲ ἡ ἁγία κεφαλὴ πολλὰς θεραπειὰς ἐποίησεν εἰς Θεοδοσιούπολιν, ὅπου καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπέστη· εἶτα μετεκομίσθη εἰς Τραπεζοῦντα, εἰς τὴν πόλιν τοῦ πρωτοσεβαστοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἀνεψιοῦ τοῦ μεγαλομάρτυρος, ὅστις ἐκυβέρνησε τὰ τῆς πόλεως καὶ ἐφρόντισε νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν καὶ ἐτέλεσε τὴν ἀνακομιδὴν μὲ λαμπράς παρασκευάς, πομπὰς καὶ λαμπάδας. Τελεῖται δ' ἡ σύναξις αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει Τραπεζοῦντι, ἐν ἣ καὶ ἡ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ μετεκομίσθη ἰδίον ἱερὸν οἶκον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου ἔχουσα τιμώμενον.

(Ἐκ τοῦ τῆς Ἱουσαλήμ χειρογράφου)

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, Ὁκτωβρίου η' (8).

Εὐλόγησον Πάτερ.

α'. Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς νέαν πανήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἔρασταί ἐμβαίνομεν εἰς τὸ

στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν περὶ τούτου ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελθόντας ἐν Χριστῷ πατέρας πνευματικῶς δεξιωθώμεν, καὶ τὸ πρὸς τὸν Ἅγιον ἰδιαιτέρον ἡμῶν ἐφλημα ἐν μέρει ἀποδώσωμεν, διηγούμενοι καὶ εἰς μέσον προβάλλοντες τὰ κατ' αὐτόν, εἰς δοξολογίαν τοῦ «πάντας ἀνθρώπους θέλοντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ βίους ἁγίων νὰ συγγράφωμεν οὔτε ἐμάθομεν, οὔτε συνειθίσκαμεν, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ διεσθαρμένον τῆς ζωῆς ἡμῶν γίνεται εἰς τὰ τοιαῦτα μέγα ἐμπόδιον καὶ κώλυμα, ἐξαιτούμεθα τὴν οὐδένα κατασχύνουσαν ἀόρατον χάριν τῆς αὐτοσοφίας, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ τεθαρρηχότες εἰς τὰς ὑμετέρας εὐχάς, ἀρχόμεθα τῆς διηγήσεως, καὶ προσέχετε.

6'. Οὗτος ὁ νέος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυς Ἰγνάτιος κατήγετο ἀπὸ χώραν τινὰ τῆς ἐπαρχίας Τουρνόβου Ἑσκή Ζαγαράν λεγομένην. Ὁ πατήρ του ἐκαλεῖτο Γεώργιος, καὶ ἡ μήτηρ του Μαρία· οἱ ὅποιοι μετοικησάντες εἰς Φιλιππούπολιν, ἐβάλον τὸν Ἅγιον, ὀνομαζόμενον τότε Ἰωάννην, νὰ μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα· καὶ τοσοῦτον προέκοπτεν, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ οὐ μόνον τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα εἰς γλῶσσαν σλαβωνικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν αὐτῶν ἄριστα ἐξεπαιδεύθη καὶ ἔμαθεν αὐτὴν. Ἐπειδὴ δὲ παιδιόθεν ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν καὶ μοναδικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὅρος Ρίλαν, εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον, ὑποταχθεὶς εἰς αὐστηρὸν τινα γέροντα. Ἐκεῖ ἐδιδάσκετο τελειότερον τὴν γραμματικὴν, ὑπηρετῶν ἅμα εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς καὶ ἀναγινώσκων ἀπασαν τὴν ἡμερονύκτιον ἀκολουθίαν, ὑπομένων ἐπὶ πᾶσι μετὰ μεγάλης ἀνεξικακίας τὴν σκληρότητα τοῦ γέροντός του· ὅστις καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν κυριευθεὶς ὀλοκλήρως ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ θυμοῦ, ἐπυροβόλησε δι' ὀπλοῦ ἵνα τὸν φονεύσῃ. Ἐκ τούτου φοβηθεὶς ἀνεχώρησε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ διατρίβων, ὑπέπεσεν εἰς μείζονας πειρασμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἔπαθεν, ἀλλ' ἔλαβεν ἀφορμὴν ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἅγιον ἀληθέστατον διὰ τῆς πρὸ τυράννων ὁμολογίας τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸς ὁ κατὰ τῶν Τούρκων ἀγὼν καὶ πόλεμος τῶν Σέρβων. Ἐναντίον τούτων συνάγοντες οἱ Τοῦρκοι στρατεύματα, ἠνάγκαζον καὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἁγίου νὰ ὑπάγῃ, θέλοντες νὰ τὸν διορίσωσι μάλιστα χιλιάρχον, ὡς ἄνδρα μεγαλόσωμον καὶ ἀνδρεῖον. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀποκριθεὶς εἰς αὐτούς· «ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω ἐναντίον τῶν ὁμοπίστων μου χριστιανῶν», ἐλογχεύθη τὴν δεξιὰν πλευράν, ὡς ὁ Δεσπότης καὶ Θεός, καὶ ἐκέπη τότε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν

μισοχρίστων ἐκείνων ἀγρίων Ἀγαρηνῶν, καὶ τοιοιτοτρόπως ἀπεδείχθη μάρτυς τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως ὁ μακάριος ἐκεῖνος καὶ τρισόλβιος πατὴρ τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἀγίου. Ἐκεῖνοι δὲ διὰ τὰ ἐκπληρώσασαι περισσότερον τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν τῶν, ἤρπασαν τὴν γυναικα καὶ τὰς δύο θυγατέρας τῆς, καὶ διὰ πολλῶν ἀπειλῶν τὰς ἐτούρκισαν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἰδὼν τότε τὴν τοσαύτην δυστυχίαν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν, μετασχηματισθεὶς, ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν σεβασμίας τινὸς γραίας. Μαθοῦσα δὲ ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τὴν ἀποκρυβὴν τοῦ Ἰωάννου, ἔστειλάν τινας Τούρκους ἡμέραν τινὰ διὰ τὰ τὸν πιάσωσι. Καὶ μὴ γνωρίσαντες αὐτόν, μολονότι ὁ ἴδιος τοῖς ἀπεκρίθη, ὅτι τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ἀνεχώρησαν. Ἡ δὲ καλὴ ἐκείνη γραία ἔστειλε τὸν Ἰωάννην εἰς Βλαχίαν, εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου καὶ γνωρίσθεις μετὰ τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε ὑπῆρχε μετὰ αὐτῶν περισσότερον τι τῆς φυσικῆς ἀδελφικῆς σχέσεως καὶ φιλίας. Τοιοιτοτρόπως ἡ ὁμοιότης τῶν ἡθῶν συνιστᾷ ζωσαν ἀγάπην, καὶ διατηρεῖ αὐτὴν διὰ παντὸς ἀπαραιμείωτον, ὅτε μάλιστα καὶ τις ἀράτος χάρις συνδέει ἀμφοτέρα τὰ μέρη.

γ'. Διατρίβων λοιπὸν ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον, καὶ βλέπων ὅτι κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς τὰς ἐντοπίους παρανομίας καὶ ἀσωτείας, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος. Διαβαίνων δὲ τὴν χώραν Σούλμαν, εὗρεν ἐκεῖ τὸν φίλον τοῦ ἁγίου Εὐθύμιον, ὅστις πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ Βουκουρέστιον, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Σούλμαν, καθὼς διηγῆθημεν εἰς τὴν βιογραφίαν του, ἡγήθη τὸν Χριστόν. Ἰδὼν λοιπὸν αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐλυπήθη μὲν ὑπερβολικῶς διὰ τοῦ φίλου τοῦ τὴν δυστυχίαν, ἔλαβε δὲ πρόνοιαν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, ὅσον τάχιστα, μήπως συμβῇ καὶ εἰς αὐτὸν τοιοῦτον τι ἀπευκταῖον διὰ τὰς τότε ἐκεῖ ἀνωμαλίας τῶν περιστάσεων. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο, ἐρθασάν τινες Τούρκοι στρατιῶται, καὶ εὐρόντες αὐτὸν εἰς ὃν ἔμενε τόπον, ἀρπάζοντες καὶ λαφυραγωγούντες τὰ τῆς οἰκίας του πράγματα, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, καὶ νὰ γείνη Τούρκος. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὑπόσχεσιν, ὅτι γίνεται. Ἐκεῖνοι πεισθέντες εἰς τὸν λόγον τοῦ μόνου, ἐφρόντιζον διὰ τὴν διαρπαγὴν. Ὁ δὲ λαβὼν εὐκαιρίαν, ἔφυγε πάραυτα ἐκεῖθεν, καὶ περιπατῶν ἡμέραν καὶ νύκτα ἐφθασεν εἰς Ἑσκή Ζαγαρᾶν, κάκειθεν μετὰ τινος προηγούμενου ἁγιορείτου ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ διατρίψας ἐπὶ τινι καιρὸν εἰς ταύτην τὴν μονὴν τοῦ Γρηγορίου καὶ μεταβάς ἐπανειλημμένως εἰς διαφόρους μονὰς, τέλος ὑπῆγεν εἰς τὴν σκήτην τῆς ἁγίας Ἀννης, πρὸς τὸν αἰώνιον ἐκεῖνον ἄνδρα παπᾶ Βασίλειον, μετὰ τοῦ ὁποίου διὰ τινὰ χρεῖαν ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην. Καὶ ἐπειδὴ τότε ἐμαρτύρησεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς Δαβὶδ, ἐπυρώθη τοσοῦτον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγά-

πης, ὡς εἶδε κρεμάμενον τὸν ἅγιον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἤθελσε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἀνίσως δὲν ἐμποδίζετο ἀπὸ τινος ἄλλου ἀδελφὸν γέροντα, ὅστις ἔλαβεν αὐτὸν τότε παρὰ τοῦ παπᾶ Βασιλείου, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἁγίαν Ἀνναν. Ἀσθενήσας δὲ ὁ γέρων οὗτος μετὰ ἡμέρας τινάς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τοῦτον τὸν γέροντα ἐμακάριζεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐνεγκωμιάζεν ὡς ἐνάρετον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον καὶ λυπηθεὶς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν τοῦ Καυσοκαλυβίου σκήτην. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέρην τῆς Πεντηκοστῆς εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας Ἀννης, διηγῆθη τὸ μαρτύριον τοῦ νεωττί ἀθλήσαντος ἁγίου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἰωάννης, ἐχάρη καθ' ὑπερβολήν, καὶ δοξολογῶν τὸν Θεόν, ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χαίρῃ μόνον αὐτὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ νὰ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ μάλιστα μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ μαρτύρου. Ἐκ τούτου φλογιζόμενος, ἦλθε καὶ εἰς τὴν ἰεὴν σκήτην, καὶ μένας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν καλύβην τοῦ γέροντος Κοσμᾶ, ἔλαβε γνωριμίαν ἐκεῖ παπᾶ Προκοπίου τινός, παρ' οὗ ὁδηγηθεὶς, ἦλθεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Νικηφόρον, τὸν γέροντα καὶ ἀλείπτῃν τοῦ φίλου τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Ὅστις μαθὼν τὰ κατ' αὐτόν, τὸν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστάσιν τοῦ πρώτου τῶν ὑποτακτικῶν του, δηλαδὴ εἰς τὸν γέροντα Ἀκάκιον.

δ'. Ἐνταῦθα λοιπὸν καταβιάσας τὰ ἄρμενα τῆς περιπλανήσεως καὶ περιφορᾶς του, καὶ ἐπιρρίψας ὡς ἄγκυραν τοὺς λογισμοὺς τοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς ἡσυχίας καὶ καλῆς ὁδηγίας τοῦ γέροντός του, ἠκολούθει μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν κανόνα τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πατρός, καὶ ἐξετέλει αὐτὸν μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζήσεως, καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἤϋσανε τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤϋσανε καὶ εἰς τὴν ἀρετήν, ὡς δένδρον παρὰ τὰς διεόδους τῶν ὑδάτων, ἄρτον μόνον ἐσθίων καὶ ὕδωρ πίνων, τοσοῦτον ὅσον ἵνα θεραπεύῃ μικρὸν τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Τὰς γονυκλισίας ἐξέτεινε, καὶ κομβοσχοίνια τῶν μικρῶν μετανοιῶν ἐμέτρα μετὰ τὸ διάστημα τῶν ὥρων, καὶ δὲν ἦτο ἡ ζωὴ του εἰμὴ μελέτη τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἀνεγίνωσκε πάντοτε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ σλαβωνικόν, καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἔλογε τοὺς Οἴκους τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ἦν μετὰ δακρύων παρεκάλει συνεχῶς νὰ τὸν ἀξιώσῃ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους. Εἰς τοιοῦτους ἀγῶνας εὐρισκόμενος, καὶ τοσοῦτον ὑποπιάζων καὶ δουλαγωγῶν τὸ σῶμά του, ἐφαίνετο πάντοτε παιδρότατος. Ἦτο δὲ καὶ εἰς ἄκρον φιλότιμος, μὴ θέλων νὰ μένῃ ὀπίσω ἀπὸ οὐδένα κατορθωτῆν τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τὸν φίλον του, τὸν

ἄγιον Εὐθύμιον. Διὸ καὶ καθ' ἡμέραν συλλογιζόμενος τὸ ἐκείνου μαρτύριον, προσεπάθει νὰ ποιῇ ὅσα ἤκουεν ὅτι ἐποίει ὁ ἅγιος Εὐθύμιος, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ σύρῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρικὴν χάριν ἐκείνου. Καὶ εἰς ὅσα μὲν ὑπερέβαλεν τὸν Ἅγιον, δὲν ἤθελεν νὰ τὰ ἐνθυμῇται, ἀλλ' ἐταπεινοφρόνει ὁ θαυμάσιος· εἰς ὅσα δὲ ἔμενον ὀπίσω, ἡγωνίζετο νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ συνεχῶς παρεκάλει νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ ἀξιωθῇ καὶ τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ μὴ εἶναι μακρὰν ἀπὸ αὐτόν· ὅστις ἔτι ζῶν προεφῆτευσεν περὶ αὐτοῦ, ὡς εἶπομεν εἰς τὸν βίον του ὅτι μετ' αὐτὸν θέλει ἔλθῃ καὶ ἄλλος πρὸς τὸν πνευματικόν του πατέρα. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ κατορθώματα καὶ αἱ θεοφιλεῖς πράξεις τοῦ Ἁγίου, καὶ ὅσας ἄλλας ἀκόμη ἡμεῖς διὰ τὸ διεφθαρμένον τοῦ νοῦ καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ περιεργασθῶμεν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ καταλάβωμεν. Δὲν ἐφάνιντο ὅμως αὐτὰ ἀρεστὰ εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς Διάβολον. Διὸ καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἐσπούδαζε νὰ τὸν περικύψῃ καὶ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου τρόπου καὶ δρόμου τῆς ἀρετῆς· ὅτε μὲν διὰ τῶν λογισμῶν τῆς κοσμικῆς προσπάθειας, ὅτε δὲ διὰ τῆς φιλαυτίας, ἄλλοτε διὰ τῆς φιλοδοξίας καὶ ἀνυποταξίας, καὶ ἄλλοτε πάλιν διὰ τῆς φιληδονίας· διὰ τῆς ὁποίας τοσοῦτον πόλεμον ἔφερον εἰς αὐτὸν καθ' ὅλον τὸν ὕστερον χρόνον, ὥστε ἡμέραν τινα ἔπεσε κάτω ὡς ἀπὸ τῆς πολλῆς φλογὸς τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἐπειτὰ δρᾶμῶν εἰς τὸν ἐπιστάτην του γέροντα Ἀκάκιον, καὶ παρηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ στηριχθεὶς διὰ λόγων θεοτελῶν καὶ παραδειγμάτων ἁγίων ἀνδρῶν, ὡς ἔπρεπεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ κατασπαζόμενος αὐτήν, παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου πολέμου καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Διαβόλου. Ἦλθε δὲ εἰς αὐτὸν τότε τῇ χάριτι τῆς Θεομήτορος εὐωδία τις ἄρρητος καὶ ἀπερίγραπτος, τὴν ὁποίαν δὲν ἔδιντο νὰ ἐνοήσῃ πόθεν εἰρχετο, καὶ ἔκτοτε ἔλειψεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ θανατηφόρος τῆς ψυχῆς πόλεμος. Ὅλους δὲ τοὺς κόπους καὶ τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς ἐλογίζετο εἰς οὐδὲν ὁ μακάριος· ἕνα δὲ εἶχε σκοπὸν πάντοτε καὶ ἐφαντάζετο· τὸ μαρτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου συνεχῶς μετὰ δακρύων παρεκάλει τὸν γέροντά του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν καὶ εὐχὴν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδίδεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν, ἔμενον εἰς μεγάλην λύπην ἀγωνιζόμενος εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Ἰδὼν ὅμως μετὰ ταῦτα τὸν πόθον του, ὃν εἶχε, νὰ θανατωθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα καλῶς, ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ, ὁ γέρων Ἀκάκιος ἔκειρεν αὐτὸν μοναχόν, μετονομάσας Ἰγνάτιον, καὶ συγκατανεύσας εἰς τὸν σκοπὸν του, ἔδωκε τὴν ἄδειαν αὐτῷ ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν βασιλεύουσαν κατὰ τὸν πόθον του.

ε'. Διορίζεται δὲ παρὰ τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς πάλιν ὁ Γρηγόριος διὰ νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτοῦ συνοδοιπόρος εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ὡς πρόθυμος καὶ καλὸς ὑποτακτικός, δέχεται μετὰ χαρὰς τὴν προσταγὴν τοῦ γέροντος, καὶ μετὰ τὰς κοινὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας πάντων τῶν ἐν Χριστῷ πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς σκήτης, παραλαβὼν τὸ νέον τοῦ Χριστοῦ καλλιέρημα, ὡς ἀρνίον ἄκακον συρόμενον εἰς σφαγὴν, καταβαίνει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ ἀσπασάμενοι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης Θεοτόκου καὶ τοὺς ἐν Χριστῷ πατέρας ἐκεῖ καὶ ἀδελφούς, καὶ λαβόντες παρ' αὐτῶν εὐχὰς καὶ παρὰ τῆς Θεομήτορος βοήθειαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Λαύραν, καὶ ἐκεῖθεν εὐρόντες πλοῖον διὰ Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὴν 16. Σεπτεμβρίου. Μετὰ μεγάλαν τρικυμίας, κινδύνους τε καὶ δυσκολίας, τὰς ὁποίας καθ' ὁδὸν ἐδοκίμασαν, ἔρθεσαν ἐκεῖ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ ἔμειναν εἰς τὸ ἐργαστήριον θεοφίλους τινος ἀνδρός, ὅστις τοὺς ὑπέδεχθη μετὰ χαρὰς ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ. Ἐμαθον δὲ τότε ὅτι ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόχριστος Ἰωάννης ἐκεῖνος, ὅστις ὑπηρετήσῃ καὶ εἰς τὰ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ ἐχάρησαν μεγάλως. Εὐρόντες δὲ αὐτὸν ἐρανέωσαν τὸν σκοπὸν των, καὶ εὗρον αὐτὸν ἑτοιμὸν εἰς ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα, τὰ ὁποία ἑτοιμάσας ἐκεῖνος ἔφερον εἰς αὐτούς, καὶ ἐστοχάσθησαν ἀρμόδιον ἡμέραν τὴν ἐρχομένην Παρασκευὴν, ἵνα παρουσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον ὁ Ἰγνάτιος. Καὶ δὴ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐξεδύθη τὰ ἴδια αὐτοῦ ἱμάτια, καὶ ἐνεδύθη τὰ τευρκικά, καὶ ὅλος παιδὸς καὶ λαβὼν εὐχὴν παρὰ τοῦ συνοδίτου Γρηγορίου, καὶ ἀντιδούς εἰς αὐτόν, ὡς εἰκός, μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις καὶ δακρυα χωρισμοῦ, ἀναμνήσεις, λόγους, διερεθιστικούς πρὸς τὸ μαρτύριον, ἅτινα διὰ συντομίαν παρατρέχομεν. Ἐτρεχεν οὗτος ὁ ἐραστής τοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ τις ἔλαφος διψῶσα, καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ προρρηθέντος Ἰωάννου, ἦλθεν εἰς τὴν ὑψηλὴν λεγομένην Πύλιν τῶν Ὀθωμανῶν καὶ ἐπειδὴ τότε διὰ τινὰς αἰτίας δὲν ἦτο τὸ κατ' αὐτοὺς λεγόμενον Διβάνι, ἐγύρισεν ἄπρακτος μετὰ μεγάλῃς λύπης. Ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τοῦ συνοδίτου τοῦ Γρηγορίου, πῶς οὕτως ἐτελείωσε σύντομα τὸ ἔργον του, ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνεπισημένην του ἀπάντητα· «δὲν ἦτον ἐκεῖ ἀδελφέ, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ βεζύρης» συνέβη δὲ τότε διὰ τινὰς αἰτίας βασιλικὰς, νὰ μὴ γείνῃ Διβάνι, ἕως τῆς ἐρχομένης τρίτης. Καὶ ἐν τῇ μεταξύ τούτων τῶν ἡμερῶν ὑπῆγγαιεν ἐκεῖ μετὰ χαρὰς διὰ νὰ παρουσιασθῇ, καὶ ἐπέστρεφεν ἄπρακτος μετὰ μεγάλῃς λύπης διὰ τὴν ἀποτυχίαν του. Μαθὼν δὲ εἰς τῶν φιλοχρίστων χριστιανῶν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ Γρηγορίου, τὸν συνεβούλευσε νὰ στείλῃ τὸν μάρτυρα εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλου φιλοχρίστου τινός, διὰ νὰ προσευχηθῇ ἐμπροσθεν εἰκόνης τινὸς τῆς Θεοτόκου θαυματουργοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκεῖνος εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐπεσθῇ εἰς αὐτὸ

Καὶ εὐθὺς παραλαβόντες αὐτὸν οἱ δούλοι τοῦ Διαβόλου τὸ ἄκακον ἄρ-
νιον τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ἔσυρον αὐτὸν πρὸς θάνατον. Ἐκεῖνος δέ,
καίτοι ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ κακοπάθειαν τοῦ σώματος,
μ' ὄλον τοῦτο ἐδείκνυεν, ὡς λέγουσιν, μεγίστην προθυμίαν, ἀπερχόμενος
εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὡς μέλλων μετ' ὀλίγον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ
ἄκρον τῶν ἡμερῶν, τὸν γλυκύτατον τοῦ Χριστοῦ τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ
ὁποίου καὶ κόσμον καὶ τροφὰς καὶ ἡδονὰς καὶ σῶμα καὶ νεότητα καὶ
αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐκουσίως παρέδωκε καὶ κατεφρόνησεν ὁ ἀείμνηστος.
Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον Δακτυλόπορταν λεγόμενον,
νομίζων ὅτι μέλλει νὰ ἀποκεφαλίσθῃ, ἔκλινε τὰ γόνατα, ὡς τῆς γενναϊό-
τητός σου, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἰγνατίε! καὶ κλίνας τὸν
αὐχένα του, παρεκάλει νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ δῆμιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
ἡ προσταγὴ ἦτο νὰ κρεμασθῇ, ἀνεβίβασαν αὐτὸν οἱ ἄνομοι ὑπὲρ εἰς
τὰ ὕψηλά, καὶ σύροντες βιαίως τὸ σχοινίον, ἐπιβίβαν τὸν μάρτυρα, κρε-
μάσαντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου κατὰ μέμνησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως
ἐτελειώθη ὁ ἀείμνηστος κατὰ τὴν ἐγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς τοῦ
χιλιοστοῦ ἑκατοστοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους, ἡμέρα πέμπτη, ὥρα
ἕκτη, καὶ οὕτως ἀπέπτη ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἀγγόνης ὡς λευκανθισμένη
περιστέρα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ τοιοιτοτρόπως παρασταθεὶς εἰς τὴν
ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτά του, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὥσπερ τὴν ὥραιά καὶ πο-
λύπροικον νύμφη, μετ' ἐλπίδος πόνων ἀσκητικῶν καὶ ἰδρώτων καὶ ἀγώ-
νων τοῦ μαρτυρίου, καὶ μετ' ἀλλοτρίαν ἀληθοῦς παρθενίας, ἑστειρα-
νὼθῃ παρ' αὐτοῦ μετ' οὐλοῦν τριπλοῦν στέφος καὶ διάδημα, καὶ κατε-
τάχθη εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς νυμφῶνας καὶ θαλάμους, ἵνα χαίρῃ πάν-
τοτε μετ' αὐτῶν.

Ζ'. Ὁ δὲ συνοδὴς τοῦ Γρηγόριος, μαθὼν τὸ πανένδοξον τέλος τοῦ
μάρτυρος, παρ' ὀλίγον ἔχανε τοὺς λογισμούς του ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ
τρέχων ὡς ἐκείσε, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἰδὼν τὸν μάρτυρα
κρεμάμενον, προσεκύνησεν, ὡς συμπεραίνω, αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν, καὶ
ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, πλὴν νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν δὲν ἠδύ-
νατο, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τῶν φυλασσόντων αὐτὸν ἀπίστων στρατιωτῶν.
Ὅθεν καὶ ἔλαβε φροντίδα πῶς νὰ λάβῃ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον. Μετὰ
δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀγοράσας αὐτὸ ἀπὸ τοὺς δημίους ἐκείνους μετ' ἐλ-
πίδος ἱκανά, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τῇ 18 Ὀκτωβρίου,
ὥσπερ τις μυροφόρος ὁλκάς, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν καλὸν φόρτον,
τὸν θεῖον νεκρὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, τοῦ σήμε-
ρον παρ' ἡμῶν τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐραστῶν λαμπρῶς ἑορταζομένου. ἔφερε
δὲ μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ μαρτυρικά λείψανα τοῦ προαθλήσαντος ἁγίου Εὐ-
θυμίου, ἅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ νησίου τῆς Πρώτης, εἰς τὸ ὅποιον διηγή-
θημεν ὅτι ἐτάφη ὁ ἅγιος Εὐθύμιος πρὸ μηνῶν ἑπτὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς

τῇ εικοστῇ τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ ἱερὸς νεκρὸς καὶ τὰ λείψανα ἐνα-
πετίθησαν ἐν τῷ νεοδημητῷ αὐτῶν σεπτῷ ναῷ. Λέγονται γάρ, καὶ παρὰ
πολλῶν βεβαιοῦνται περὶ τούτου τοῦ ἁγίου καὶ τινὰ παράδοξα καὶ δι-
ηγήσεως ἄξια, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ παρεκλήθημεν καὶ διωρίσθημεν παρὰ
τινῶν θεοφιλῶν ἀνδρῶν Βυζαντινῶν διὰ γραμμάτων, ἀναφέρωμεν αὐτά.
Θεοσεβὴς τις χριστιανὸς πρὸ τῆς τελειώσεως τοῦ ἁγίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν
βαλάντιον μετ' ἐλπίδος χρήματα διὰ νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του
ἀπὸ αὐτὰ καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐκρεμάσθῃ ὁ ἁγιος (μ' ὄλον ὅτι ἀναμνη-
στικῶς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἔλαβον αὐτὰ οἱ δῆμιοι, ἢ οἱ παι-
δεύσαντες τὸν μάρτυρα), πάλιν, ὡς τοῦ θαύματος! εὐρέθη τὸ βαλάντιον
μετ' ὅλα τὰ ἀργύρια εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὰ ὅποια, καίτοι
διανεμῶν, ἐξ αὐτῶν εἰς πολλοὺς πτωχοὺς ἀβρόνως, καὶ χωρὶς πα-
ρατήρησιν, ἔμενον διὰ πολλὰς ἡμέρας τὰ αὐτά, χωρὶς νὰ λείψωσιν ἢ
τελειωθῶσιν. Χριστιανὸς τις ὑπὸ εὐλαθείας κινούμενος, ὅτε ὁ ἁγιος
ἐκρέματο, ὑπῆγε νύκτα τινα, κοιμωμένων τῶν φυλάκων, καὶ ἀνοίξας
τὸν πόδα τοῦ ἁγίου μετ' ἐλπίδος βελόνην, ἔβρεξεν ἐν μανδύλιον μετ' ἐλ-
πίδος αἷμα, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἰδὼν τὸ μανδύλιον, θεωρεῖ μετ' ἐλ-
πίδος πληξὶν σταυρὸν ἐσχηματισμένον μετ' αἷμα τοῦ μάρτυρος! Τοῦτο
τὸ μανδύλιον μετ' ἐλπίδος σταυρὸν εἶδον καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ ἀξίωσι-
στοι, καὶ ἐθαύμασαν.

ἦ. Εἰς τὸ κατὰ τὸν Γαλατᾶν εὐρισκόμενον προσκύνημα τοῦ Κύκκου
τῆς ὑπεράγιας Θεοτόκου ὑπῆγαν ἡμέραν τινα δαιμονιζόμενόν τινα καὶ
παράλυτον ὁ δὲ μοναχὸς ὁ ὑπηρετῶν αὐτὸ τὸ προσκύνημα, ἔχων τὸν
σκοῦφον, ὃν ἐφόρει ὁ ἁγιος εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου του, ἡγορασμένον
παρὰ τῶν δημίων, ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀσθενούντα, ἐπικαλούμενος τὸν
ἁγιον, καὶ παρρησίᾳ, ὡς τοῦ θαύματος! εὐρέθη ὁ παράλυτος ὁρθός, καὶ
ὁ δαιμονιζόμενος ὑγιής καὶ σώφρων εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πί-
στωσιν τῆς ἀγιότητος τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου οὐ ταῖς ἀγίαις
πρεσβείαις ρυθιζόμενον τῶν δεινῶν, καὶ τύχοιμεν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας,
χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ
καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ 18. — 14

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προσταίου, Κελσίου· τοῦ
ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ· τοῦ ἐν ἀγίαις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνα-
τίου Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ· καὶ μνήμη τοῦ
ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν προοικὸν εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ζ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτισεν ἐν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτῆστατο, τῶν ἐνθέων ἀθλητῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον· τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἱατροῦς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁμοιον.

Ἀλλ' ἰγὶ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἡδυφθόγγος σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θεῖαν, καὶ ἱερὰν σου μετὰστασιν. Τοῦ Ἱερομάρτυρος ἤχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεράπων ποιήσας τὸν Χριστόν, οὐ κατ' ἔχνος ἔσπευσας, δραμεῖν διὸ καὶ ἐμίσησας, γῆνα ἅπαντα, καὶ οἰκέλους πάντας, καὶ σαυτὸν ἐκδέδωκας, αἰκίαις καὶ βασάνοις στρεβλούμενος, τιμπαυίζόμενος, τὴν δορὰν τε ἀφαιρούμενος, στεφφώσας πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες.

Τοῦ Ἱεράρχου γ'. ὁμοια ἤχος α'.

Πανεύφημε πάτερ τοῦ Χριστοῦ, Ἱεράρχα μέγιστε, χαίρων ἐν γῇ πεπολίτευται, ὁσῶς Ἄγιε, καὶ τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνδεδειχῆς, τῆς χαρίτος δοχεῖον πανέντιμον, καὶ κατεφώτισας, ὁδηγῶν πρὸς τὴν ἀληθειαν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν Ἱγνάτιε.

Προσέλωμεν ἅπαντες πιστοί, καὶ ἀπαρτυώμεθα, ἁγιασμὸν ἐκ τῆς λάρνακος, οὗ ἐναπόθετον, καθορᾶται πᾶσι, τὸ τίμιον λείψανον, θαυμάτων ἐνεργῶν τὰ παράδοξα, τῷ μετὰ πίστει, ἐκδιδόντι πρὸς τὸν Κύριον, Ἱγνατίου λιταῖς με διάσωσον.

Οὐραίοις ποσὶ σου ἀνδρικῶς, ὅριν κατεπάτησας, τὸν νοητὸν ὦ Ἱγνάτιε, καὶ ἀγωνίσμασι, τοῖς ἀσκητικοῖς σου, κούφως ὑπερβέβηκας τῶν κάτω φθειρομένων, καὶ ἐρθασας, πρὸς τὰ ἀΐδια, τοῦ Θεοῦ ὃ παριστάμενος, ἐν τοῖς ἄνω ὑπὲρ πάντων πρέσβευε.

Δόξα ἤχος α'.

Πὸν διὰ Χριστὸν ἐπίπονον βίον σου Ὅσιε Πάτερ, τίς ἂν κατ' ἀξίαν ἐφίκοιτο διηγῆσθαι; θεοφόρε Ἱγνάτιε. Σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας στερεῶς τὸ τῆς ἡμέρας βάρος καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἠνεγκας, ἄχρις οὐ τὰς σεπτὰς σου μονὰς κατὰ θυμὸν ἀπαρτίστης, καὶ πολλοὺς προσαγάγης Χριστῷ δι' αὐτῶν. Σὺ καὶ το δοθέν σοι τάλαντον τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀγαθὸς ἐργάτης ἀρχιερατικῶς ἐπηύξησας. Ἀνθ' ὧν ἡδὴ περιπολεύων ἐν οὐρανοῖς, ἀξίως τῶν πόνων σου παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ χαίρων ἀκούεις. «Εἰσελθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου». Καὶ νῦν. Θεοτοκ.

Χαίροις παρ' ἡμῶν παρθένε Θεοτόκε τὸ σεπτὸν κημήλιον ἀπασης τῆς οἰκουμένης, ἡ λαμπρὰ ἡ ἁσθετος, τὸ χωρὶν τοῦ ἁχωρήτου. Χαίροις ἐξ ἧς ἀμνὸς ἐτέχθη, ὁ αἵρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ προσόμοια ἤχος δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἐῦτε νῦν ψαλμικῶς τῶν σιλεόρων στίχη, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην ὑμνήσωμεν συμζώνως, Ἱγνάτιον τὸν ἐνδοξον.

Στίχ. τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος

Ὅρη τε καὶ βουνί, σκιρτήσατε Μηθύμνης, ὅτι ἐν ἐν ὁρίοις, ἐθρέψατε οἰκέοις, ὑμᾶς ὑπερεδόξασε. Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Δόξα Ἱεραρχῶν, καὶ τῶν ὁσίων κλέος, τῷ βίῳ σου κατέστης, Ἱγνάτιε τρισμακάρ, Ἀγγέλοις δὲ συνόμιλος. Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Ἱεραρχῶν μέγα κειμήλιον, Θεράπων σφέ, σὺ ἐν ἀρεταῖς ἀναδειχθεῖς, καὶ προστάτης λαοῦ ὑπὸ Θεοῦ ἀναδείκνυσαι. τὰς αἱρέσεις τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐξώρισας, καὶ συνοδικῶς αὐτὰς εἰς γῆν κατηδάφισας, σαῖς διδαχαῖς πιστῶν τὰ συστήματα κατήρδευσας, καὶ ὡς ἄμπελος εὐκληματοῦσα βότρυας πλήρεις Χριστῷ προσεκόμισας· τὰ τῶν ἐιδόλων τεμένη εἰς γῆν κατέρραξας, καὶ ναοὺς ἡγεiras εἰς αἶνον καὶ ὕμνον τοῦ ἐν Τριάδι προσώπων, καὶ ἐν μονάδι φύσεως, ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως, καὶ βροτῶν δοξαζομένου μόνου Θεοῦ, ὃν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀναγνε Μαριάμ, Χριστιανῶν ἡ σκέπη, ἐν ἔτεκες ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε.

Ἀπολυτίκιον. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε τοῦ Ὁσίου, ἤχος πλ. δ' Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ. Τοῦ Ἱεράρχου ἤχ. α'.

Πὸν ποιμέναρχην Μηθύμνης Ἱγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων Ἁγίων δοξασθέντα ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύτως οἱ πιστοί, συμζώνως ἐν τῇ τοῦτου ἑορτῇ καὶ ὡς πλεῖστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευθέντα πάθῃ ἐκδοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι. Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργῶντι διὰ σοῦ πᾶσιν Ἱάματα.

Δόξα πατρὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος. Καὶ τρόπον μέτοχος. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ εἰς τὸ λυχνικὸν τό, Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὅι τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναῖός φρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας ὡς τῆς ἄνω βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόβυτα θύματα.

Εὐφημισθῶ Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεὸς Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος, οἱ εὐκλεῶς ἐναβλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερῶς ἀριθμούμενοι καὶ θεοῦμενοι, κατὰ μέθεξιν θεῖαν καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Τοῦ Ὁσίου Ὁμοια.

Παῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμψθεὶς τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων

σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα, ἃ εἰργάσατο Θεϊκῇ δυναστείᾳ, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φι-
λάνθρωπος.

Πικλῆσι λαμπρύνῃται, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῶ κηρύγματι
συνευφραίνεσθαι· ἡ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἡ λύρα ἡ ἔνθεος, συγ-
καλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλίρρυτα, καὶ θεόφλεγ-
κτα ταύτης τῶν ἀσμάτων, μελωδήματα προθεῖστα, Κοσμάς ὁ θεῖος
καὶ ἔνδοξος.

Τοῦ Ἱεραρχοῦ. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταχυμάτων.

Πῆν σὴν πανίeron μνήμην πάτερ Ἰγνάτιε, πιστῶς ἐπιτελοῦντες, ἐξαι-
τούμεν σε πόθῳ, χάριν τε παρέχειν ἡμῖν θαψιλῇ, τοῖς Χριστοῦ βαίνειν
ἔχουσι, καὶ προσβόλας ἐναντίας τῶν δυσμενῶν, ἀποκρούεσθαι προσβείαις σου.

Ὁμοιον.

Μετά Θεὸν τὰς ἐλπίδας σοι ἀνεθέμεθα, οἱ σοὶ προσπεφευγότες, δοῦλοι
σου Ἱεράρχα, διὸ ὡς παρρησίαν ἔχων Χριστῷ, μὴ διαλείπης δεό-
μεθα, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύειν οἷα πατὴρ συμπαθίστατος Ἰγνάτιε.

Ὁμοιον.

Οἱ τὰς σепτάς σου οἰκοῦντες μονὰς Ἰγνάτιε καὶ περίχωρος πᾶσα, μὴ
θυμναίων σκιρτώσι, σήμερον τελοῦντες φαιδρὰν ἑορτήν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ
σου Ἁγίε, καὶ εὐωδίας πληροῦνται πνευματικῆς, ἀσπαζόμενοι τὴν χά-
ραν σου.

Ἔτερον στιχηρὸν ἦχ. πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Οντως θαυμαστὸς Ἰγνάτιε, σὺ ἀνεδείχθης κανὼν, ἀρετῆς καὶ κατήγ-
γασας, πᾶσαν τὴν ὑψηλίον, ταῖς ἐνθέοις σου πράξεις, καταπαλάσσας
τὸν πολυμήχανον, νήπιον ὥσπερ αὐτὸν παιζόμενον, ἐδειξας ὅτι, διὸ καὶ
δεδόξασαι εἰς οὐρανοὺς, καὶ χαίρων παρίστασαι τῷ τρισηλίῳ Φωτί.

Ἔτερα τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες

Θεράπων μακάριε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, τὴν ἱεράν σου καὶ ἐν-
θεον, στολὴν ἐφαιδρυνας, μεθ' ἧς πρωτοτόκων, ἐκκλησίαν ὑψιερνας,
χοροῖς Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων νῦν, συναγαλλόμενος, Ἱεράρχης ὢν καὶ
σύναθλος, μεθ' ὧν εὐχου, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Η πόμνη σου Πάτερ διδασκαίς, εἰδώλων ἐνέπρητε, ταῖς σαῖς βωμοῦς,
καὶ τὰ ξόανα, πάντα συντρίψατα, καὶ στολισαμένη, χιτῶνα τὸν ἐν-
θεον, καὶ θεῖον νικητὸν τοῦ Βαπτίσματος, χαίρουσα κραζουσα, ὡς Χριστῷ
νῦν παριστάμενος, μὴ ἐλλείπης ἡμῶν ὑπερύχουσαι.

Δόξα ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου Τῶν Μαρτύρων.

Πὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζαρίον Προτάσιον, Γερβασιον, καὶ Κέλσιον
εὐφημήτωμεν, ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδώλοις κατήρ-
γησαν, διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστὸς ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ
δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ τοῦ Ἱεραρχοῦ. Δόξα πλ. δ'.

Πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν σήμερον, ὦ φιλέοργοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ
θεράποντος Χριστοῦ, Ἰγνατίου τοῦ παμμάκαρος, ὅτι κόσμον καὶ τὰ ἐν

κόσμῳ ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων βδελυζόμενος, παρὰ Θεῷ ζῆν ἡρετίστατο.
Πνευματικῶς πατὴρ πρῶτον ἐν σκηνώμασιν ἀναδειχθεὶς ἱερεύς, καὶ πνευ-
ματικῶς ποιμὴν ὑστερον λογικῶν θρεμμάτων τῇ μεθυμναίων ἐπαρχίᾳ
θεόθεν ἐπιδοθείς. Ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ διαπρέψας ὁσίως, μυροβλύτης γενέ-
σθαι μετὰ πότμον ἡξίωται, καὶ παριστάμενος τῇ Τριάδι, ἀδελαιλίπτως
προσθεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Πίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν
ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας υἱὸς μονογενής,
ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν ἀρράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς
ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προ-
σώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀτυγχύτως γνωρίζομενος αὐ-
τὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐ-
τοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν.
Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς.
Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς
ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ
καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ
γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἑ-
ξοδοί μου, ἑξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου διὰ τοῦτο
παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ
σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνώσιν καὶ ἐννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλοάμην.
Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ
φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοί-
νων ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Βίτακούσατέ
μου, καὶ ἄλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθά· ὅτι ἀ-
λήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη
ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν
ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοῦσι,
καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γέννηται
ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῇσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Αἱ καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ
ἐ'. 11. Ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασι-
λειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου,
ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν,
λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς
ἀμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα

κρίσιν ἀνυπόκριτον, λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον δσιότητα, ἔξυνει δὲ ἀπότομον ὁργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παρὰ ζῶντας πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ πλήρεις ριφῆσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσεται πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. 7. **Δ**ίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίς δ'. 7. **Μ**ιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώπων καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἴθ' οὕτως ἡ συνήθης ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως τὸ, Καταξίωσον. Εἴτα τὸ πληρώσωμεν, καὶ τὰ ἑξῆς. Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ τὸ α'. Εἴτα τοῦ ἁγίου Ἱγνατίου στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Πάντιμος μνήμη σου πάτερ Ἱγνάτιε, ὡς ἄλλος ἡμῖν ἥλιος ἀνατείλασα, πάντας ἐφαιόδρυνε τοὺς φιλεόρτους σου, τὴν γὰρ θείαν χάραν σου προκειμένην ὁρῶντες, τὸν αὐτὸν σε πάλιν ὡς πολῦτιμον ἄλλον πλουτοῦντες πιστεύομεν θησαυρόν, καὶ εὐλαδῶς αὐτὴν προσκυνοῦντες, γηθυσύνως σοι κράζομεν, πάτερ Ἄγιε τῇ πρὸς Θεὸν σου θερμῇ μεσίτειά, ἀξίωσον ἡμᾶς, καθάπερ νῦν ἐτησίως, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Ὁ αὐτός.

Πὺν διὰ Χριστὸν ἐπίπονον βίον σου Ὁμιε πάτερ, τίς ἂν κατ' ἀξίαν ἐλικοῖτο διηγῆσθαι θεοφόρε Ἱγνάτιε; σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας στερεῶς, τὸ τῆς ἡμέρας βάρος καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκας, ἄχρις οὐ τὰς σεπτὰς σου μονὰς ψαλμικῶς εὐτρεπίσης, καὶ πολλοὺς προσαγάγης Χριστῷ δι' αὐτῶν· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀγαθὸς ἐργάτης Ἀρχιερατικῶς ἐπηύξησας· ἀνθ' ὧν ἡδὴ περιπολεύων ἐν οὐ-

ρανοῖς, ἀξίως τῶν πόνων σου, παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ χαίρων ἀκούεις· αἰσελεθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ὅσιε, τὰς ἱεράς σου μονὰς ἐθεμελίωσας· οὐδαμῶς γὰρ ἰσχυσαν ταύτας διαταλεῦσαι, οἱ στροδῶς κατ' αὐτῶν ἐπαναστάντες κλύδωνες· μένουσαι δὲ διὰ παντὸς ἀτινεῖς τῇ χάριτί σου, τὰς ἀριστείας σου πᾶσι μεγαλοφώνως κηρύττουσι· καὶ ἀκαταπαύστως δοξολογοῦσι, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καθελισθεὶς τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, τρισμάκαρ Ἱγνάτιε, εἰς τὸν ἄδυτον γόφον τῆς ἄνω φιλοσοφίας εἰσέδυσ μυστικῶς, καὶ τῇ θεωρίᾳ ἀνευρών ὅν ἐπόθησας πολῦτιμον μαργαρίτην, μεγαλέμπορος ἐγένου πολλοῖς, τῆς οὐρανίου βασιλείας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐν τῇ γηθυσύνῳ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Θεράποντος.

Ινατενίσας ἀκλινῶς Χριστοῦ Θεράπων πρὸς τὸν σὸν ποθοῦμενον Χριστόν, Ὅν καὶ νοητῶς κατοπτεύσας νοῦ καθαρότητι, παρ' οὐ καὶ φωτισθείς, σαῖς διδασχαῖς κόσμον κατεφώτισας, δι' ὅν καὶ νομίμως ἀθλήσας, τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· πρὸς Ὅν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Κατάλληλον τῶν ἔργων σου προσηγορίαν ἐσχῆκας Θεράπων ἐνδοξε, ἐθεράπευσας γὰρ ὄντως τὸν Θεόν, ὅλη ψυχῇ καὶ κηρδίᾳ, τῇ τε ἀσκήτει τὸ πρότερον, καὶ τῇ ἀθλήσει τὸ δεύτερον. Διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ ἀμοιβὰς τὸν πόνων σου ἐδέξω χάριν, ἱσθαι νοσήματα πάντων τῶν προσηγομένων σοι ἐκ πίστεως· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ᾧχος πλ. δ'.

Πίς μὴ θαυμάσῃ; τίς μὴ ἐκπλαγῇ; ἀκούων τὴν ἀμετρὸν σου ταπεινώσιν καὶ ὑπομονήν, ἣ τὴν πρὸς τοὺς πένθητας ἰλαρότητα, καὶ τῶν θλιβομένων τὸ συμπαθές; τῶν γὰρ ἀνδραγαθημάτων σου ὁ καρπὸς ἐφαιόδρυνε, τῶν πιστῶν τὰ πληρώματα· καὶ τῶν θαυματουργιῶν σου ἐπλήσθη ἡ Γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστόν, ὡς Ἱεράρχης σὺν Ἱεράρχαις, καὶ ὡς Μάρτυς σὺν Μάρτυσι, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Ἱεράρχου Δόξα, ᾧχος δ'.

Αποστολικῶς διαπρέψαντα τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, Ἀπόστολον ἄλλον σε τῇ ἀρχιερωσύνῃ ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις ἀπέδειξέ ν, οὐ γὰρ εἶδεις τὸν λύχνον ὑπὸ τὸ μόδιον κρύπτεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν τεθῆναι, ἵνα πᾶσιν ἡμῖν φαίνῃς τῷ ἀπλήτῳ φωτὶ τῶν λόγων σου, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐν ἀρετῇ ἔργων σου διεγείρης ἡμᾶς πρὸς δόξαν τοῦ οὐρανίου Πατρὸς. Ὅν προσκυνοῦντες κατὰ χρέως, τὴν εἰς ἡμᾶς διὰ σοῦ ἔκραν ἀγαθότητα αὐτοῦ δοξάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον 'Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.
Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ'. Ὡς γενᾶτον ἐν Μίρτυσι.

Πῆν σεπτὴν σου πανήγυριν, ἐκτελοῦντες θεόσοφι, Σὲ ἐπικαλούμεθα παμ-
μακάριστε· πάτης ὁργῆς τε καὶ θλίψεως, ἡμᾶς διαφυλάττε· τοῦ δο-
ξάζειν σε αἶψα, εὐχαρίστως καὶ ἄπασι, τὰ παράδοξα, πανταχοῦ τῶν θαυ-
μάτων σου τὰ πλήθη, διαπύρως ἐκκηρύττειν. Ἀρχιεράρχα Ἰγνάτιε.

*Ομοιον. στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Πῆν ζωὴν ἡν διέζησας, ἐπιπόνως Ἰγνάτιε, πάντες ἀνευρήμασαν οἱ πο-
θήσαντες, τὸν ἐν Χριστῷ βίον ὅστις, διὸ καὶ προσήρχοντο, πλήθος σοὶ
ἀγγελῶν, μονάστων ἐνθα ἐπηξας, παναοίδιμε, τὰς σεπτὰς σου μονάς,
καὶ ὁλοτρόπως, ἑαυτοὺς σοὶ ἀνέτιθουν, κλέος Μηθύμνης καὶ καύχημα.

*Ομοιον στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Πῶ Θεῷ παριστάμενος, μετὰ πάντων Ἰγνάτιε, τῶν Ἀγίων πρέσβευε,
ὅπως ἱλεως, ἀμαρτιῶν ὑμῖν γένηται, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ με-
ρίδος δεξιᾶς, παραστάτας ἐνδείξῃται, ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ τρυφῆς Παρα-
δείσου ἀξιώσῃ, τῇ ἰδίᾳ συμπαιδείᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Θεράποντος, ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Θεράπων ὄντως Χριστοῦ. Ἱεραρχῶν καὶ τῶν Μαρτύρων ἐξά-
μιλλος ὁ κόσμος τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴ, ἀενάως
νάμα ἢ προχέουσα πιστῶν τὰς καρδίας, διδασκαλαῖς δροσίζουσα· αἰρε-
τικῶν δέ, ἀπορράπτουσα στόματα· καὶ πρὸς ἔρωτα τοὺς πιστοὺς θεῖον
ἄγουσα· ἅπαντες οὖν φιλόστοιχοι, αὐτὸν μακαρίσωμεν, ἐπιτελοῦντες αἰσίως,
τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἀθλήσιν, τυχεῖν ἐξαιτοῦντες, ἱλασμόν πᾶσι πταισμά-
των, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ τὸν ἄμυνον τοῦ Θεοῦ, θυσίαν ἁμωμον ἀγνὴν καὶ ἀναίμακτον,
Θεράπων ἐπιτελέσας, ὑπὲρ λαοῦ σου πιστοῦ, θύων καὶ θυόμενος ἐξέ-
χεας, τὸ αἷμά σου πάνσορε, καὶ Χριστὸν ἐκμιμούμενος, ψυχὴν προδίδως,
ὑπὲρ σῆς ποιμνῆς ἄριστα, ὡς πειθόμενος τοῦ Δεσπότη προστάγμασιν,
Ἄγιε δεῦρο πρόσθασον, Κυρίου δεήθητι, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν
παναοίδιμον μνήμην σου, αὐτοῖς καταπέμψαι, ἱλασμόν καὶ σωτηρίαν
καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάτωσαν.

Ἀεὶτε χοροστατοῦντες πιστοὶ, τὸν Ἱεράρχην καὶ Χριστοῦ τὸν Θεράποντα,
αἰνέσεως συμφωνίᾳ τὴν θείαν Κάραν αὐτοῦ, ἄσμασιν ὡς ἄνθεσι νῦν
στέψωμεν, καὶ τούτῳ προσείπωμεν, ὡς θερμῷ ἀντιλήπτορι, τὸ χαῖρε,
χαίροις, τῶν αἰρέσεων μάχαιρα, κατακόπτουσα καὶ δαιμόνων τὰς φάλαγ-
γας· ἀνθρώπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε ἄγγελε, ἡμῶν τῇ πίστει τελούντων,
τὴν θείαν μνήμην σου μέμνησο, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ἦχος β'.

Ὡς τοῦ Θεοῦ Θεράπων ἐργῶ ἀναδειχθεὶς, τῆς ἱερᾶς διπλοῖδος παρ' αὐ-
τοῦ Πάτερ κατηξίωσαι· καὶ ἀνδρείως καὶ νεανικῶς τὴν εὐσέβειαν δι-

δάσκων, τῷ πρακτέῳ τοὺς λόγους ἡμᾶς ἐξεπαίδευσας· ὅθεν καὶ μαρτυ-
ρικῶς τὸν ὁρόμον τελέσας, τοὺς τῶν εἰδώλων λατρευτὰς ἐν σοὶ ἠρέθισας,
διὸ στεφάνῳ μαρτυρικῷ Χριστοῦ τῇ δεξιᾷ ἢ τῇ Κάρᾳ ἐστέφη· ἐν καὶ
πρεσβεύων μὴ διαλείπης σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα τοῦ Ἱεράρχου ἦχ. πλ. α'.

Πῶ τῇ πρὸς Θεὸν ἐκδημίᾳ σου Ἰγνάτιε ὅστις, ἀθυμίας νέρος τῷ πλήθει
τῶν μαθητῶν σου ἐπέπεσε, καὶ περιστάντες τὴν κλίνην σου, θρηνοῦν-
τες ἔλεγον. Πάτερ ἡμῶν Ἄγιε, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὁρρανοῦς, οὗς διὰ τῶν
καμάτων σου ἐκ τοῦ ὄρυμυ τῆς κοσμικῆς συγχύσεως πρόρριζον ἀποσπά-
σας, εἰς τὸν λειμῶνα τοῦτον τῆς ἡσυχίας μετεφύτευτας· καὶ τῇ πνευ-
ματικῇ ἀρδείᾳ τῶν λόγων σου ὡς καλὸς φυτοκόμος κατήρδευσας· οἷς
καὶ αὐτοὺς οἷα πατὴρ φιλόστοργος καὶ διδάσκαλος σοφός, παραμυθίαν
δεδωκὼς εἶναι σὺν αὐτοῖς νοητῶς, καὶ συμπαιθῶς ἐπειθεις· καὶ τελευταῖον
λόγον τὴν εἰρήνης λιπῶν, εἰς τὴν οὐράνιον λῆξιν μετέβης γηθόμενος, ἐνθα
τοῦ ἀμνηχανοῦ κάλλους τῆς Τρισηλίου δόξης ἀπολαύεις ἐμφορούμενος.
Ἀλλὰ παρέστο μέσον καὶ ἡμῶν ἀοράτως Ἱεράρχα Χριστοῦ, ἐκλυτρουμέ-
νος ἡμᾶς τῶν δεινῶν τοῦ Βελίαρ, καὶ ὁδηγῶν καὶ φωτίζαν πρὸς σωτη-
ρίαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ναὺς καὶ πόλη ὑπάρχεις.

Τὰ ἀπολυτικά. Ὅρα εἰς τὸν μικρὸν Ἐπερινὸν σελ. 43 τοῦ ἰδίου βιβλίου. Εἴτα
ἡ συνήθης εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον τὸ Θεὸς Κύριος. Καὶ τὰ τροπάρια, ὡς ἐσπέρας. Μετὰ
δὲ τὴν α'. Στίχ. Καθ. ἦχ. α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πῆν ἄκραν προσευχὴν, ἣν ἐτέλεις νηστεύων, καὶ πᾶσαν τὴν λοιπὴν, σοῦ
τοῦ σώματος τῆξιν, οἱ Ἄγγελοι Ἰγνάτιε οὐρανόθεν ἐθαύμασαν, καὶ
οἱ δαίμονες, οἱ πυλωροὶ οἱ τοῦ ἄδου, φόβῳ ἐφρίξαν, βροτοὶ δὲ πάντες ἐώ-
ρων ἐν γῇ σε ὡς ἄλλον.

*Ἐκτερον ὁμοιον.

Πῶν πόθον τὸν θερμόν, ἱκετῶν σου τρισμάκαρ, Ἰγνάτιε κλεινέ, ἐκπληρῶν
μὴ ἐλλείπης, εἰς σὲ γὰρ προστρέχομεν, πεποιθότες οἱ δοῦλοί σου, καὶ
αἰτούμεθα λύσιν, δεινῶν εὐρεῖν πάντων, καὶ δὴ πρόσθασον, ἀντιλαβοῦ,
ἡμᾶς ῥύσαι, ὑπόθεν ἰσχύϊ σου.

Δόξα ἦχ. δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εἰς τὸν γνόφον εἰσελθὼν, θεολογίας μυστικῆς ἐκείθεν ἤντησας ἡμῖν,
πόμα εὐφραίνον τὰς ψυχὰς, καὶ τὰς καρδίας ἀρδεύων πιστῶν Θερά-
πων, γέγονας Ποιμὴν ἀληθέστατος, καὶ Μάρτυς ἀψευδῆς εὐπρεπέστατος,
ὑπὲρ λαοῦ καὶ ποιμνῆς ἐναθλήσας, αἷμα ἐκχέας οἰκτιρῶν σου, ὡς Μάρτυς
ὄντως, καὶ Ἱεράρχης, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν,
τὸν ἐπὶ πόκον υἱόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον
ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν

ὁ μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱεροῦσιν ἐκραύγαζε. Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, παλιν μένει Παρθένος.

Εἰς τὴν δ' στιχολογίαν. Τὴν ὁραϊότητα.

Κόσμον κατέλιπες, πάτερ Ἰγνάτιε, ἔρημον ἄκησας, χαίρων καὶ ἔφθασας, πρὸς ὃν ἐπόθησας Χριστόν, σαρκὸς τῇ σκληραγωγία· ὅθεν καὶ ὁ Κύριος, ἐπὶ γῆς σε ἐδόξασε, ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, Ἐκκλησίας προέστησεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πᾶσιν, Ἅγιον θαυματουργὸν σε ἀνέδειξεν.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Υμνον ἐπάξιον, πρόσδεξαι Ἅγιε, τὸν ἐκ χειλέων μου, τοῦτον καὶ πάρασχε, χάριν τὴν σὴν μοι δαψιλῶς ἐκλίνειν τὰς ἀμαρτίας· πρὸς ἃς ὁ παμπόνηρος, διωθόμενος ἔλκει με, καὶ παίγνιον ἅπασι, προτιθεῖς με τὸν δειλαίον, ἐπαπειλεῖ μοι ὁ βροτοκτόνος, τῆς σωτηρίας μου τὴν ἀπόγνωσιν.

Δόξα ἡ δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πανηγυρίζουσι πιστοί, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σεπτῇ, τοῦ αἰοδίου ἀθλήτου, Θεράποντος ἐν τῷ ναῷ, καὶ τῇ σορῇ τῶν λειψάνων παρεστηκότος, νάματα ἀντλοῦσι σωτήρια, καὶ ρῶσιν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος, ἐξ ὁδῶν λυτρούμενοι παντοίων, καὶ τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντες, Χριστὲ πρεσβείαις τοῦ σοῦ ὀπλίτου, ἐκ πειρασμῶν σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἄγνη, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτόν· πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτὸς ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁπρωταῖος· καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτην χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον, Κάθισι. Τὸ προσταχθὲν μουσικῶς.

Ανευφημήσωμεν πιστοὶ μεγαλοψήφως, τὸν περιβόητον Χριστοῦ ἀρχιερέα, τὸν ἀειλαμπέστατον Φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, τὸν ὄντως ἐν ταῖς ἀγίοις θαυματουργόν, τῆς Δέσβου ἀπάσης ὄντα μέγαν φρουρόν· τὸν Μηθύμνης γινόμενον, προστάτιν τε καὶ ὁδηγόν, εἰς τρίβους σωτηρίους Χριστοῦ· ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Δόξα, ἡχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πορτὴν χαρμώσυνον ἐπιτελοῦντες, τοῦ κλεινοῦ Θεράποντος, καὶ ἱεράρχου Ἀληθοῦς, ἐν πίστει ἀναδοήσωμεν. Κύριε σῶσον ἡμᾶς ἱκεσίαις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ σκέπῃ Ἀχραντε, τῇ σῇ προστρέχω, καὶ βοῶ σοι ρῦσαι με, ἐκ τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ τῷ Υἱῷ σου ἀπάλλαξον, ἵνα σωθῆις, ἀνυμνῶν μεγαλύνω σε.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἡχου. Προκείμενον ἡχος δ'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Στιχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ ιγ'. Νοεμβρίου εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Ν. Δόξα, Ταῖς τοῦ ἱεράρχου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον ἡχ. πλ. β'.

Ιεράρχα τοῦ Χριστοῦ Ἰγνάτιε, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς εἰς εὐωχίαν πνευματικὴν τῶν θαυμάτων σου. Φώτισον τὰς καρδίας ἡμῶν τῇ χάριτί σου. Ἵνα δι' αὐτῆς ὁδηγούμενοι, τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ποιῶμεν, καὶ τῆς οὐρανῶν βασιλείας διὰ πρεσβειῶν σου, οἱ ἐν ἁσμασι τιμῶντες σε τύχωμεν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε ἐλέησον εἰς. Ἐλέει καὶ οἰκτιρᾷ. Εἶτα ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου. Τῶν Μαρτύρων καὶ τοῦ Ὁσίου. Ὁρα ἄμφοτε-
ρους, εἰς τὸ Μνηαῖον. Εἶτα τοῦ ἱεράρχου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Ἀθανάσιον Ἰγνάτιέ μου φρούρει. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις. Ρεδοστοῦ.

Ῥδὴ α'. ἡχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Απείρω σου ἔρωτι, ἐπείγομένῳ Ἰγνάτιε, τὰ σὰ ἀγωνίσματα ἐγκωμιάσαι νυνί. Σὴν μοι ἄνωθεν κατὰπεμψον πλουσίως, βοήθειαν Ἅγιε τοῦ ἀνυμνεῖν σε αἰεί.

Θεῶ ἀνατίθεικας, ὅλον σαυτὸν παμμακάριστε, ἐκ βρέφους καὶ ἄπασαν, κόσμου τερπνότητα, καταλέλοιπας, καὶ τρίβους τοῦ Κυρίου, σταυρὸν ἀνελόμενος χαίρων διήνυσας.

Απαύστως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον, τῆς Δέσβου τὸ βλάστημα, ὅτι σε ἅπαντες, παραμύθιον, κεκτήμεθα καὶ μόνον, κακοῖς ἐκτρυχόμενοι, καὶ πειρασμοῖς κραταιοῖς.

Θεοτοκίον.

Ρυσθεῖνμεν πάντα γνε, τῇ προστασίᾳ σου δέσποινα, παντοίας κακώτεως τοῦ βροτοκτόνου ἐχθροῦ, ὅπως χαίροντες, τὰ σὰ ἀνευφημῶμεν, παράδοξα θαύματα, μόνῃ Θεόνομυε.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ ἁγίου Θεράποντος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Ὡς ἀθλοῦτην Θεοῦ Θεράποντα ἐπαίνοις στέφω. Ἠχ. πλ. δ'. Ἀρματηλάτων Φαραῶ ἐβύθισεν.

Ος περ ἐν εἰδὲ φλογερῶν ἐφώτισε, γλωσσῶν τὸ πνεῦμα τὸ σόν, Χριστὲ θιασώτας, καὶ σοφίας ἐπλησε, καὶ νῦν προαιρούμενον, ἀνυμνήσαι προθύμως, Θεράποντα τὸν αἰοδιδμον, ἐμπλησον σοφίας καὶ χάριτος.

Συμφώνως πάντες ἐν αἰνέσει μέλψωμεν, τὸν ἱεράρχην Χριστοῦ, καὶ ἀθλητὴν ὄντως, ὡς τὴν πλάνην σέβσαντα, τελείως τοῦ ἀλάστορος· λαοὺς γὰρ διασώσας, νυνὶ βοᾷ ἀγαλλόμενος, δόξαν ἀναπέμπων Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Ανω τὸ δῆμα τοῦ νοὸς ἐβίβασας, ἐνθα Δεσπότης ὁ σός, πρόδρομος εἰσηλθε, καὶ βαδίζων ἐσπευσας Θεράπων παμμακάριστε· καὶ σαρκὸς ἀλογήσας, τὸ αἷμα τὸ σὸν ἐξέχεας, καὶ ἐν οὐρανοῖς νῦν κατῴκησας.

Θεράπων θύμα σεαυτὸν προσήνεγκας, τῷ δι' ἡμᾶς ἐν σταυρῷ πρὶν προσηλωθέντι, καὶ τὸν κόσμον ρύσαντι, καὶ γέγονας πανάριστος, ἱατὴρ τῶν νοσούντων, ψυχῶν καὶ νόσων παντοίων τε, τοῖς τῇ σῇ σορῇ προσπελάζουσι.

Θεοτοκίον.

Λόγον μοι Λόγε τοῦ Θεοῦ πρυτάνευσον, ὅπως τὸ χαῖρε τῇ σῇ, μητρα-
νάνδρῳ λέξω, χαῖρε ὁλβος ἄστυλος, χαῖρε ἀγνείας σκηνομα, χαῖρε ράβδος ἡ θεία, τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Καταβάσια. 'Ανοίξω τὸ στόμα μου. 'Ωδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Νόσους καὶ πάθη, ἐκίετ' αἰσχρὰ ἐκαστοτε, ἢ σεπτὴ σου κεφαλῇ, δε-
δοξασμένε 'Ιγνάτιε, διδ' ἀσπαζόμενοι, ταύτην γεραίρομεν. 'Απαρὰ-
λάκτως, ἐφ' ἡμῖν ἄλλος ὥφθη 'Αντώνιος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν
ἐρημικοῖς ἀγωνίσμασιν. 'Οσίων γὰρ ἐπλησας μονὰς ἄς ἐπηξας.
Σύμφωνον αἶνον, χρωστικῶς σοι πάντες προσάγομεν, ἱεράρχα τοῦ Χρι-
στοῦ, ὧν περὲκ σοῦ ἀπελαύομεν, χαρίτων καὶ ἁπασί, ταῦτα κηρύττομεν.
Θεοτοκίον.

Οὐ τῇ θερμῇ σου, βοηθείᾳ θαρροῦντες πανάχραντε, προσπεφύγομεν ἰδοῦ,
οἱ ἁμαρτίαις ὑπεύθυνοι. Πάσης οὖν κολάσεως ἡμᾶς ἐκλύτρωσαι.

Τοῦ 'Ιερομάρτυρος. 'Ο στερεώσας κατ' ἄρχας.

Ραῖσθεις ἀσκητικαῖς, διαγωγαῖς καὶ φαιδρύνας, τὴν στολὴν τὴν ἱε-
ρὰν αἵματί σου, καὶ κατ' ἄμφω τῷ Χριστῷ Θεράπων εὐηρέστησας,
ἀσκητικῶς ἐν πόνοις, καὶ μαρτυρίου ὑψώμασι.

Θεράπων σὺ ἀληθῶς, ἐξ ἀπαλῶν σου δυνάμεων, τὸν ζυγὸν τὰν ἐλαφρὸν
ὑπέισῃλθες, τοῦ Χριστοῦ εἰς αὐθις δέ, αἵματι κατεφρίνεις, τὴν τῆς
ἱερωσύνης στολὴν καὶ χαίρων ἐνήθλησας.

Υἱὸς ἡμέρας σὺ δειχθεῖς, ταῖς ἀρεταῖς ἀπαστράψας, καὶ τὸν ζῶον τῆς
ἀπάτης σκεδάσας, κατεφώτισας λαοὺς, σαῖς διδασκαῖς πανόλβιε, ἐν
πανολβίῳ τούτους, χορῶ Κυρίου παρέστησας. Θεοτοκίον.

Πῆν καλλονὴν τοῦ 'Ιακώβ, Δεσπότης ἦν ἡρετίσω, κατοικήσας καὶ ἐκ
ταύτης προήλθε, Θεὸς ἄνθρωπος διπλοῦς, οὐσίαις καὶ θελήσεσιν,
ὑμνοῖς ταύτην ἐνθέοις, καταγεραίροντες στέψωμεν.

Καταβάσια τοὺς σοὺς ὑμνολόγους. Καθ. 'Ηχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πισσάρων ἱερῶς, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θείαν καὶ σεπτὴν ἐορ-
τάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡς νάματα
ἄπερ βρύουσιν, ἐκ τῶν τιμῶν λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν
ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Τοῦ 'Οσίου. "Ομοιον.

Ηλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ 'Αγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερὸς, μελωδῶν
ἰδοῦ ἦκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον· σὺν αὐτῷ οὖν βοήσωμεν· ὁ Πατὴρ
Υἱός, καὶ θεὸν Πνεῦμα τὸν Κόσμον σου εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ
πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον.

'Ετερον. Τοῦ 'Ιεράρχου. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεωρίαν καὶ πράξιν τῶν ἀρετῶν, τὰς μεγίστας εἰς ἄκρον καταλαβὼν,
κανὼν καὶ ἀρχέτυπον, μονασταῖς ἐχρημάτισας. Πάντες γὰρ προσή-
χοντο, πρὸς σὲ οἱ αἰρούμενοι, κατὰ Χριστὸν ζῆσαι ἐν σοὶ καὶ ἀπέβλεπον.
'Οθεν καὶ ἀξίως εἰς ἀνώτερον δόξης, Θεὸς σε ἀνείλκυσε, καὶ ποιμένα
ἀνέδειξε, τῆς Μηθύμνης 'Ιγνάτιε. 'Ον αἶτησαι πρεσβεύων ἀεὶ, τῶν
πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς μετὰ πόθου τελούσι, τὴν πανέν-
τιμον μνήμην σου.

Δόξα τοῦ ἁγ. Θεράποντος. 'Ηχ. γ'. Θείας πίστεως ἡμοῦσι.

Θεοῖς δόγμασι καταπλουτήσας, τὰ πληρώματα τῶν εὐσεβούντων, τρεῖς
καὶ δέκατος ἄλλος 'Απόστολος, τοῖς πυριθόγγις Θεράπων διδάγ-
μασιν, αἰρετικῶν κατατρέξας ζιζάνια, πάντας ἥρδευσας, τοὺς πίστει
τιμῶντας τὴν μνήμην σου· αἶτησαι οὖν ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ λόγου, μόνῃ Πάναγνε Παρθενομήτορ, τῇ κα-
θαρότητι, 'Αγγέλους ὑπερέχουσα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ δὲ γενόμενον,
ρερυπωμένον σαρκὸς πλημμελημασιν, ἀποκάθαρον πρεσβεῖόν σου ἐν-
θέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

'Ωδὴ δ'. 'Ο καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιερεὺς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἱερώτατος γέγονας, καὶ θεοπροβλήτως, οἷς
'Αρχιερεὺς ἐχρημάτισας, πρακτικωτάτῳ σου λόγῳ δίκην σάλπιγγος,
ἀνεκήρυξας τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Οπατὴρ ὁ σὸς τρισμάκαρ, ὅτε σύ, ἐξω γέγονας, κόσμου καὶ διήγης,
ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα, ἤλλαξεν, εὐλαβηθεῖς σου τὸν τρόπον σχέσεις φύ-
σεως ἑαυτὸν γάρ σοι υἱόν, ἐν πνεύματι ἔταξεν.

Νέον ἄλλον σε Θηβαῖον, Παῦλον πάντες κηρύττομεν, ζηλωτὴν 'Ηλίαν,
'Ιωάννην πρόδρομον ἅμα τε. Σάββαν Εὐθύμιον μέγαν καὶ Μακάριον,
καὶ διδάσκαλον, ἄλλον Χριστοῦ ἀδελφόθειον. Θεοτοκίον.

Δυνατὴ ἡ σὴ πρεσβεία πρὸς τὸν Κύριον Πάναγνε, τοῦτον οὖν δυσώπει,
ἵλεων γενέσθαι τοῖς δοῦλοις σου, τοῖς οὐδεμίαν ἐκτός σου ἄλλην
ἔχουσι, πρὸς ἀπόδρασιν ἐλπίδα ὄντως κολάσεως.

Τοῦ 'Ιερομάρτυρος. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Ηθεαυγὴς μνήμη τοῦ θείου Θεράποντος, ἀπαστράπτει φέγγει τῶν ἱά-
σεων, ἀντανακλάσεις αὐγοειδεῖς, καὶ διασκορπίζει δαιμόνων σκότος
βαθύτατον πιστοὺς δὲ ἀγιάζει, καὶ τὰς νότους ἱάται, τοῖς αὐτοῦ τῷ
Ναῶ προσεδρεύουσι.

Νοῦν σὺ Χριστοῦ, πεπλουτηκὼς ἀνεκήρυξας, 'Ιεράρχα, λόγον τὸν συν-
ἀναρχον, καὶ ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, Πνεύματι τε θείῳ, Τριάδα ἀναρ-
χον ἄκτιστον· διδ' στέφανον ἥρας μαρτυρίου Θεράπων, πρὸς Χριστὸν ἀνα-
πτάς, ὃν ἐπόθησας.

Θῦμα σαυτὸν, τῷ σῷ Δεσπότη προσηύεξε, εὐωδία, ὡς φησὶ γενόμενος,
Παῦλος Χριστοῦ, ὑπὲρ οὗ τὸ ζῆν καὶ ἐμμένειν ὧδε, θανεῖν δὲ μᾶλ-
λον προέκρινας· διδ' καὶ τὸ σαρκίον παραδούς ταῖς αἰχλαῖς, εὐωδίας τὸν
κόσμον ἐπλήρωσας.

Εξ ἀναγκῶν, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, τὴν σὴν ποίμνην, ρῦσαι
κινδυνεύουσαν, ἐκ τῶν τῆς ἁγαρ Πάτερ υἱῶν, καὶ κεκακωμένην
διδ' μὴ παύση, δέσμενος, Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου, οἰκτηρῆσαι καὶ σω-
σαι, τῇ πρεσβείᾳ σου πάντας ἐκ θλίψεως. Θεοτοκίον.

Ὀλος ἐσμὸν ἀμαρτιῶν περικείμενος, δεδεμένος, ὅλος πλημμελήμασι, καὶ δουλωθείς, ὅλος τῷ ἐχθρῷ, ὅλος προαιρέσει, ὑπέκυψα τῷ ἀλάστορι, οὐκ ἔχω πλὴν σου ἄλλην, προσδοκίαν Παρθένε, σπεύσον ρύσαι με ὥπως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰδοὺ ἡ πανέντιμος, ἡμέρα καὶ εὐφρόσυνος, ἐπέστη ἡμῖν τοῦ ποιμενάρχου, ἐν ᾗ γηθόμενοι, ἀλαλάζωμεν, Ἰγνάτιε πρόφθασον θερμῶς, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος, πάσης νόσου καὶ θλίψεως.

Πενναίῳ φρονήματι, ὑπήνεγκας θαυμάσιε, φορὰς ἐναντίας τῶν ἀρχόντων, κατὰ καιροῦ σοι ἐπαναστάντων πικρῶς. Οὐ γὰρ δίκην ἤτεις ἐκ Θεοῦ, μᾶλλον δὲ δι' ἄγνοιαν, προτάτην συγχώρησιν.

Νοός σου μακάριε, τὸ πρῶτον καὶ ἡσύχιον, Θεὸς ἀπεδέξατο ἐξ ὕψους· διδὼ καὶ χάριν σοι ἀνταπέδωκεν, εἰς τὸ πρῶτον ἴδοι ἀγνοῶν, σὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος, ὡς Θεοῦ δοῦλον σέβεσθαι.

Ἀπάρας Ἰγνάτιε, εἰς Κωνσταντίνου ἔνεκεν, ἀνάγκης ὧν ἔκτισας μόνων σου, ἐκεῖ διέλαμψας ἐμφανέστατα, ὡς ἄλλος τις ἥλιος λαμπρὸς, καίτοι ταπεινότητος, ρακενδύτης διέτριψας,

Θεοτοκίον.

Ὁν ἔτεκες ἄφθορον, ἄνευ ἀνδρὸς Θεὸν ἡμῶν, τοῦ κόσμου παντὸς τὴν σωτηρίαν, τοῦτον δυσώπει ὑπὲρ πάντων βροτῶν, ὥπως πᾶσιν ἴλεως φανῇ, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, φιλανθρώπως ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἰνα τί με ἁλώσω;

Ἰεράρχα Θεράπων, τῇ ἀσκήσει πρότερον σαυτὸν ἐλέπτυνας, τῇ ἀθλήσει δ' αὖτις, Ἀσωμάτων οἱ νέες ἐθαύμασαν, τὴν ἀνδρίαν Πάτερ, καὶ καρτερίαν δι' ἧς ὤφθη, νικητὴς τοῦ τὴν Εὐὰν τροπώσαντος.

Οἱ φιλέοργοι δεῦτε, ἄζυγοι μιγάδες τε ὁμοῦ συνδράμετε, ἡλικία πᾶσα, τὸν γενναῖον καὶ θεῖον Θεράποντα, ὄψεσθε παύοντα, τὰς μηχανὰς τοῦ ἀντιπάλου, καὶ τὸ στέφος τῶν ἁθλῶν δεχόμενον.

Ὁὖν πάλοι Κυρίῳ, καὶ ἱεουργῶν ἀναιμάκτως ἐσύτερον, σεαυτὸν θυσίαν, προσηγάγω ἀγνὴν καὶ εὐάρεστον, διὰ μαρτυρίου, Ἀγγελοι ὅθεν ἐπεκρότου, σοὺ τοὺς ἁθλοὺς Θεράπων αἰδοίμε.

Ἐν τῇ θεῇ σου μνήμῃ, Ἀγγελοι καὶ Δίκαιοι πανηγυρίζουσιν, ὡς τῶν πρωτοτόκων, ἐκκλησίαν παιδρύνας σοῖς αἵμασι σύσκηνον λαβόντες, τὴν σὴν ψυχὴν Θεράπων μάκαρ, τὸ δὲ σῶμα τῇ ποίμνῃ σου δέδωκας.

Θεοτοκίον.

Ρεύσασάν μου τὴν φύσιν, πάλοι καὶ φθαρεῖσαν ὁ λόγος ἐκένωσεν, ἑαυτὸν ἐκ κόλπων, πατρικῶν καὶ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου, τῆς ἀγνῆς Παρθένου, ἀναλαβὼν αὐτὴν μορφοῦται, ἧς τὸ πρότερον κάλλος ἐφαίδρυνε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὡδὴ ς'. Ἐβόησε προτυπῶν.

Πλὴν ἄμετρον, σοὺ ταπεινώσιν τότε ὡς ἐβλεψαν, καὶ προνοίαν τοῦ Θεοῦ σὲ ὡς ἄξιον ἐγνωσαν, οἱ συνόδοι πρῶτοι, τῆς Μηθύμνης ποιμένα προσέτησαν.

Ἰσότημος μὲν ἐκείνοις ἐγένου μακάριε, ἐπελεύσει τῆς ἐξ ὕψους τοῦ πνεύματος χάριτος, ἀρετῇ δὲ μέλζων, ἀνεράνης τῷ κόσμῳ Ἰγνάτιε.

Ἐνέθηκας, ἐπανελθὼν εὐφροσύνην καὶ ἄφατον, θυμῷ, ταῖς καρδίαις, λαοῦ τοῦ ποιμνίου σου, καὶ σεπτὰς μονὰς σου, φαιδρύτερας προνοῖα σου ἐδείξας.

Θεοτοκίον.

Σὺ γέγονας, τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς ἡ ἀνάλρεσις, σὺ ὡς ἔδει, τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν προεξένησας, σὺ παρθενομήτορ, τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν ἐκαίνισας.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀνῆλθες ἐν τῷ σταυρῷ, Λόγε Θεοῦ τῇ βουλήσει σου, καὶ ἐπεσπάσω πρὸς σὲ μαρτύρων τὰ τάγματα, μεθ' ὧν τῇ μιμήσει σου, ὁ Θεράπων κλέος, μαρτυρίου ἀπηνέγκαστο.

Μαμμάκαρ ὦφθη ἡ σὴ, Θεράπων μνήμη ὡς ἥλιος, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, τῷ θεῷ τεμένει σου, ἄει προσεδρεύοντας, καὶ ἐξαιτουμένους, τῶν κακῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ πρῶταθλος Ἰησοῦς, Θεράπων χεῖρα προτείνει σοι, ἀνέρχεσθαι σε καλῶν, ὡς γὰρ ἡ ὑπότχεσις, τοῖς πᾶσι λελάληται, ὅπου νῦν ἐκεῖνος, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἔσονται.

Θεοτοκίον.

Ναυαγίζόμενος νῦν, σάλῳ πολλῶν περιστάσεων, τῷ κήτει τῶν νοητῶν, δεινῶς περιπέπτωκα, καὶ ὅλος κατάβρωμα, γέγονα Παρθένε τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην. Κοντάκιον πρῶτον τοῦ Μηναίου. Εἴτα τὸ παρόν.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον θαυματουργοῦσαν, ἐκπλουτοῦμεν ἅπαντες, χάραν πανίερρον τὴν σὴν. Ἱεροφάντορ Ἰγνάτιε, ἀσπαζομένους ταύτην, ἡμᾶς διαφύλαττε.

Ὁ Οἶκος.

Προσελθόντες ἐνθάδε μετ' εὐλαθείας βροτοὶ ἅπαντες, αὐτόχρονές τε καὶ ἐπήλυδες, ἀκούσωμεν τὰ τῆς ἀρετῆς γεναῖα ἁθλα καὶ κατορθώματα Ἰγνατίου πάντοτε ἐκ Μηθύμνης βλαστήσαντος, καὶ ταύτην Ἀρχιερατικῶς τιμήσαντός τε καὶ κοσμήσαντος τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ τε καὶ τρόπῳ ἀρετῆς πρακτικῶτάτῳ παραδείγματι, καὶ μυροβλήτου ἐν ἐσχάτοις ἡμῖν ἀναδειχθέντος μετὰ θαύματον Ἀγίου, καὶ τοῦτον ἕκαστος ἀνευφημοῦντες πρὸς τὸν δοξάσαντα αὐτὸν Θεὸν ἐκδοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος Ἰγνατίου τοῦ σοῦ θεράποντος πρεσβείαις, πάσης βλάβης ἡμᾶς διαφύλαττε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Κοντάκιον ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἰεράρχην ἅπαντες, τὸ μέγα κλέος συμφώνως, ὕμνωδαίς μέλψωμεν· ὡς γὰρ νομίμως ἀθλήσας, ἤτχυνε πληθὺν δαιμόνων πᾶσαν εἰς τέλος, ξόανα κατεδαφίσας, ναοὺς ἐγείρει· διὰ τοῦτο καὶ ἐστέφθη, χειρὶ Κυρίου, στέφος οὐράνιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ σοφὸς Ἰεράρχης προὔθηκεν ἡμῖν εἰς πανδαίσιαν, τὴν ἑαυτοῦ πανήγυριν· δεῦτε οὖν πνευματικῶς εὐωχηθῶμεν, καὶ θεασώμεθα τὰ αὐτοῦ πα-

λαίσματα καὶ τὴν καρτερίαν· Ἄγγελοι γὰρ ἐπεκρότησαν αὐτοῦ τοὺς ἄθλους καὶ τὴν ἀνδρίαν· δαίμονες ἐδραπέτευσαν, εἰδῶλων πλάνη ἡμαύρωται· πιστοὶ διδασκαί· αὐτοῦ ἐλαμπρύνθησαν· πλήρη ἄπειρα διὰ τοῦ μαρτυρίου Χριστοῦ προσηνέχθησαν, παρ' οὗ καὶ ἐστέφη στέφος οὐράνιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΔ'. Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γερβασίου, Ναζαρίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαΐνου, τοῦ Ἀγιοπολίτου. Τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Αὐσελάμου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Εὐθύμιος ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀγωνισάμενος τελειοῦται. Οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες οἱ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης ζῶσι τελειοῦνται, Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς νέας. (Ὁρα πάντων τὰ Συναξάρια εἰς τὸ ἡμέτερον βιβλίον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 14 ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Χρυσόπρασον ἐν σελίδι 174 ἕως 187.) Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ Νέου, Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης τοῦ θαυματουργοῦ.

» Ἐπαινον, ἕξω Ἱερῷ Ἰγνατίῳ

» Ἀνθ' ὧν ἐς αἶψα τοῖς ἀπασιν ἀρήγει.

» Βῆ δ' ὁ γ' εἰς οὐρανὸν ἐν διαδ. Ὀκτωβρίου ἐπτάδος.

(Τὸ ἐγκώμιον ὅρα εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας σελ. 63.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Θεράποντος τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ. (Ὅστις καὶ μιᾶς τινὸς Ἐκκλησίας τῶν κατὰ Κύπρον κειμένων, Ἐπίσκοπος ἐχηρμάτισε.

» Σπύειδες Θεῷ Θεράπων, Θεμῶ τῷ πόθῳ,

» Θερμοῖς σταλαγμαῖς, αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

» Τὸν θεῖον μόσχον Θεράπων ἀρχιθύτης θύων,

» Εἴπει δι' αὐτὸν θύεται οἷα περ μόσχος.

Οὗτος εἶχε μὲν τὸ γένος ἐκ τῆς τῶν Ἀλαμάνων Χώρας, ἐξ εὐγενῶν γεννητόρων καὶ εὐσεβῶν καταγόμενος, ἀλλὰ νηπιόθεν τῆς τοῦ γένους λαμπρότητος, καὶ τῶν βιωτικῶν ἀπάντων καταφρονήσας, ἐπειδὴ τὰ ἱερά γράμματα ἐξεπαιδεύθη, καὶ πλήρης τούτων ἐγένετο, ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐσχόλαζε, τὰς θείας γραφὰς καθ' ἑκάστην ἐπαναγινώσκων, καὶ βίον λιτὸν μετερχόμενος, καὶ προϊούσης τῆς ἡλικίας, πᾶσαν τὴν ἔρσιν αὐτοῦ εἰς ἐπίδοσιν ἀρετῆς, καὶ Θεοῦ ἀρέσκειαν ἐπιδούς, πάσῃ σκληραγωγίᾳ καὶ ἐγκρατεῖα ἑαυτὸν καθυπέβαλε· καὶ πάντα βαθμὴν ἐκκλησιαστικὸν οὕτω παραλλάξας, ἀσκήσει καὶ θείᾳ γνώσει ἐλλαμψθεῖς, τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἰδίας πατρίδος τὸν βίον ἀπολιπόντος, ἐκ θείας προνοίας, ψήφῳ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ κανονικῶς, καὶ μὴ βουλόμενος Ἀρχιερεὺς καθίσταται καὶ τῆς οἰκείας πατρίδος τοὺς αἰῶνας ἐγγεμνῶνται, κάλλιστα διαλάμψας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης κατακοσμήσας ἀξίωμα, καὶ γέγονε διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξιας ἀκριβῆς, πολλοὺς μὲν τῷ Χριστῷ προσαγόμενος, πολλοὺς δὲ καὶ ἀπὸ διαφόρων αἱρέσεων, εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν μεταβαλὼν· οὕτως οὖν ἐπὶ πολλοῖς ἔτεισι τὸ

τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον θεαρέστως ποιμάνας, ἐπειδὴ ὁ τῶν ζιζανίων σπορέυς πόλεμον ἀσπονδὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐκίνησε, τοῦ μὴ προσκυνεῖν τὰς ἀγίας καὶ σεπτὰς Εἰκόνας, στερρῶς κατὰ τῶν τότε εἰκονομάχων ἀντιταξάμενος, ἤλεγξεν αὐτοὺς, αἱρετικούς καὶ ἀθέους καὶ ἀσεβεῖς, ἀποκαλέσας· οἱ δὲ μὴ ἀνεχόμενοι τὰς ὕβρεις, τὰς σάρκας τοῦ Ἁγίου κατέβησαν ἐνυξί· ὁ δὲ Ἅγιος εὐχαρίστως πάντα ὑποφέρων ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας· ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου ἀγίας εἰκόνας ἐτοίμως ἔχω μελῆδόν κατατμηθῆναι· οἱ δὲ ἀλιτῆριοι· χερσὶ καὶ ποσὶ δεσμεύσαντες τὸν Ἅγιον, ἐναπέριψαν ζοφώδει φρουρᾷ, καὶ ἐσπραγισμένων τῶν θυρῶν οὐσῶν, Ἄγγελος Κυρίου ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἀπέλυσε τὸν Ἅγιον ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ κέκληκεν αὐτὸν ἐκ τρίτου, καὶ εἶπεν αὐτῷ· «Τάχυνον καὶ πορεύθητι, εἰσηκούσθῃ ἡ δέησίς σου, γνήσιε Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ»· τῇ δὲ ἔωθεν ἐξαγαγόντες τὸν Ἅγιον, ὡς εἶδον αὐτὸν ἀμετάθετον, τύποντες αὐτὸν ἀπέδωκον· ὁ δὲ φησὶ πρὸς αὐτοὺς· «Ἐπειδὴ ἀδιόρθωτοι μένετε, καὶ γαυριόντες ἀλαζονεύεσθε κατ' ἐμοῦ, ἤδη ἐφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ ὁργὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἀποκαθιστῶσα, ἵνα δι' ὑμῶν καὶ οἱ λοιποὶ σωφρονισθῶσι». Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, ὡς εἶδος ἀστραπῆς ἐξ οὐρανοῦ κατελθούσης, μετὰ φρικώδους βροντῆς, ἡμῆζήρους αὐτοὺς ἀπειργάσατο· ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ τῆς θείας ἐκείνης ἐπιφανείας τὴν πόλιν ἐκείνην καταλιπὼν, ἀνῆλθε προσκυνήσων εἰς Ἱεροσόλυμα· ἐν δὲ τῷ μέλλειν ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος, εὐχαριστηρίου ἀφῆκε φωνάς, ὅτι τὴν πόλιν αὐτοῦ πολυάνθρωπον οὖσαν, καὶ τοσοῦτον τῇ αἰρέσει πληθύνουσαν, ἐπὶ τῆς ἐναντίας τάξεως κατέλειπε· ἅπαντας οὖν τοὺς ἱεροὺς τόπους ἐκείνους περιελθὼν, καὶ τὴν ὠφέλειαν παρ' ἑαυτῷ ἠθασυρίζων, θαύμασι καὶ τέρασιν πολλοὺς κατέπληξεν· ὅθεν καὶ μέγας θαυματουργὸς ἀνεφάνη· ὁ γὰρ τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ δοξάζων αἶψα τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, θαυματουργεῖ τι μέγα καὶ ὑπερφυῆς τεράστιον ἐπ' αὐτὴν γὰρ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν περιτόντος τοῦ Ἁγίου, γύναιον ἐξ ἐβραίων αὐτῷ προσυπαντᾷ, οὗτινος τὸν παῖδα τεληνηκότα ἐξεκόμενον καὶ οἶα μήτηρ, ἀμέτρως ἐκόπτετο· ταύτην δὲ κατοικητήρις ὁ Ἅγιος· καὶ τὴν δεξιὰν τῷ τεληνηκῷ προτείνας· «Ἐγείραι· φησὶν ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν οἱ ἄνομοι ἐβραῖοι ἐσταύρωσαν ἐπὶ ποντίου Πιλάτου»· καὶ ὁ λόγος εὐθὺς ζωτικὴν αὐτῷ δέδωκεν ἀνέγερσιν· ἡ δὲ μήτηρ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ θαυματουργοῦ Θεράποντος προσπεσοῦσα· «Ὁν ἀνέστησας, ἔλεγε, δι' ὕδατος ἀναγέννησον σὺν ἐμοί»· καὶ τυχοῦσα τῆς χάριτος, πᾶσιν εὐηγγελλίζετο τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τὴν ἀνάστασιν. Μετὰ δὲ ταῦτα χρόνον ἔτι ἱκανὸν ἐκεῖσε διαβιβάσας, καὶ θαύματα μεγάλα, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσει ἀπεργασάμενος, εἰς τὴν περιφανῆ Κύπρον ἀπέβη. Ἐνθα ξενισθεὶς παρὰ Σωσίῳ τινὶ χαλπεῶς ἀσθενοῦντι, ἰάσατο αὐτόν· καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἐπὶ χρόνοις ἐννέα πυρρέττουσαν ἐπὶ κλίνῃ, κρατήσας τῆς χειρὸς ἀνίστησιν ὑγείᾳ· καὶ ἕτεροι πολλοὶ νόσους ἔχοντες ποικίλας, ὑγιαίνθησαν διὰ τῆς

ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Ἀγίου· καὶ τοὺς αἰρετικούς θεοπασχίτας γενναίως διήλεγξεν. ὅθεν τις ἐξ αὐτῶν ἄνθρωπος αὐθάδης καὶ ὑπερήφανος δέδωκε ράπισμα κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιερέως τούτου· μεθ' ἡμέρας δὲ μεταμεληθέντος τοῦ αἰρετικοῦ, καὶ συγχώρησιν παρὰ τοῦ Ἀγίου ζήτησαντος διὰ τὴν τολμηρίαν, ὁ Ἅγιος οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ συγνώμην· ἀλλ' ἀπεπέμφατο ἐπαρσάμενος αὐτὸν εἶναι κεχωρισμένον τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· εἶπε γὰρ ὅτι τὸν Κύριον εἶδε κατ' ὄναρ ἐν σχήματι παιδίου νεογνοῦ, ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐξαστάπτοντα, καὶ περικείμενον χιτῶνα διερρηγμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ὁ δὲ διαρρήξας τὸν χιτῶνα αὐτὸς ἐστὶ, καὶ οἱ ὁμόρρονες αὐτῷ. Οἱ τοίνυν εὐσεβεῖς τῶν Κυπρίων ἐκπλαγέντες τὴν μεγάλην τοῦ ἀνδρὸς ἀρετήν, καὶ ὁ τότε αὐτῶν Πρόεδρος μαθὼν δι' ἀποκαλύψεως ἅπαντα τὰ κατ' αὐτόν, ἰκέτευον μετὰ παρακλήσεως μένειν ἐν τῇ Νήσῳ τὸν Ἅγιον, ἵνα πολλοῖς ὄφελος καὶ σωτηρία ψυχῆς γένηται, καὶ προΐστασθαι μερικῶς Ἐκκλησίας μιᾶς τῆς κατὰ Κύπρον κειμένης, ἥτις καὶ τῷ αἰγιαλῷ προσεπέλαξε· γεγονός οὖν ἐνταῦθα διδάσκαλος τῆς ὁρθοδοξίας ἀκριβέστατος· πῆχος, ἐλεήμων, ὁρσάνων πατήρ, χηρῶν ὑπερασπιστής, ὁδηγὸς τῶν πεπλανημένων, τῶν νοσούντων ἰατρός, καὶ τῶν θλιβομένων παρηγορία, καὶ ἦν ἰδεῖν ἅπαντας χαίροντας καὶ εὐφραينوμένους διὰ τὴν πρόνοιαν καὶ δικαιοσύνην αὐτοῦ. Οὐ πολλοῦ δὲ χρόνου παρελθόντος, καὶ ἐπιδρομῆς ἄλλοφυλῶν ἀράδων κατὰ τῆς Κύπρου γενομένης, (ὁπότε καὶ Μοναστήρια πολλὰ καὶ Ἐκκλησίαι ὑπ' αὐτῶν κατεσκάφησαν, καὶ πολλοὺς ἀνιλέως κατέσφαξαν) συλλαβόντες οἱ διώκται οὗτοι τῆς τῶν ὁρθοδόξων πίστεως καὶ τὸν Ἅγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λειτουργοῦντα κατέσφαξαν, οὐ γενομένου, ὅδαί καὶ μελωδίαὶ ἀσωμάτων Δυνάμεων περὶ τὸ σῶμα τοῦ μακαρίου Θεράποντος κατεπέμποντο· καὶ τὸ ξένον θέαμα τοὺς πιστοὺς εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ ἐκίνησε· τοὺς δὲ σφαγῆας κατέπληττε, καὶ μεταμελῆσθαι ἐπὶ τῷ ἀνόμῳ τολμήματι ἐβιάζοντο· ὁ δὲ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς ὑπὸ τῶν πιστῶν κηδευθεὶς, τὴν ἀτελεύτητον καὶ ἀγήρω μακαριότητα κεκληρώται· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον, ὡς φασί, μετεκομίσθη εἰς τὴν Βασιλεῦσαν τῶν πόλεων. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβεαῖς Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.¹

¹ Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ ἀβραμιαῖοι

Μέτριος πῆχος, καὶ ἐπ. ὁρόνου ὥφθης βεβιωκώς, πάνυ ταπεινῶς γάρ, μᾶλλον δὲ εὐλαβῶς, τῷ Θεῷ λειτουργῶν ἔψαλλες, εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναφ τῆς δόξης σου Κύριε.

1) Ὅρα εἰς τὰς 14 Μαΐου περὶ τοῦ Ἀγίου Θεράποντος σελ. 228 καὶ 229 τοῦ ἡμετέρου βιβλίου Σαρδόνυχος Σ Σ

Ὁ τὴν τυχούσαν, εὐφροσύνην ἐδέξατο πανδημεί, πάντα τὰ χωρία, ὅντως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Μηθύμνης ὡς ἀπέλαυσεν, σὲ ὡς ἐζήτησαν, ἐκ Θεοῦ ποιμενάρχη·ν θερμότατα.

Υπνον ὡς ἔγνω, τὸν ἐν Κυρίῳ σὺ ὡς προγνωστικός, πόθῳ τὰς σεπτὰς σου κατέλαβες μονάς, ἐν αἷς καὶ τὸ θεῖον σῶμά σου, πλοῦτον ἀσύλητον, τοῖς σοῖς τέκνοις, παρέβου θεόσοφε. Θεοτοκίον.

Πῆν ὑπὲρ φύσιν, τὸν Σωτῆρα τῷ κόσμῳ κυψάσαν, καὶ ἀπειρογάμωσ Ἰάγνην ὡς ἀληθῶς, χρηματίσασαν μητέρα Θεοῦ, ὡς Θεομήτορα, πάντες εὐσεβῶς ἀνευφημῶμεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Παῖδες ἐβραίων ἐν καμίνῳ

Πάγματα χαίρει τῶν Ἀγγέλων, τὸν ἰσαγγέλον θεώμενα σὺν τούτοις, αὐλιζόμενον νῦν, καὶ μέλποντα ἀπαύστως, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἵματι σὺ καταπαικίλας, Πάτερ Ὅσιε στολὴν τὴν ἱεράν σου, μεθ' ἧς καὶ εἰσελθὼν τῇ ἄνω Ἐκκλησίᾳ, σὺν Ἱεράρχαις ψάλλεις νῦν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Εἶχον μυρίαὶ πλημμελείαις, ἐν μυχοῖς καταδεδίκασμαι τοῦ Ἄδου, σοὶ κραυγάζω Χριστέ, πρεσβεαῖς τοῦ ὁπλίτου, Θεραποντος ἀνάγαγε, ἵνα μέλπω εἰς αἰῶνας.

Πόλῳ παρέστης Θεοφόρε, τῶν καμάτων σου τὰ γέρα ἵνα λήψῃ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἐν καὶ ἀναμέλεις, καὶ εὐλογεῖς γηθόμενος τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἀνανδρὸς μήτηρ καὶ παρβένος, θαῦμα μέγιστον τῆς φύσεως οἱ ὄροι, καταργοῦνται ἐν σοί, γεννᾷς γὰρ τὸν προόντα, καὶ ποιητὴν τῆς φύσεως, ἐν δοξάζῳ εἰς αἰῶνας.

Καταβασία, οὐκ ἐλάτρευσαν. Ὡδὴ, η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Φίλον σε Θεοῦ προσεγνωκώς καὶ μετὰ θάνατον ὁ θεὸς Σίλβεστρος Ἀλεξανδρέων ὁ πρόεδρος, τὸ μνημεῖόν σου ἠνέωξε, καὶ μυροβλύτην εὐρηκώς, σκιρτῶν ἐβόησεν εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Ρεῖθρον οἶα περ πηγῆς ἰδὼν τὸ ἀναβλύσαν σου, μῦθρον ἐκ μνήματος. μαθητῶν σου θεὸς σύλλογος, γεγηθὼς χεῖρας ἐκρότησε, καὶ ἐμμελῶς τὴν τοῦ Δαβὶδ, ἐκκρούων λύραν πᾶσιν ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὅση τις δυνάμει βουληθεὶς πάτερ Ἰγνάτιε, ἅπερ ἐτέλεσας, καὶ τελεῖς ὅσῃ τις δυνάμει διηγῆσασθαι, μὴ ἐφικτὸν καθ' ἑαυτόν, ὁρῶν τὸ ἔργον πᾶσι κραυγάζει, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ὅδιὰ ταπεινῶσιν τὴν σὴν Θεὸς λόγος πάντα γινε, οὐρανοὺς ἔκλινε, καὶ ἐνέφωκε τῇ μήτρᾳ σου, ἀναπλάσας ἐξ αἱμάτων σου τοὺς συντριβέν-

τας δι' ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ, διδὺ ὑμνοῦντες, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἰνα Χριστὸν γηθόμενος, ἀναμέλπω σωτήρά μου, τὸν ἐν οὐρανοῖς, ἀγγελικὸν διάκοσμον, ἡμῖν καθυπέδειξε, καὶ ἐπὶ γῆς τοὺς Μάρτυρας νῦν, πρέσβεις φρουροὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Θεράπων, συμφάλλει τῷ Δεσπότη, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ναὺς εἰκοεῖα μέγιστον, ἀρετῶν φόρτον φέρουσα, ἐνδοξε Θεράπων, καὶ Ἀγγέλους ἡὑφρανας, ἀσκήσει τὸ πρότερον, καὶ τῇ ἀθλήσει αὐθις νικῶν, αἵμασι τοῖς σοῖς, τὸν παλαμναῖον βυθίσας. ἐχθρὸν δθεν καὶ μέλπεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε, ἐνδυσθῇσονται θώρακα, τὴν δικαιοσύνην, ὁ Δαβὶδ προέφησε, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν, τοῦ σωτηρίου τὴν ἀληθινήν. ἔθεν ὁ σοφός, ἱερομύτης Θεράπων, φορέσας σε ἀνήλθεν, εἰς ναὸν πρωτοτόκων, ἐν αἵματι ἰδίῳ, καὶ χαίρει εἰς αἰῶνας.

Ἰνα πιστοὶ λατρεύσωμεν, τὴν Τριάδα ἀμέριστον, Λόγον ἐκ Πατρός, γεννητικῶς αὐγάζοντα, Πνεῦμα δογματίζοντες, αὐθις ἐκ μόνου προδλητικῶς, τοῦ Πατρός οὐσίαν, καὶ θεότητα μίαν, Θεράπων ἐκδιδάσκει, τοὺς λαοὺς ἀναμέλπειν, συμφώνως καὶ δοξάζειν, αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ῥύνεσιν θείαν δίδωσι, Δανιὴλ τῷ θεόφρονι, Θεὸς ὁ τὸ εἶναι τοῖς βροτοῖς δωρούμενος, διδὺ καὶ προέφησεν, ἀνιστορῶν ἡμῖν τὸν Χριστὸν, λίθον ὡς ἐξ ὅρους τῆς Παρθένου τμηθέντα, ὃς λεπυνεῖ λιχμῖσει, ξοἰῶν παῖσαν πλάνην, λαοὺς τε διασώσει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ. Ὡδή, θ'. Ἄπας γηγενὴς σκιρτάτω. Ῥπνον τὸν ἡμῶν, βλεφάρων φιλέοργοι ἀποτινάξωμεν, καὶ νηφαλιότητι, προθύμως ὧδε πάντες προσέλωμεν, πνευματικὴν γὰρ τράπεζαν ἡμῖν προτίθησι, τῶν θαυμάτων, ὁ Χριστοῦ Ἰγνάτιος, ἐντροφῶντες οὖν τοῦτον τιμῶμεν.

Ῥήτορες δεινοί, ἰχθυεὺς ὡς ἄφωνοι μένουσιν Ἀγίε, ὅταν ἐγχειρίσωσι, τὰ τοῦ σοῦ βίου ὑμνήται σκάμματα. Ποῖον γὰρ πρῶτον εἴπωσιν, ἢ ποῖον ὕστατον, ἀποροῦσιν, ὅθεν σοῦ τὰ μείζονα, τῇ σιγῇ δεῖν τιμᾶσθαι προκρίνουσιν.

Ῥπιδε ἡμῖν, τοῖς δούλοις σου Ἀγίε, Λεσθίων πάντων χαρά, τοῖς προσκαλουμένοις σου, τὸ θεῖον ὄνομα μετὰ πίστεως, καὶ τὰς μονὰς σου φύλαττε, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς κατ' ἔτος, πόθῳ σου τὴν πάντιμον, ἐκτελοῦντας πανήγυριν ἄσμασιν.

Ῥσχυσον κἄμοῦ, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν καὶ ἀποκάθαρον, πάσης τοῦ ἀλάστορος, σκοτεινοτάτης ἀχλύος Ἀγίε, ὅπως ἰσχύων ψάλλω σοι τοῦτον, τὸν ἐπαινον, καθ' ἑκάστην μετὰ καθαρότητος, ἐκπληρῶν μου τὸ χρέος τὸ ἀρευκτον.

Θεοτοκίον.

Ῥπὲρ τὴν ἐμήν, ἰσχύον ὅλως πέφυκε τὸ ἐξυμνῆταί σε, κατ' ἀξίαν δέσποινα, Θεοχαρίτωτε μητροπάρθενε, σὺ γὰρ πατῶν ὑπέρκειται ἐν γενεαῖς γενεῶν, καὶ αὐλῶν τάξεις ὑπερέβηκας, καὶ Θεὸν ὑπὲρ φύσιν ἐκύησας.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Συγχαίρει πᾶσα πόλις, ἅγει παιδράν, τῶν Κυπρίων πανήγυριν σήμερον, μνήμην τὴν σὴν, Πάτερ ἐκτελοῦσα ἱκετικῶς, προβαλλομένη πρέσβυν σε ἔχων παρρησίαν οὖν πρὸς Χριστόν, μὴ παύσει ἱκετεύειν, τοῦ ρύσασθαι κινδύνων, πάντας τοὺς πιστεῖ δεομένους σου.

Ῥπὸν θύταθλον ἐν ὕμνοις δεῦτε πιστοί, τῶν Κυπρίων τὸ μέγιστον ἔρεισμα, Ἱεραρχῶν, κλέος καὶ Μαρτύρων ἰσαθλητὴν, συμφώνως ἀνυμνήσωμεν, τὸν ὑπὲρ τῆς ποιμένης τῆς ἑαυτοῦ, τὸ αἷμα λύτρον δόντα, διὸ νῦν καὶ πρεσβεύει, ἀδειαλείπτως τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ῥκκέχεται ἡ χάρις τῇ σῇ σοφῇ, τῶν λειψάνων, καὶ βραῖε ἰάματα, παντοδαπά, δαίμονας ἐλαύνει ἐκ τῶν βροτῶν, τῶν πιστεῖ προσιόντων σοι, πάντα τε νοσήματα χαλεπά, καὶ σώζει ἐκ κινδύνων, τοὺς πιστεῖ τὴν φωσφόρον, ἐπιτελοῦντάς σου πανήγυριν.

Ῥωνήν σοι ἱκετήριον προσφωνῶ, καὶ βοᾶσαι, λιτάνευσον Ἀγίε τὸν λυτρωτὴν, δοῦναί μοι τὴν λύσιν ὧν περ ἐκῶν, καὶ ἄκων ἐπλημμέλησα, καὶ ἐκ δεξιῶν με στῆσαι αὐτοῦ, τῇ σῇ πρεσβείᾳ ὅπως, σωζόμενος δοξάζω, τὸν εὐεργέτην καὶ σωτήρά μου.

Θεοτοκίον.

Ῥς θαῦμα τῶν θαυμάτων ἀδυνατεῖ, νοὺς βροτῶν καὶ Ἀγγέλων νοῆσαι σου, τοῦ φοβεροῦ, κόρη μυστηρίου ὕψος καὶ γάρ, παιδίον τίτεις, ἄνωθεν, φύσεως νομίμων, οὐκ ἐξ ἀνδρός, παρθένος γὰρ πρὸ τόκου, ὡς καὶ μετὰ τὸν τόκον, καὶ ἐν τῷ τόκῳ μένεις ἄφθορος.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής. Ἐξαποστειλάριον. Πρῶτον τοῦ Μηναίου.

Εἶτα τὰ παρόντα. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ῥπὸ τῆς Μηθύμνης καύχημα, τὸν Χριστοῦ Ἱεράρχην, Ἰγνάτιον τὸν ἐκλαμπρον, Οἰκουμένης φωστῆρα, τιμήσωμεν κατὰ χρέος, πρὸς Θεὸν ἐκδοῦντες. Θεὲ σῶσον ἐλέησον, καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς ἐπουρανίου σου Βασιλείας, ἀξίωσον φιλάνθρωπε, Ἰγνατίου πρεσβεΐας.

Ἐτερον τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁμοιον.

Ῥπὸν Ἱεράρχην ἅπαντες, δεῦτε οἱ συνδραμόντες, Θεράποντα θεάσασθε, ὡς πατοῦντα τὴν χάραν, τοῦ δολίου Βελίαρ· λαοὺς γὰρ διασώσας, καὶ ποιμένας ἀρίστως, καὶ ἀθλήσας ἀνήλθε στεφρορῶν, παρὰ Χριστοῦ ληψόμενος τὰ βραβεῖα, ἵνα Τριάδι πάντοτε, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύη.

Θεοτοκίον.

Ῥετρωμένον Πάναγνε, καὶ πιώτατον ὄρος, Δαβὶδ Θεογενήτρια, μελωδῶνσε ἐκάλει, ὁ σὸς προπάτωρ Παρθένε, Σολομὼν δὲ ὁ θείος, κλίην σαφῶς τοῖς ἄσμασιν, Ἠσαῖας δὲ ράβδον καὶ Ἰακώβ, κλίμακα πρὶν σὲ εἶδε πύλην δὲ πάλιν ἄλλος, ἐξ ἧς Θεὸς τὸ φύραμα νεουργεῖ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τοὺς Αἰνους, τό, Πᾶσα πνοή Ἰστώμεν στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια ἡχ. α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Η Λέσθος ἀγάλλου πανδημεί, ὅτι ἔσχεις φύλακα, καὶ πολιούχον θεό-
δοτον, τὸν ἐξανθίσαντα, ἐκ τῶν σῶν χωρίων, ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, καὶ
Ἀρχιερωσύνη ἱμπρέψαντα, τὸν πολυθαύμαστον, ἐν ἁγίοις χρηματίσαντα,
καὶ σὲ θείαις ἀρεταῖς κοσμήσαντα.

Συνδράμωμεν πίστει ἀκλινεῖ, πάντες ὧ φιλέορτοι, καὶ εὐλαδῶς ἀσπα-
σώμεθα, τὴν θαυματόδωτον, χάραν Ἰγνατίου καὶ ἀπαρυσώμεθα, πα-
θῶν ἀθεραπεύτων ἰάματα. καὶ ὁσφραίνόμενοι, εὐωδίας, ἥνπερ ἄρρητον,
πᾶσι πνέει πανταχοῦ κηρύζωμεν.

Ιγνάτιε ὕψι ἀρετῶν, σαυτὸν ἀνεπτέρωσας, καὶ αἰθερόδρομος ἐφθασας,
πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τῶν ἐπουρανίων, ἐνθα συγχροεῦσιν, αἱ τάξεις
τῶν Ἀγγέλων καὶ ψάλλουσι, τὸν ἐπινίκιον, τῇ Τριάδι ὕμνον ἄπαυστον,
μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων Ἁγίε,

Καὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος τρίτ, ἡχ. δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δρόμον τῆς ἀθλήσεως, καὶ τῆς ἀσκήσεως πρότερον, ἐκτελέσας πανόλ-
βιε, θύων καὶ θυόμενος, μαρτυρίου κλέος, Θεράπων ἐκτίσω, καὶ τὸν
ἀρχέκακον ἐχθρόν, τιμίοις αἵμασι σοῖς ἀπέπνιξας, καὶ χαίρων ἀνελήλυ-
θας, συναυλιζόμενος Μάρτυσι τὸν Χριστὸν οὖν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν εὐφη-
μούντων σε.

Οικεῖφ ἐν ἄρματι, οὐκ ἀλλοτρίφ ἐπέχρωσας, ἱερὰν διπλοῖδα σου, μεθ'
ἧς ἱερούργησας, ἱερὰς θυσίας, ἀναιμάκτους πάλαι, χερσὶν ἀνόμων δέ
τιθείς, Χριστῷ προσήνεγκας δῆμον ἅγιον, καὶ μάρτυρας ἀπέδειξας,
συμπρεσβευτὰς προσλαβόμενος τὸν Χριστὸν οὖν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν
δεομένων σου.

Σήμερον πανήγυριν, Κυπρίων ἄγει τὸ σύστημα, τῇ σῇ μνήμῃ φαιδρύ-
νεται, Θεράπων γὰρ ἔχον σε, τὸν πάλαι ποιμένα, θεῖον πολιούχον,
καὶ πρὸς Χριστὸν ὑψηγητήν, κατεφωτίσθη σαῖς παραινέσεσι, Χριστὸν
ἐνστερνισάμενον, δαιμόνων πλάνην ἀπέδρασεν ὑπὲρ οὗ καὶ νῦν πρέσβευε,
λυτρωθῆναι κακώσεων.

Δόξα, ἡχος πλ. α'.

Ανέτειλεν ἡμῖν ὡς ἑαρ λαμπρόν, ἡ πανέντιμος καὶ φαιδρὰ ἡμέρα,
Ἰγνατίου τοῦ Χριστοῦ Θεράποντος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι ἀποδρεψάμε-
νοι ἄνθη τῶν ἀρετῶν μυρίπνοα, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ
αὐτοῦ καὶ μιμησώμεθα ἕκαστος αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Ὅπως καὶ ἡμεῖς
τῇ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκτενεστάτῃ πρεσβείᾳ, ἅξιοι γενώμεθα δι' ἀρετῆς
τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἀπέσεως τυχεῖν, σωτηρίας τε καὶ ἔλεον εὑρεῖν, ἐν
τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Θεράποντος ὁμοίον.

Οπου ἐπικληθεῖ τὸ ὄνομά σου Ἐνδοξε, ἐκεῖθεν ἡ ἐπήρεια τοῦ Διαβόλου
φυγαδεύεται· οὐ γέρει γὰρ ἀντιστῆναι οὐδόλως, τοῖς τοῦ Θεοῦ Θερά-
πουσι διὰ αἰτουμέν σε ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν παρρησίαν, Ἱερομάρτυς

Ἐνδοξε, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ ἀκροθήνιον, κατάργησον ἀπ' ἡμῶν πᾶσαν
αὐτοῦ μηχανήν, καὶ τῶν αὐτοῦ λειτουργῶν, λυτρώμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν
κινδύνων αἰεί, ἔχεις γὰρ καὶ δύνασαι, δωρούμενος σοι τοῦτο Χριστοῦ, ὑπὲρ
οὗ καὶ ἡθλήσας, ἵνα πρεσβείης ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθέने, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ
χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ
προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἱεράρχου, Ὡδὴ
γ'. καὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος Ὡδὴ 5'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆτει τοῦ
ἁγίου Νικολάου, τῇ 5'. τοῦ Δεκεμβρίου Μηνός. Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον.

Τέλος τῆς Ἀκολουθίας.

Ἐγκώμιον τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου
Μηθύμνης τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

«Ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται, καὶ
εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὕρησει.»

Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. Κεφ. ι'. 9.

Καὶ πάντοτε προγινώσκων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἐσχά-
τως γινώσκων ὁ πάνσοφος αὐτὸς Θεὸς τὴν κατάχρησιν ἣν ἡ ἀνθρωπίνη
γνώμη ἐποίησεν εἰς τὴν λεγομένην σοφίαν αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ
ἀντὶ τὰ ὠφελῆται ἐξ αὐτῆς, καὶ νὰ φωτίζεται, καὶ νὰ ὁδηγῆται ἐπὶ
τὰ συμφέροντα, καὶ σωτήρια τῆς ψυχῆς τέλη, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς
σωτηρίας, καὶ ἐξέκλιναν ἀμπλειστοὶ εἰς ἀπώλειαν. Καὶ τὴν σωτηρίαν,
ὡς φιλανθρωπότατος Πατήρ, παντοίως ζητῶν τοῦ πλάσματός του κρά-
ζει μεγαλοφώνως, καὶ παρρησίᾳ ἀναβοᾷ, «ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα. . . Ὡ-
σωνὴ θεία.» Ὡσωνὴ ἀνταξία πάντων τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ἀγα-
θῶν, καθότι καὶ πρόξενος ἐκείνων γίνεται, καὶ ἐντὸς ταύτης τῆς θύρας
εἶναι κεκρυμμένοι οἱ θησαυροὶ τῆς γνώσεως, τῆς σοφίας, τῆς ἄκρας εὐ-
τυχίας, τῆς τελείας χαρᾶς, τῆς αἰωνίου εὐφροσύνης, τῆς μακαριότητος,
καὶ τῆς εὐδαιμονίας τὰ ἀγαθὰ τὰ ἄρρητα, «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ
οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη.» Δι' αὐτῆς λοι-
πὸν τῆς θύρας χρεωστῇ ὁ ἔχων νοῦν νὰ φροντίσῃ νὰ τρέξῃ ἵνα προχω-
ρῇ, αὐτὴν τὴν θύραν νὰ κρούσῃ διὰ νὰ ἀνοίξῃ ταύτην ἐκρουσάν οἱ
ῥῆση, αὐτὴν τὴν θύραν νὰ κρούσῃ διὰ νὰ ἀνοίξῃ ταύτην εἰδόν οἱ πάντες Ἁγιοὶ, καὶ
ἀπ' αἰῶνος δίκαιοι καὶ ἐσώθησαν ταύτην εἰδόν οἱ πάντες Ἁγιοὶ, καὶ
εἰσελθόντες εὗρον τὰς δόξας τῶν Ἀγγέλων, καὶ δοξάζοντες σὺν αὐτοῖς
τὸν καθημέρον ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, δοξάζονται παρ' ἡμῶν ἐπὶ γῆς
αἰωνίως. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ταύτην τὴν θύραν ἐβλεψε καὶ ὁ σήμερον
ἐορταζόμενος ἐν Ἀγίοις Ἰγνάτιος ὁ ἐκ Μηθύμνης. Ὁ ὁποῖος τίνι τρόπῳ

εἶδε, καὶ ἔκρουσε, καὶ εἰσῆλθε, καὶ ἐξῆλθεν, οὐχὶ μόνον παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλετε δώσει πᾶσαν προσοχήν, καὶ διὰ δόξαν Θεοῦ καὶ διὰ τὸ συμφέρον σας. Εἶναι τινὲς ἄνθρωποι τὴν σήμερον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν οἱ ὅποιοι προσπαθοῦσι κατὰ πολλὰ νὰ βεβαιώσωσι μίαν δοξασίαν ἣν ἔχουσιν ἐσφαλμένην, καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις μέλλει νὰ γείνη ἄνθρωπος προκομμένος, ἄνθρωπος πολιτικός, ἄνθρωπος ὃν βλέποντες οἱ ἄλλοι νὰ τὸν μακαρίζωσι καὶ νὰ τὸν καλοτυχίζωσιν, ἄνθρωπος τέλος πάντων νὰ ἀξιώθῃ νὰ λάβῃ βασιλικὰ ἀξιώματα καὶ τιμὰς εἰς τὸ νὰ διοικῇ, καὶ νὰ κυβερνᾷ βασιλικὰς ὑποθέσεις καὶ πολιτικά πράγματα, ἐκεῖνος λέγουσιν, ὅτι κατ' ἀνάγκην ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ πλουσίους καὶ εὐγενεῖς γονεῖς, καὶ ἀπὸ μεγάλην καὶ ὀνομαστήν πατρίδα. Πλὴν δὲν δύνανται νὰ καταλάβωσιν οἱ ἀνόητοι, ὅτι φανερὰ φανερὰ ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς, μὲ τοιοῦτους ματαίους καὶ ψευδεῖς συλλογισμούς, οὓς πλάττουσιν ἐν τῇ διανοίᾳ των. Ἐπειδὴ πόσα ἀγαθὰ δύνανται νὰ ἀκολουθήσωσιν εἰς ἓνα ἄνθρωπον, πόσαι δόξαι, πόσαι τιμαί, ὅταν ἤθελεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν θύραν αὐτὴν ἣν μᾶς δεικνύει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; Τοῦτο βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους θεοδοξάστους ἁγίους, ἐξαιρέτως δὲ καὶ ἀπὸ τὸν ἑορταζόμενον σήμερον μέγαν Ἰγνάτιον, τῆς Μιτυλήνης ὅλης τὸ καύχημα. Ἐξόχως δὲ τὸν θησαυρὸν τῆς Μηθύμνης, καὶ βοηθὸν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν, ὁ ὁποῖός ἐστι μὲν ἦτον ἀπὸ μίαν παραμικρὰν πατρίδα, ἐκ τῶν χωρίων τῆς Μηθύμνης, ποῖος δὲν τὸ γινώσκει ἀπὸ ἡμᾶς; ποῖος δὲν ἔχει ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ ἀφανεῖς καὶ πτωχοῦς γονεῖς; Ὅμως μ' ὅλον τοῦτο ἄς ἴδωμεν, ἀφ' οὗ ἐγνώρισε τὴν θύραν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, ἀφ' οὗ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς θύρας αὐτῆς, ἀφ' οὗ ἐτράφη ἀπὸ τὴν προφῆν ἐκείνην τὴν κεκρυμμένην ἐντὸς ἐκείνης τῆς θύρας, ἄς ἴδωμεν εἰς ποῖαν δόξαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν πατρίδα του τὸν ὕψωσεν; εἰς ποῖα μέτρα τιμῆς τὸν ἔφερον; ὅλη ἡ πατρίς του τὸν ἐσέβετο ἀπὸ τὰς μεγάλας του ἀρετὰς καὶ τὸν εὐλαβεῖτο, μᾶλλον παρὰ βασιλέα. Τὰ μικρὰ παιδιὰ φωτιζόμενα ἀπὸ Θεοῦ, ὅλα ὁμοφώνως πατέρα των τὸν ὀνόμαζον, οἱ νέοι τὸν εἶχον παράδειγμα εἰς τὴν ζωὴν των. Οἱ γέροντες τὸν συνεβουλεύοντο εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡλικία δὲν ἤκουε ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χωρίου τοῦ γενεθλίου του νὰ λέγῃ ἄλλο, παρὰ «ἓνα ἔχομεν πατέρα, ἓνα διδάσκαλον, ἓνα ἄξιον καὶ στοχαστικὸν σύμβουλον, τὸν ἀξιοθαύμαστον Ἰγνάτιον». Οὕτω λοιπὸν δοξαζόμενος ἐν τῇ πατρίδι του ἐβιάσθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του ὅλους διὰ παρηγορίαν των νὰ ὑπανδρευθῇ, διότι ἐφοβοῦντο μήπως ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ ἀπολέσωσι τὸν θησαυρὸν αὐτόν. Καὶ λοιπὸν διὰ νὰ ἀναπαύσῃ καὶ τοὺς γονεῖς, νὰ ἡσυχάσωσιν καὶ οἱ συμπατριῶται, ὄντος τοῦ γάμου τιμίου καὶ ἁγίου πράγματος καὶ ἐνὸς τῶν

ἐπὶ μυστηρίων, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐδέξατο τὸν ἱερὸν στέφανον. Καὶ τότε κατ' ἀλήθειαν ἦτον νὰ θαυμάσῃ τις τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι διὰ τὸν Ἰγνάτιον ἐκείνη ἡ μικρὰ καὶ ταπεινὴ πατρίς των ἦτον μία Κωνσταντινούπολις, ὅτι ἦτο μία Ρώμη, ὅτι ἦτον ἡ ἐνδοξοτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς μεγαλητέρας τῶν πόλεων. Ὅτι εἶχον ἐντὸς αὐτῆς τῆς πατρίδος των ἓνα θησαυρὸν, ὃν οὐδὲ ὁ πλουσιώτατος βασιλεὺς ἐκεῖνος Κροῖστος ἐντὸς τοῦ πλουσιωτάτου του βασιλείου δὲν ἀπέκτησεν. Ἐνόμιζον ὅτι ἂν εἰς ἄλλα μέρη ἀνεχώρει τὸ βράδυ ὁ ἥλιος, καὶ ἤρχετο ἡ νύξ, ἐπάνω ὅμως εἰς ὅλην τὴν νῆσον τῆς Μιτυλήνης, δὲν ἔδωκε ποτέ. Ὅτι πάντοτε ὁ ἥλιος ἐφώτιζε. Πάντοτε ἐστέκετο εἰς τὸ μεσαίτατον τοῦ οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ὁ Ἁγιος Θεὸς εὐδόκησε νὰ ἀναβιβασθῇ ὁ Ἰγνάτιος εἰς τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν του καθαρότητα, ὅταν τὸν ἐξέλεξε διὰ λειτουργὸν τοῦ ἱνα τελῇ ἐκείνην τὴν μυστικὴν καὶ ζῶσαν θυσίαν εἰς ἐξιλασμόν τῶν ἁμαρτιῶν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν, ὅταν λέγω, ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ τότε καιροῦ τὸν χειροτόνησε Πρεσβύτερον, καὶ μετὰ μικρὸν τὸν ἐτίμησεν ὡς νουνεχὴ καὶ πεπαιδευμένον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Σακελλίου, ἐπειδὴ δὲν ἔπαυε καθημερινῶς ἀπὸ τοῦ νὰ διδάσκῃ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἄλλος τὸν ὀνόμαζε Χρυσόστομον διὰ τὸ ἡθικὸν ὅπερ εἶχον οἱ ἱεροὶ του λόγοι, ἄλλος Βασίλειον διὰ τὸ πανηγυρικόν, καὶ ἄλλος πάλιν ἐπειδὴ ἐθεολόγει, θεολόγον Γρηγόριον. Ἐξαιρέτως δέ, οἱ πένητες πλουτιστὴν, οἱ λυπημένοι παρηγορητὴν, οἱ ἐν φυλακαῖς ρύστην. Καὶ σχεδὸν ἕκαστος κατὰ τὴν εὐεργεσίαν ἣν ἐλάμβανεν, τοιοῦτον καὶ τὸ ὄνομα εἰς αὐτὸν οἰκείως ἀπέδιδον. Ὅμως, χριστιανέ, ἴδε καρδίαν πραοτάτην, ὡς ἐκείνην τοῦ Δαβὶδ. ἴδε ἀνδριάντα ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπαίνων ἀδιάσειστον, ἴδε καθαρότητα διανοίας· δὲν ἐπήρθη ποτὲ ὁ αἰδῖμος διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐφραντάσθη ποτὲ πῶς ἐτελείωσε κάμμιαν ἀρετὴν δι' ὅσα καλὰ ἐποίησεν. Ἀλλὰ μάλιστα καὶ διὰ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα καὶ εὐτελῆ ἐνδύματα ἅπερ ἐφόρει καταφρονῶν ἑαυτόν, ἐταπεινῶνε ἑαυτόν. Καὶ πάλιν ἐνθυμούμενος τὸν σοφὸν Σολομῶντα, ὅστις λέγει, «Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.» Τόσον ἴσα ὅλους ἐσυναναστρέφετο καὶ ὠμίλει, ὥστε καὶ παιδίον μικρὸν ἂν εὑρίσκε καὶ ἀπήντα κατ' ὁδόν, ἤθελε τὸ χαιρετήσῃ μὲ χαρὰν· ἡ ὁμίλια του ἦτο πραεῖα καὶ ταπεινὴ, τὸ πρόσωπόν του πάντοτε χαρωπόν, καὶ ποτε γελῶν ἐφανερώνε ἰδιαιτέραν ἀγιότητα εἰς τὸ πρόσωπόν του. Εἰς ὅλους ἦτον πρῶτος κατὰ πολλά, οὐδέποτε κατὰ τινος ὀργίσθη. Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μικροὺς καὶ μεγάλους φίλους τοὺς εἶχε. Καὶ ὅλοι πάλιν δι' αὐτὸν ἐθυσιάζοντο. Σώφρων καὶ ἐγκρατής, καὶ ἀνδρεῖος εἰς τὰς ψυχικὰς δυνάμεις. Ὡστε ἀπὸ τὴν ἄκραν σωφροσύνην ἣν εἶχεν εἰς ὅλα τὰ κοσμικὰ καὶ σωματικὰ

πάθη ἡξιώθη ἐκτὸς τῆς πατρίδος του, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν νῆσον τῆς Μιτυλήνης νὰ ἐπονομασθῇ σώτρων καὶ ἐγκρατής. Πάντοτε ὀλιγαρκῆς καὶ εὐχαριστήριος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ τὸ φαγητόν του ἦτον μὲ ἰδρωτὸς καὶ κόπους πολλούς. Ἡ προσευχὴ τοῦ ἀδείλαιπτος καὶ κλαυθμητρίας, τὰ δάκρυά του ἔβρεχον τὸν τόπον ὅπου ἔστατο. Αἱ ἀγρυπνίαι τοῦ ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ ὅλος εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν κατεγίνετο. Καὶ πρὸς τούτοις εἶχεν ἀγάπην διάπυρον νὰ κτίζῃ ξενοδοχεῖα, νὰ κτίζῃ ναοὺς, νὰ κτίζῃ ἱερὰ μοναστήρια, τόσον γυναικεῖα ὥς καὶ ἀνδρῶν. Γινώσκων ὡς οὐράνιος ὅτι αὐτὰ καὶ μετὰ θάνατον ἤθελον ὠφελεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτι αὐτὰ καὶ ἐδῶ ἀρίσκουσι τῷ Θεῷ καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν πάλιν, ἀφοβίαν μεγάλην τὸν ταλαιπώρον ἀνθρώπον τὸν συνοδεύουσιν ἐν παρρησίᾳ πολλῇ. Ὅμως χριστιανέ, ἴδε καὶ τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἴδε καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἴδε πῶς εὐθύς ὡς γνωρίσῃ τις ἐκείνην τὴν θύραν, καὶ θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, ἴδε πῶς εὐρίσκει ἔτοιμον τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Ὁ Ἅγιος ὡς νενυμφευμένος καὶ ἔχων παιδία, ἐλυπεῖτο πολὺ, ὡς νὰ ἦτον δεδουλωμένος, καὶ δὲν ἠδύνατο ὡς ἐπόθει νὰ δουλεύσῃ τῷ Θεῷ. Τί δὲ ὠκονόμησεν ὁ τῶν ὅλων Κύριος ὁ τῇ χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ διακατέχων τὰ σύμπαντα; Ὁ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπότης; ἀνέπαυσεν ἐκ τῶν κοσμικῶν τούτων θλίψεων καὶ ταραχῶν τὴν ἡγαπημένην σύζυγον τοῦ ἁγίου. Τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς αἰωνίους αὐτοῦ σκηνάς. Τὴν μετέκισεν εἰς τὴν ἀληθινὴν οὐρανίον μας πατρίδα, τὴν ἔφερεν εἰς ἐκείνην τὴν ζωὴν, ἐνθα ἡμέραν καὶ νύκτα ἡ τρισμακάριστος μετὰ τοῦ παμφιλτάτου τῆς ἀνδρὸς τὴν ἐφαντάζετο, καὶ μετ' αὐτὴν δέχεται καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πλέον μικροτέρων τοῦ παιδίων, ὡς θυμίαμα εὐσμοῦν. Ἀφίνει τὸν Ἅγιον πάντῃ ἐλεύθερον, μεθ' ἐνὸς μόνοις υἱοῦ τοῦ μεγαλειτέρου. Τῷ δίδει καιρὸν ἵνα βάλῃ εἰς ἔργον τὸν σκοπὸν του, νὰ γίνῃ πνευματικὸς πατὴρ καὶ ποιμὴν, νὰ κτίσῃ πνευματικὴν μάνδραν, νὰ συναῖξῃ εἰς αὐτὴν λογικὰ πρόβατα, νὰ φανερωθῇ πνευματικῶς εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι εἶναι κανὼν πίστεως· εἰκὼν πραότητος, ἐγκρατείας διδασκαλίας. Καὶ σχεδὸν, ὅτι εἶναι θησαυροφυλακεῖον ἀγλαόμορφον πάντοτε εἰδους ἀρετῆς. Ἀλλὰ τί καὶ ὁ Ἅγιος; δὲν ἐφάνη τόσον σκληρὸς καὶ ἀπὸνος διὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του καὶ τῶν ἡγαπημένων του τέκνων. Ἀλλ' οὐδὲ πάλιν ἐφάνη ἐναντίος εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν προσταγὴν καὶ ἀπόφασιν, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲν λυπηθεὶς ὡς ἀνθρώπος, καὶ κλαύσας μετρίως, τοὺς ἐνταφίασε καθὼς ἔπρεπε. Τὸν δὲ Θεὸς καθ' ἐκάστην ἐκτενέστερον δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν, τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ γενναῖος τοῦ μακαρίου Ἰωβ ἔλεγε: «Κύριος ἔδωκε Κύριος ἀφείλετο. Ὡς τῷ Κυρίῳ» ἔδοξεν οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.» Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἐπειδὴ κατενόησεν ὁ

Ἅγιος ὅτι οἰκονομία Θεῆς τὴν πρᾶγμα ἦτον, πωλεῖ ὅλην τὴν περιουσίαν, ἀναχωρεῖ ἐκ μέσου τῆς πατρίδος του, λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὑπόλοιπον καὶ ἀγαπητόν του υἱὸν Μεθόδιον. Ἐρχεται μακρὰν τῆς πατρίδος του εἰς ὅρος τι ὑψηλόν, ὅπου καὶ εἰκόνα τῆς Παναγίας (καθὼς ἔδειται) παραδόξως εὗρε θαυματουργόν, δηγούμενος εἰς τὴν ταύτης εὐρεσιν ἀπὸ ἀρρητόν τι φῶς, ὅπερ μακρόθεν κατὰ νύκτα ἐβλεπεν ἐξαισίως, ὅτι ἐφώτιζε καὶ ἔλαμπεν ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου, ὅταν ἡ χάρις τῆς εὐδόκησεν, ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἅγιον, οὕσα πρότερον ἀφανέρωτος. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὅρος ἐλθὼν ὁ Ἅγιος δὲν χάνει καιρὸν, φέριε παρευθὺς κτίστας, οἰκοδομεῖ μὲ ἐξοδὰ τοῦ μονῆριον εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐνδύεται αὐτὸς τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα. Ποιεῖ δόκιμον τὸν υἱὸν τοῦ Μεθόδιου, γίνεται πνευματικὸς πατὴρ καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ σάρκα πατρός του Μανουὴλ Ἀγαλλιανού, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Μακάριον διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος, συναίξει καὶ ἄλλους τινὰς ἀδελφούς, καὶ διέρχεται βίον θεάρεστον. Ἀλλὰ ἄς ἰδῶμεν καὶ πόσῃ δυνάμει ἔχει τὸ καλὸν παράδειγμα· πόσον ἐλκύει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν μετάνοιαν, πόσῃ παρακίνησιν δίδει εἰς τὴν ἀρετὴν· καὶ ἰδοὺ εὐθύς ὅπου ἔμαθον τὰ περίεχωρῖα, πῶς ὁ Ἰγνάτιος κατοικεῖ εἰς τὸ ὅρος, ὅτι ἐκτίσῃ μοναστήριον, ὅτι διδάσκει τὸν λόγον τῆς μετάνοιας, καθὼς ποτε ὁ τίμιος Πρόδρομος εἰς τὴν ἔρημον παρὰ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἔτρεχον, (ὦ χαρὰ μεγάλη!) ἔτρεχον λέγω πρὸς αὐτόν, ὥσάν ἐλαφοὶ διψασμένοι διὰ νὰ πίωσιν ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς γλυκυτάτης διδασκαλίας τῶν λόγων του, καὶ καταφεύγοντες οἱ πλείστοι τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου, ἀνεπαύοντο εἰς τὴν ἀγίαν του μονήν, καθὼς αἱ λέμβοι ἐν καιρῷ χειμῶνος μέσα εἰς τὸν εὐρυχωρότατον λιμένα. Τόσον ἄνδρες, ὅσον καὶ γυναῖκες, καὶ οὐχὶ μόνον ἀπὸ τὸ νησίον ἐπάνω τῆς Μιτυλήνης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη πολλά. Λοιπὸν ἐπειδὴ ἐζήτουν ἀπὸ ἐκείνου τότε πολλοὶ νὰ μονάσωσι καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος τῶν γυναικῶν, τί ἔπρεπε ὁ ἅγιος νὰ ποιήσῃ, τί ἔπρεπε ἡ μεγάλη του γνώσις νὰ κατορθώσῃ; βέβαια ἐκεῖνο ὅπου εἰς τὸ ἐξῆς ἐτελείωσεν. Ἀφίνει ἐκείνην τὴν ἀγίαν μονήν, τὴν μετατρέπει εἰς γυναικεῖον μοναστήριον, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἐκεῖ μύρτιας πολλάι, τὸ δίδει καὶ ὄνομα ἐξ ἐκείνου, ἦτοι διορίζει νὰ ὀνομάζηται μοναστήριον τῆς Παναγίας τῆς Μυρσινωτίσσης. Ἐρχεται παρὰ τὸν σχεδὸν ἕως μισθὴν ὥραν, καὶ κτίζει ἄλλο ἀνδρῶν μοναστήριον, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Δίδει εἰς αὐτὸ καὶ ὄνομα Λειμῶνα, δηλαδὴ τὸ ὠνόμασε λειμῶνα, μὲ τὸ νὰ ἔτυχῃ καὶ ἦτον ὁ τόπος στολισμένος ἀπὸ φυτὰ πολλά. Τὸ κατασκευάζει αὐτὸ πλέον μεγαλῆτερον, οἰκοδομεῖ ἔνδον πολλὰ κελλία, ἀνοίγει ἐξωθεν καὶ ἀμπέλια. ἀγοράζει ζῆα νὰ δουλεύουσι τὴν γῆν διὰ νὰ ἔχωσι καὶ οἱ μοναχοὶ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ οἱ διαβάται καὶ οἱ ξένοι νὰ τρέφονται. Συνάγει

ὡς σκύδαλα τὰ ἐνόμιζε. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε μεγαλύτερον τὸ νὰ μακαρίζηται ἐν τοῖς μακαρίοις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τὸν Χριστόν, παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ νὰ ἐπαινῆται, κατεπλέγετο καθ' ἑκάστην ἀπὸ ἔρωτα τῆς ἡσυχίας. Εἶτα ἐπειδὴ ἐφθασεν εἰς γῆρας βαθύ, καταλαμβάνει αὐθις τὰς ἱεράς του μονάς, καὶ εὐρίσκει πάλιν τὴν πεπονημένην του καὶ φίλην ἡσυχίαν, εἰς τὰ ἱερά του αὐτὰ οἰκοδομήματα, εὐφραίνεται εὐφροσύνην πνευματικὴν, βλέπων ὡς καλὸς ποιμενάρχης κύκλῳ του τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ ἔχωσι κλάδους ἀγαθοεργίας, καὶ ὡς στελέχη νὰ αὐξάνονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ ἀρετῆς εἰς ἀρετὴν. Μετέρχεται τοὺς σκληροτέρους ἀγῶνας τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἀξιοῦται διὰ τὴν ἰσαγγελὸν του διαγωγὴν προγνωστικοῦ χαρίσματος. Προλέγει πολλὰ σκάνδαλα, ἅπερ ἐμελλον νὰ συμβῶσιν εἰς τὰ ἱερά του μοναστήρια μετὰ τὸν θάνατόν του, (ἅτινα καὶ ἐγένοντο). Προστίθεται καὶ ἄλλας ἐντολὰς ἐν τῇ διαθήκῃ του, μὲ σφοδρότερα ἐπιτίμια εἰς τὸ τηρεῖσθαι ἀπαρασάλευτα ὅσα κανονικῶς ἐν αὐτῇ διατίθεται. Θεραπεύει κατὰ καιροῦς διὰ προσευχῆς του ἀρρώστους, ἐλαύνει δαίμονας. Καὶ ἐπειδὴ τέλος ἔγνω, ὅτι ὡς ἄνθρωπος ἔσθασε καιρὸς, ὥστε νὰ ὑποστῇ τὸ κοινὸν ποτήριον τοῦ θανάτου, ποιεῖ μίαν πνευματικὴν ἐκτεταμένην νοουσίαν πρὸς ἅπαντας. Ἀφίνει ἐντολήν, ἵνα τὸ ἅγιόν του λείψανον ἐνταφιάσῃσιν εἰς τὸ γυναικεῖον μοναστήριον, νὰ μὴν ποιήσωσιν ἀνακομηδὴν τὸ καθόλου, (ἴσως διὰ νὰ μὴ δοξασθῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἴσως ἵνα μὴ φανῇ ἅγιος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἴσως νὰ μὴ μαθῶσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶναι ἡγιασμένος παρὰ Θεοῦ). Εἶτα πρᾶττειται, κλίνει μικρὸν τὴν κεφαλὴν, καὶ παρατίθεται τὴν ἁγίαν καὶ καθαροτάτην τοῦ ψυχῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Καταλιπὼν θρήνον πολύν, οὐ μόνον τοῖς πνευματικαῖς αὐτοῦ τέκνοις, ἅτινα εἰς τὰς ἁγίας του μονάς εὐρίσκοντο, ἀλλ' ἀπλῶς πᾶσιν ἱερεῦσι καὶ λαϊκοῖς τῆς Ἐπαρχίας Μηθύμνης, ἧς καὶ πνευματικὸς πατὴρ καὶ ποιμὴν ἐχρημάτισεν. Ἀλλ' ἐδῶ ἀναλογισθῆτι πῶς καὶ μετὰ θάνατον ὁ Θεὸς δοῖται τὸν αὐτοῦ θεράποντα. Ἀφ' οὗ τὰ πνευματικά του τέκνα ἐνεπαύσαντο τὸν Ἅγιον μετὰ ὑμνωδίας καὶ παρατάξεως πολλῆς, παρῆλθον καὶ ἔτη ἀρκετά, ἐμπνέει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τότε ἀγιωτάτου Πάππα καὶ Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, ὅστις προεγίνωσκε τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἁγίου, νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου διέτριβε διὰ ἀναγκαίας ὑπηρεσίας του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐμβαίνει λοιπὸν ὁ πνευματοπόρος οὗτος Πατριάρχης εἰς πλοῖον Πλέει διὰ θαλάσσης. Ἀράζει κατὰ τύχην εἰς τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἔχει φίλον τὸν Ἰγνάτιον καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα, εὐχαίνει ἔξω, ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ἁγίου νὰ τὸν συναντήσῃ

νὰ συνευφρανθῇ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, καὶ εὐρίσκει αὐτὸν τεθνεῶτα, μᾶλλον δὲ ζῶντα παρὰ Θεῶ. Λυπεῖται διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ μεγάλως. Κλαίει ἀπαρηγόρητα. Διότι δὲν ἔτυχεν αὐτὸν ζῶντα νὰ πληρώσῃ τὸν πόθον του. Μανθάνει τὴν ἐντολήν ἣν ἤφρησε νὰ μὴ τολμήτῃ τις νὰ ἀνοίξῃ τὸν ἅγιόν του τάφον, νὰ μὴ ποιήσωσιν ἀνακομηδὴν τοῦ ἁγίου λείψανου αὐτοῦ. Ζητεῖ ἀπὸ εὐλάβειαν νὰ φυλάξῃ τὸν ὄρον τοῦ ἀπαρασάλευτον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσκέφθη ὅτι εἶναι βέβαια Ἅγιος καὶ ἔχει χρεῖαν νὰ μεθέξῃ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ λείψανον, ἔρχεται εἰς τὸ ἕτερον μοναστήριον. Ἀσπάζεται μετ' εὐλαβείας τὸν ἱερὸν τοῦ Ἁγίου τάφον, καὶ ἐπειδὴ ἐπληρώθη εὐωδίας ἀρρήτου πνευματικῆς, θαρρεῖ ἐξ ἐπιπονάς θείας ἵνα παραβῇ τὸν ὄρον. Κάμνει προσευχὴν ἐνθερμον ὁλονύκτιον μὲ δλον τὸ ἱερατεῖον. Ἀφαιρεῖ τὸν ἐπικείμενον λίθον καὶ εὐρίσκει (ὦ τῶν θαυμάτων σου Χριστὲ βασιλεῦ!) μυροβλυτοῦντα τὸν Ἅγιον καὶ ἡγιασμένον. Χαίρει ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ. Σκιρτῶσι τὰ πνευματικά τοῦ Ἁγίου τέκνα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν πατρός. Ἀσπάζονται ἅπαντες μετ' εὐλαβείας καὶ ἀκορέστως καταφιλοῦσι τὸ τίμιον λείψανον. Λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ μέρη ὁ Πατριάρχης εἰς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἐπαρχίας του, χαρίζομενος ἅντ' ἐκεῖνων εἰς τὰ ἱερά τοῦ Ἁγίου μοναστήρια ἄλλους θησαυροὺς πολυτίμους, μέρος ἐκ τῆς ἁγίας ζώης τῆς πανάγου Μητρὸς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ μέρος τιμίου ξύλου ἐν εἰδῇ σταυροῦ μετὰ θήκης ἐντέχνως κατεργασμένης, κειμήλια ἐξιστῶντα ὡς ἀληθῶς τὴν θεωρίαν τὸν ἄνθρωπον. Λαμβάνουσι τὰ πνευματικά τέκνα τοῦ Ἁγίου τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κάραν, καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ ἱεροῦ τοῦ λείψανου. Καλύπτουσι τὸν τάφον. Ἐπιτελοῦσι τὴν θέαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν. Γίνεται παράκλησις τοῖς ἀδελφοῖς. Εὐφραίνονται πνευματικῶς ἅπαντες, καὶ τέλος παννυχίῳ στάσει Θεὸν δοξολογοῦσι τὸν ἀντιδοξάζοντα παραδόξως τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. Τοιοῦτος λοιπὸν ὑπῆρξε καὶ ἐγένετο ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους αἰῶνας, τοιαῦτα ἀγαθὰ τῆς ἡμῶν Ἰγνατίου εἰς τὴν θύραν ἣν δεικνύει ὁ Κύριος ἡμῶν, εὐρεν ἀνοίγων καὶ ἐμβαίνων εἰς τὴν θύραν ἣν δεικνύει ὁ Κύριος ἡμῶν, λέγων, «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα. κτλ.» Ἐπείγειος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Μάρτυς τῇ προαιρέσει. Ὅσος τῇ ἐρημικῇ ζωῇ. Καὶ τὸ δὴ μέγιστον ἱεράρχης ἐν τῇ τάξει τῶν ἱεραρχῶν, ὡς ἄλλος τις ἥλιος λαμπρότατός τε καὶ φαινότατος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤδη ἡ ἀγιωτάτη καὶ μακαρία τοῦ ψυχῆς εὐρίσκεται εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, ἐπειδὴ συναυλίζεται ταῖς ἁγίων τῶν ἁγίων, ἀπολαμβάνει ἐπειδὴ συγκαίρει καὶ συναλλάσσεται μετ' ὅλων τῶν ἁγίων, ἀπολαμβάνων ἐκεῖνης τῆς ἀνεκλαλήτου δόξης τῆς τρισηλίου Θεότητος, ἐξαιρέτως δὲ μετὰ τῶν τάξεων τῶν ἱεραρχῶν, ὡς Χριστοῦ ἱεράρχης, εἶναι τάχα τὴν σήμερον πλέον μετ' ἡμῶν; τὸν εὐρίσκομεν ἐν ἀνάγκαις βοηθόν, ὅταν

θερμῶς τὸν ἐπικαλούμεθα ; μένουσι μέχρι τῆς σήμερον αἱ ἁγίαί του μοναὶ ἄσινεῖς καὶ ἀλώητοι ; Πλὴν εἰς αὐτὰ τίς ἡ ἀνάγκη ἀδελφοί νὰ ἀμφιβάλλωμεν ; ἄς ὑψώσωμεν ὅλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα του. Καὶ ἰδοὺ τὸν βλέπομεν ἐζωγραφημένον ἔμπροσθεν ἡμῶν ὡς νὰ εἶναι ζωντανός. Βλέπομεν τὰς ἀγίας του μονὰς ὅτι μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν θλίψεων καὶ αὐταὶ μένουσι πάλιν, καὶ περισσotέρως εἰς ἀρετὴν ἀνθούσιν, ὡσὰν ῥόδον εὐοσμὸν ἐν μέρει τῶν ἀκανθῶν. Αἰσθανόμεθα τὴν ἄρρητον τερπνὴν εὐωδίαν, ἣν παραδόξως πνέει ἡ ἱερά του καὶ θαυματουργὸς κἀρα ὀφθαλμοφανῶς, ὅτι ὅπου ἂν προσκαλεσθῇ μετ' εὐλαβείας ἐκτελεῖ ἅπειρα θαύματα, τὰς ἀνιάτους νόσους, ὅπου ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ θεραπεύονται, τὰ πονηρὰ πνεύματα ἅπερ καθ' ἐκάστην διώκονται.

Λοιπὸν ἐδεβαίωθητε πλέον ποῖα ἐστὶν ἡ θύρα τοῦ Εὐαγγελίου ; ποίαν ἡθικὴν σοφίαν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διδάσκει ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς ἅπαντας ; ἔγνωτε ὅτι ὅστις μετὰ πίστεως εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς σωτηρίου θύρας τοῦ γλυκυτάτου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐρίσκει νομὴν ἔχει μόνον ἐκείνην ἡ ὁποία ζωογονεῖ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην ἡ ὁποία πνευματικῶς τρέφει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν λαμπρύνει καὶ τὴν κάμνει, καίτοι εὐρίσκεται ἀκόμη περιωρισμένη εἰς τὸ σῶμα, νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια ἐκεῖνα εὐτυχήματα, καὶ μετὴν ἐνθύμῃσιν ἐκείνων τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν νὰ τρέφεται νὰ ζωογονηταὶ νὰ καταφρονῇ ὅλων τῶν γηίνων πραγμάτων ὡς φθαρτῶν προσκαιρῶν καὶ μὴ προξενούντων οὔτε γλυκύτητα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν οὔτε ἀναπαυσίν τινα εἰς τὴν μέλλουσαν ἐπειδὴ τὰ νομιζόμενα καλὰ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ματαίου εἰσι πλήρη ἀπό κόπους, ἀπὸ λύπας, συγχύσεις, στενοχωρίας, καταδρομάς, ψεύδη, ἐπιπορίας, καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ὅλα αὐτὰ εἰσι βδελυκτὰ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον ἀνάξιον τῆς οὐρανοῦ ἐκείνης βασιλείας. Διὰ τοῦτο ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον πανσόφως οἰκονομῶν θεάνθρωπος δεσπότης Χριστὸς ἀποκαλύπτει τοὺς βίους ἐκείνων τῶν μαρτύρων Ὁσίων Ἀγίων τε καὶ ἁπλῶς ὄλων τῶν δικαίων εἰ ὁποῖοι διὰ μέσου τῆς σωτηρίου θύρας, δηλαδὴ μετὴν φυλάξιν τῶν θεῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, ἐλάμπρυναν τὴν ψυχὴν, ἡγάσαν τὰ ἐαυτῶν σώματα, ἐγένοντο καὶ μετὰ θάνατον κοινωνοὶ ἐκείνης τῆς θείας μακαριότητος, ἵνα δείξῃ πρὸς ἡμᾶς ὅτι ἡ τήρησις τῶν θεῶν ἐντολῶν αὐτοῦ ἔχει τόσην δύναμιν νὰ φιλιῶνται τὸν Θεὸν μετὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν καθιστᾷ ἄξιον τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, καθὼς ἠρδόκησε διὰ μέσου τοῦ Μακαριωτάτου Σιλδέστρου Ἀγίου Ἀλεξανδρείας νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ τὸ ἀγιώτατον τοῦτο σῶμα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Ἰγνατίου, εὐωδιάζον, καὶ κατὰ πάντα χαριτόβρυτον, διὰ τὰς προρρηθείσας αὐτοῦ θεσφιλεῖς ἀρετάς, καὶ νὰ φανερώσῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς ὅτι τὸν ἐποίει κεινω-

νὸν τῆς θείας του μακαριότητος, καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἅγιον καὶ μετὰ θάνατον τὴν χάριν τοῦ νὰ ἱατρεύῃ πᾶσαν ἀσθένειαν ἐκείνων, οἵτινες ἠθελον προστρέχουσι μετ' εὐλαβείας αὐτὸν ἐπικαλούμενοι. Ἐπειδὴ ὁ πανάγαθος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τοιαύτας μεγάλας δίδωσι τὰς ἀνταμοιβὰς πρὸς ἐκείνους οἵτινες τὸν ἡγάπησαν καὶ ἐρύλαζαν ἀπαρασαλεύτως τὰς ἐντολάς του, τοιοῦτοτρόπως ἀντιδοῦναι τοὺς δοξάσαντας αὐτόν, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν τοὺς ἀναδεικνύει ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ υἱοὺς κατὰ χάριν καθὼς τὸ μαρτυρεῖ μετὰ τὸ ἀψευδέστατόν του στόμα αὐτὸς ὁ ἴδιος δεσπότης ἡμῶν Χριστός. « Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες », καὶ τοὺς ἐπαναπαύει μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ, νὰ εὐφραίνωνται καὶ νὰ ἀγάλλωνται αἰωνίως, ἔχοντες τὴν ἀδιάσειστον καὶ ἀκατάπαυστον εἰρήνην ἡ ὁποία ἐστὶν αὐτὸς ὁ ἴδιος Χριστός. Καὶ ἐδῶ πάλιν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν νὰ ἐορτάζωνται καὶ νὰ τιμῶνται ἀπὸ ἡμῶς τοὺς ὁρθοδόξους καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐστὶν ἡ ἐκκλησία, καὶ ἐξω κοινῶς, καὶ ὑφ' ἐκάστου κατ' οἶκον καὶ κατὰ μόνους. Ἐπειδὴ διὰ ποῖον ἄλλο αἴτιον εὐλογημένοι χριστιανοὶ νομίζετε ὅτι θέλει ὁ Θεὸς καὶ εὐχαριστεῖται νὰ δοξολογῶνται οἱ ἅγιοι του, καὶ νὰ ἀνακαλύπτωνται αἱ πολιτεῖαι αὐτῶν ; Δὲν εἶναι κανένα ἄλλο βέβαιον αἴτιον εἰμὴ ὅτι θέλει καὶ ἡμεῖς ὅταν πορευόμεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἷτε ἱερεῖς οἷτε λαϊκοί, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, πλούσιοι καὶ πένητες, καὶ ἐκάστης τάξεως ἡλικίας ἄνθρωποι, νὰ ἔχωμεν προσοχὴν καλὴν, νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πρὸς ἀλλήλους ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν πρῶτον τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ νὰ συλλογίζομεθα πῶς ἐν ὅσῳ εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔχομεν τὸν πολυεὐσπλαγχνον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁποῦ ἔχει τὰς ἀγκάλας του ἀνοικτάς, καὶ προσκαλεῖται ὅλους ἡμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν του τὴν οὐράνιον καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος λέγων. « Οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέφαι αὐτόν » καὶ δευτέρον νὰ ἔχωμεν προσεκτικὴν τὴν ἀκρόασίν μας καὶ εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διδάσκει, καὶ εἰς τοὺς βίους τῶν ἁγίων, καὶ νὰ γινώμεθα καὶ ἡμεῖς μιμηταὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐνθυμούμενοι αὐτοὺς καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος χαρίζει τόσα χαρίσματα εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐρύλαζαν καὶ φυλάττουσι τὰς θείας του ἐντολάς. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ ἡμᾶς καθὼς ἡμεῖς αὐτὸν ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ καθὼς ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, τοσοῦτον καὶ ἔτι περισσότερον διαφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἀπὸ τὴν ἀγάπην ἣν περ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ δείξωμεν πῶς ἔχομεν πρὸς αὐτόν, καθὼς ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης λέγει, « οὐχ οὕτως ἡμᾶς ὁ Θεὸς φιλεῖ ὥσπερ ἡμεῖς αὐτόν, ἀλλὰ » πολλῶν μᾶλλον ὅσον οὐδὲ λόγῳ ἐνὶ παραστήσῃ. » Καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν

Εὐαγγέλιον «τοσοῦτον ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐ-
 »τοῦ τὸν μονογενῆ δέδωκεν ἡμῖν εἰς θάνατον». Λοιπὸν, ὦ εὐλογημένοι
 χριστιανοί, διὰ τὴν υπερβαλλούσαν ἀγάπην ὅπου ὁ Θεὸς ἔχει πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει ποτὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἔχομεν
 χρέος ἀπαραίτητον ἵνα ἀγαπῶμεν τὸν τοιοῦτον εὐπλαγχτὸν πατέρα
 ἡμῶν Θεόν, ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν σω-
 τηρίαν τῆς ψυχῆς μας, ἀνταγαπώμενοι τότε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτόν, μι-
 μούμενοι τοὺς ἁγίους, τοὺς δικαίους, τοὺς ὁτίους, καὶ ἀπλῶς ὁλους
 τοὺς κατὰ ἀρέσκειαν αὐτοῦ πολιτευθέντας. Ἐπειδὴ καὶ οὗτοι πάντες ἄν-
 θρωποι ὄντες καὶ σὰρκα φοροῦντες, συνευγεγμένον καὶ αὐτοὶ τῇ ματαιό-
 τητι τοῦ κόσμου τούτου, ὁμοίως μὲ ἡμᾶς μὲ γυναῖκας, μὲ τέκνα, δὲν
 παρεκωλύθησαν ὅμως οὔτε ἀπὸ τὰ πάθη τῆς σαρκός, οὔτε ἀπὸ τὴν μα-
 ταιότητα τοῦ κόσμου, οὔτε ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ἡμῶν Διάβολον, εἰς τὴν κα-
 τέρθωσιν τῆς ἐναρέτου πολιτείας, ἀλλὰ διηλθον διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς
 θύρας, καὶ ἡγάπησαν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, μᾶλλον δὲ αὐτὸν τὸν Ἰδιὸν
 Θεόν. Διότι ἐκεῖνος ὅστις τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ ποιεῖ ἀπαρασαλεύτως τὰς ἐντο-
 λὰς αὐτοῦ, καθὼς τὸ ἀψευδέςτατον σῶμα τὸ μαρτυρεῖ. «Ὁ ἀγαπῶν
 »ἐμὲ οὗτος τὰς ἐντολὰς μου τηρήσει». Διὰ τοῦτο ὅλοι κοινῶς οἱ χριστι-
 νοὶ χρεωστεῖται νὰ ἐργάζησθε τὰς θείας ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, διὰτὶ δὲν
 εἶναι ἀκατόρθωτοι, ἀλλ' εἰσὶν ὅλοι δυνατοί. Πρῶτον μὲν ἐὰν ὁ Κύριος
 ὅστις γνωρίζει τὴν δύναμιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἴξευρε πῶς ἦσαν ὑπὲρ
 τὴν δύναμιν τῶν, δὲν ἤθελε προστάξῃ νὰ φυλάττωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς
 ἐντολὰς του. Καὶ ἐὰν ἀνθρώπος τις δὲν ἐπιθέτῃ εἰς τὸ ζῶον του φορτίον
 δυσβάστακτον, πῶς ὁ Θεὸς ἤθελεν ἐπιθέσει εἰς τοὺς χριστιανούς ἀκατο-
 ρθώτους ἐντολὰς καὶ προσταγμάτων; Τοῦτο ἐστὶν ἀσέβεια μεγαλωτάτη
 καὶ μόνον νὰ τὸ στοχασθῇ τις καθὼς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος. «Ἀ-
 »σεβὲς ἐστὶ τὸ λέγειν ἀδύνατα εἶναι τὰ τοῦ πνεύματος παραγγέλματα.»
 Καὶ δεύτερον, ἐὰν ἦσαν ἀδύνατα δηλαδὴ δύσκολαι αἱ ἐντολαὶ καὶ προ-
 σταγαὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς τόσαι χιλιάδες καὶ μυριάδες ἄνθρωποι ἠδυνή-
 θησαν ὅχι μόνον νὰ τὰς ἐργασθῶσιν καὶ νὰ τὰς κατορθώσωσιν, ἀλλὰ
 μάλιστα νὰ τὰς υπερβῶσι, καθὼς ὁ χρυσορρήμων λέγει. «Μὴ τοίνυν κα-
 »τηγῶρε τοῦ Δεσπότου, οὐκ ἐπέταξεν ἀδύνατα, πολλοὶ τὰ προσταγμάτων
 »ὑπερβαίνουσιν, οὐκ ἂν δέ, εἰ ἀδύνατα ἦν, ὑπερέβησαν ἐξ οἰκίας προαιρέ-
 σεως. Παρθενίαν οὐκ ἐπέταξεν, καὶ κατορθοῦσι πολλοί». Εἰσὶ πρὸς τούτοις
 καὶ εὐκολαὶ καὶ ἐλαφραί καὶ πλατεῖαι ὅσαι τοῦ Κυρίου αἱ ἐντολαί, καὶ
 τοῦτο βεβαίως αὐτὸς ὁ Ἰδιὸς ὅστις τὰς προσέταξε λέγων ὅτι «ὁ ζυγὸς μου
 »χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστί». Συνομολογεῖ δὲ τοῦτο καὶ ὁ
 ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου λέγων. «Καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι
 »οὐκ εἰσὶ». Τοῦτο θέλων καὶ ὁ προφητὴς Δαβὶδ ἵνα φανερώσῃ ἔλεγε.
 «Πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα.» Ἄς ἀκούσι λοιπὸν τώρα ἐκεῖνοι οἱ

ἀμελεῖς Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι προφασίζόμενοι λέγουσιν, «ἡμεῖς εἴμεθα ἄν-
 θρωποι κοσμικοὶ μὲ γυναῖκα, μὲ τέκνα, μὲ οἰκίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυ-
 νάμεθα ἵνα ποιήσωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ εἰσὶν ἀδύνατοι
 εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ εἰσὶ δύσκολοι καὶ βαρεῖαι ἵνα τὰς φυλάξωμεν». Τί λέ-
 γετε ἀνόητοι εἰς τοῦτο; Ὁ Θεὸς προστάττει διὰ νὰ κάμειτε ὅλας τὰς
 ἐντολὰς του, καὶ λέγει ὅτι εἰσὶν εὐκολοί, καὶ ἐλαφραί αἱ ἐντολαί του,
 καὶ ὑμεῖς ἐναντιοῦσθε πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν δυσχερεῖς εἶναι λέγοντες; Σὲ
 παρακαλῶ ἄκουε, χριστιανέ, εἰπέ μοι πόσαν δυσκολίαν ἔχει ἡ προσταγή
 ἣν σοὶ ἔδωκεν ὁ Χριστὸς τὸ νὰ ἔχῃς γυναῖκα νόμιμον καὶ νὰ σωφρονῇς,
 καὶ εἰς ἄλλην γυναῖκα νὰ μὴν πορεύῃσαι, εἰς καιρὸν ὅπου ἄλλοι σωφρο-
 νοῦσι, μὴ ἔχοντες καὶ γυναῖκα; ὅχι μόνον χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ εἰδωλολά-
 τραι; Πόσαν δυσκολίαν σοὶ προξενεῖ ἡ προσταγή τοῦ Χριστοῦ, ἣν σοὶ εἶπε τὸ
 νὰ διδῇς ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου; εἰς καιρὸν ὅπου πολλοὶ
 ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις διὰ κενοδοξίαν ὀλοκλήρᾳ τὰ ὑπάρχοντά των διε-
 σκόρπισαν; Ὅπερ ἐκεῖνοι οἱ εἰδωλολάτραι διὰ κενοδοξίαν ἐποίησαν, σὺ
 ὁ χριστιανὸς δὲν εἶνε ἐντροπὴ νὰ μὴ τὸ πράττης διὰ τὸν φόβον καὶ τὴν
 ἐντολήν τοῦ Θεοῦ; Δύσκολον ἐστὶ τὸ νὰ μὴ ἔχῃς ἐχθρούς; τὸ νὰ μὴ
 μισηῖς οὐδένα; τὸ νὰ μὴν ὑβρίζῃς κανένα; βαρεῖα ἡ ἐντολή εἶναι; δύ-
 σκολον σοὶ φαίνεται ἡ ἐντολή ὅπου σὲ προστάττει νὰ μὴ ἀρπάξῃς τὰ
 ξένα; τὸ νὰ μὴ κάμῃς ὄρκους διὰ κάθε παραμικρὸν πρᾶγμα; τὸ νὰ μὴ
 βλασφημῇς καὶ παραδίδῃς τῷ Διαβόλῳ τὸν ἀδελφόν σου χριστιανόν;
 Τάχα διὰ νὰ κατορθώσῃς αὐτάς τὰς ἐντολὰς ἀναγκάζεται διὰ νὰ περά-
 σῃς βουὰ καὶ φάραγγας; καὶ νὰ διαβῇς πέλαγος; ἢ μήπως ἀναγκά-
 ζεται νὰ πετάσῃ εἰς τὸν ἀέρα; ἢ τέλος πάντων νὰ ὑποβληθῇ εἰς κό-
 πους πολλούς; καὶ νὰ χύσῃς ἰδρώτας; Ὅχι ὅχι, βλέψον εἰς τοὺς βίους
 τῶν Ἀγίων καὶ μάλιστα εἰς τὸν σήμερον πανηγυριζόμενον ἅγιον Ἰγνά-
 τιον, καὶ αὐτὸν μὲ γυναῖκα, μὲ τέκνα, μὲ ὑποστατικά ὄντα, ὅμως κά-
 νένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγεινεν ἐμπόδιον εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν ἐντολῶν
 τοῦ Χριστοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃς μίαν καλὴν προαίρεσιν καὶ διάθεσιν
 ψυχῆς, καὶ εὐθὺς ἐκατόρθωσας ταῦτα πάντα, καθὼς ὁ χρυσορρήμων
 λέγει. «Τί γὰρ εἶπέ μοι φορτικὸν ἐπιτετάχμεθα; ἔχει φησί, γυναῖκα, καὶ
 »σωφρόνει, τοῦτο γε φορτικόν; εἰπέ μοι; καὶ πῶς ὅπου γε πολλοὶ καὶ
 »χωρὶς γυναικὸς σωφρονοῦσιν, οὐ χριστιανοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες;
 »ὅ ὑπερβαίνει τοίνυν ὁ Ἕλληνας διὰ κενοδοξίαν, σὺ δὲ οὐδὲ τοῦτο τηρεῖς
 »διὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ; Δίδου φησί πένησι ἐκ τῶν ὄντων; τοῦτο φορ-
 »τικόν; ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα κατηγοροῦσιν ἡμῶν Ἕλληνες ὀλοκλήρους
 »οὐσίας κενώσαντες διὰ κενοδοξίαν μόνην.» (λόγ. ιγ'. εἰς τὴν πρὸς Ἑβραί-
 »ους.) Καὶ πάλιν «Τί γὰρ φορτικὸν ἐπετάχμεν; ὅρη διατεμεῖν; ἢ πτῆ-
 »ναι πρὸς ἀέρα; ἢ περαιώσασθαι τὸ τυρηνικὸν πέλαγος; οὐδαμῶς, ἀλλ'
 »οὕτως εὐκολον πολιτεῖαν ὥς μηδὲ ὀργάνων δεῖσθαι, ἀλλὰ ψυχῆς καὶ

» διαθέσεως μόνης. Τί γὰρ δύσκολον τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπιταγμάτων ;
 » μηδὲνα ἔχε ἐχθρόν, μηδὲνα μίσει, μηδὲνα λέγει κακῶς » (ὁμιλία
 εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον). Καὶ ἔτι ἵνα μάθῃς πλέον σαφέστερον ὅτι αἱ
 ἐντολαὶ εἰσὶν εὐκολοί, ἀκουσον ὁ Χριστὸς σοὶ λέγει ἵνα μὴ κλέ-
 ψῃς, τώρα σὲ ἐρωτῶ, ποῖον εἶναι εὐκολώτερον τὸ νὰ κλέψῃ τις ἢ
 νὰ μὴ κλέψῃ ; Βέβαια εὐκολώτερον εἶναι τὸ νὰ μὴ κλέψῃ. Διότι
 ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν κλέπτει εἶναι ἥσυχος, ἀτάραχος εἰς τὴν συνειδή-
 σίν του, κοιμᾶται ἀμέριμνος, φόβον δὲν ἔχει, εἰς κόπους, καὶ κινδύνους
 δὲν ἐμβαίνει, ὅλους τοὺς βλέπει μὲ καθαρὰν συνειδήσιν χωρὶς ἐντροπὴν.
 Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θέλει νὰ κλέψῃ ἔχει ταραχὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐμβαί-
 νει εἰς κόπους, περιεργάζεται τρόπους, μηχανάς, διὰ νὰ πατήσῃ οἰκίαν
 ἢ ἐργαστήριον, φοβέται μὴ τὸν συλλάβωσιν καὶ τὸν θανατώσωσιν, ὕπνον
 ποτὲ γλυκύν δὲν κοιμᾶται, φαγητὸν δὲν τρώγει μὲ ἡδονήν, καὶ εἰς τὴν
 συνειδήσιν του ἔχει ἕνα ἀκατάπαυστον ἑλεγχόν, ὁ ὅποιος τὸν κατατρώ-
 γει ἀπαύστως, καθὼς κατατρώγει ὁ σκώληξ τὸ ξύλον. Πάλιν ὁ Χρι-
 στὸς προστάζει εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ἡμᾶς. Τώρα ποῖον εἶναι εὐ-
 κολώτερον τὸ νὰ καταράται καὶ νὰ κατηγορῇ τις, ἢ τὸ νὰ μὴ κατη-
 γορῇ ; Βέβαιον εὐκολώτερον εἶναι τὸ νὰ μὴ κατηγορῇ. Διότι ἐκεῖνος ὅστις
 δὲν κατηγορεῖ μένει ἐλευθερὸς ἀπὸ πάντα πειρασμόν, καὶ οὐχὶ μόνον δὲν
 δοκιμάζει οὐδὲν κακόν, ἀλλὰ καὶ ἐπαινοῦ ἀπὸ ὅλων λαμβάνει, ἐκεῖνος δὲ
 ὅστις ἤθελε κατηγορήσῃ εὐθὺς ἐμβαίνει εἰς κίνδυνον, καὶ ὑποπτεύεται
 μήπως τὸ ἔμαθεν ἐκεῖνος τὸν ὅποιον κατηγορήσῃ, καὶ μικρὸς ἄνθρωπος
 εἶναι, καὶ ἂν μέγας, καὶ ἂν ὑπάρχῃ μέγας, εὐθὺς καὶ παιδεύεται ὁ
 κατηγορήσας, ἂν πάλιν ὑπάρχῃ μικρός, παρעוּת καὶ ἐκεῖνος κατηγο-
 ρεῖ καὶ ὑβρίζει τὸν κατηγορήσαντα, ἢ μὲ τὰς αὐτὰς ὕβρεις ἢ καὶ μὲ
 περισσοτέρας, διὰ τοῦτο καλῶς εἶπεν ὁ χρυσοῦς Ἅγιος. «Μὴ ἄρπάζε
 » φησὶν ὁ Χριστὸς τὰ μὴ σά, μὴ πλεονέκτει, μὴ ἐπιόρκει, ποῖον ἔχει τοῦτο
 πῶνον ; τὸυναντίον μὲν οὖν ἦν πόνος, ὅταν μὲν γὰρ εἴπῃς κακῶς, εὐ-
 » θέως ἐν κινδύνῳ εἶ, ἐν ὑποψίᾳ. μὴ ἤκουσε, περὶ οὗ εἶπες, ἄντε μέγας ἢ
 » ἄντε μικρός, ἂν γὰρ μέγας ἢ ἐν ἔργοις κινδυνεύσεις εὐθέως, ἂν δὲ μι-
 » κρὸς τοῖς ἴσοις σε ἀμυνεῖται, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῶν χαλεπωτέρους.» (ὁμι-
 λία ιγ'. εἰς τὴν πρὸς Εβραίους). Λοιπὸν διὰ νὰ συμπεράνωμεν ὅλον τὸ
 πᾶν, ἂν ἡμεῖς μόνον θελήσωμεν ὅλοι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν εὐ-
 κολώταται, ἂν ὅμως ἡμεῖς δὲν θελήσωμεν καὶ τὰ πλέον εὐκολα φαί-
 νονται εἰς ἡμᾶς δύσκολα, κατὰ τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν Ἰωάννην
 λέγοντα. «Οὐδὲν δύσκολον οὐδὲν φορτικὸν ἐπιτετάμεθα ἂν βουλόμεθα,
 » ἂν δὲ μὴ βουλόμεθα, καὶ τὰ ράστα φορτικά ἡμῖν γίνονται. Καὶ ἀκουσον
 » τοῦ Παύλου λέγοντος. Τὰ φύσει βαρέα, οὕτω κοῦφα γίνονται, ὅταν μὴ
 » τοὺς πόνους λογιζώμεθα, ἀλλὰ τὰς ἀμοιβὰς αὐτῶν σκοπῶμεν, τὸ παραυ-
 » πτικὰ ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος

» δόξης κατεργάζεται (πρὸς Κορινθ.). Αἰνίγμα τὸ εἰρημένον ἐστίν· εἰ θλίψις
 » πῶς ἐλαφρὸν ; εἰ ἐλαφρὸν πάλιν πῶς θλίψις ; ταῦτα γὰρ ἐναντία. Ἄλλ'
 » ἔλυσεν τὸ Αἰνίγμα τῇ ἐπαγωγῇ δείξας ἐλαφρὸν. Μὴ σκοποῦντων ἡμῶν
 » τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα, ἔθηκε τὸν στέφανον, καὶ κο-
 » φρον ἐποίησε τὸν ἀγῶνα. Μάρτυς τούτου καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ ὅστις
 διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταμοιβῆς καὶ τοῦ μισθοῦ ἐφύλαττε μετὰ χαρὰς
 τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου δ' ὁ καὶ ἔλεγεν. «Ἐκλινά τὴν καρδίαν μου τοῦ
 » ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.» (ψάλμον ριγ').
 Λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, ὧ εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἂν θέλητε διὰ νὰ ἀγαπη-
 θῇτε ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ δοξασθῇτε νὰ τιμηθῇτε, καθὼς καὶ ὅλοι
 οἱ δίκαιοι οἱ εὐσεβεῖς πολιτευθέντες, καὶ νὰ γένησθε συγκάτοικοι μὲ
 ὅλους τοὺς ἀληθεῖς καὶ θεοφιλεῖς τοῦ Χριστοῦ ἐργάτας, ἐξ ὧν εἰς ἐστὶ
 καὶ ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἰγνατίος, μὴ βλέπετε εἰς
 αὐτοὺς τοὺς προσωρινούς κόπους καὶ θλίψεις ὅπου ἔχουν, ἀλλὰ στοχα-
 ζεσθε τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ τὸν μισθὸν τὸν ὅποιον ἔχετε νὰ λάβητε εἰς τὰ
 οὐράνια. Διότι ὁ μὲν ὀλίγος οὗτος κόπος καὶ ἡ παρούσα μικρὰ θλίψις
 ἐστὶ πρόσκαιρος καὶ παρέρχεται, ἡ ἀνταμοιβὴ ὅμως ἐστὶν αἰώνιος καὶ
 ἀδιάλειπτος. Οὕτως ὁ πλοῦταρχος καὶ ναύτης δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς τρι-
 κύμιας καὶ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ στοχαζόμενος τὸ κέρ-
 δος ὅπερ μέλλει τάχα νὰ ἀπολαύσῃ, μὲ τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐλπίδα
 εὐφραίνεται. Οὕτως ὁ πραγματευτὴς ἐλαφροῦς νομίζει τοὺς κόπους διὰ
 τὴν ἐλπίδα τοῦ πλούτου. Οὕτως ὁ στρατιώτης οὐ νομίζει κακὸν τὰς
 πληγὰς καὶ τὸν θάνατον διότι προστοχάζεται τὴν νίκην καὶ τοὺς στε-
 φάνους ὅπερ μέλλει νὰ λάβῃ. Οὕτως ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ἐργάτης δὲν
 συλλογίζονται τοὺς κόπους καὶ μόχθους ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς στε-
 φάνους εἰς τὸ θέρος καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν. Καὶ ἵνα εἴπω μὲ συντο-
 μίαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ βαρέα γίνονται ἐλαφρά, ὅταν δὲν συλλο-
 γίζεται τις τοὺς κόπους καὶ μόχθους, ἀλλὰ τὰς ἀμοιβὰς καὶ τοὺς
 μισθοὺς οὓς μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ. Καὶ μάρτυρες τούτων ἀληθέστατοι
 εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ τὰς ἐντολάς τοῦ Δεσπότης ἡμῶν Χριστοῦ τηρήσαν-
 τες, καὶ μάλιστα ὁ σήμερον ἑορταζόμενος καὶ δοξολογούμενος Ἅγιος.
 Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ δοξολογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις πα-
 τρός ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Ἰγνατίου, ὃς κατανυθῶμεν καὶ μὲ εὐλά-
 βειαν καὶ μὲ καθαρὰν καρδίαν, ὃς πανηγυρίσωμεν εὐφραινόμενοι, οὐχὶ
 ὅμως μὲ διασκεδάσεις μὲ μέθην μὲ τραγούδια καὶ μὲ χοροὺς, καὶ μὲ
 παρεκτροπὰς καὶ ἀπάχτους πράξεις, διότι μὲ αὐτὰ δὲν πανηγυρίζεται
 δὲν δοξολογεῖται δὲν εὐχαριστεῖται δὲν ἐπαναπαύεται ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ πα-
 νηγυρίζομεν καὶ τιμῶμεν αὐτόν, ἂν μιμώμεθα αὐτοῦ τὴν πραότητα,
 τὴν ἀνεξικακίαν, τὴν ἀπλότητα, τὴν συμπάθειαν, ἣν εἶχεν εἰς τοὺς πτω-
 χούς, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ταπεινότητα, τὴν ἀγάπην, τὴν καλὴν προ-

αίρεσιν καὶ διάθεσιν τῆς ψυχῆς, τὸν διάπυρον ζῆλον εἰς τὴν κατόρθω-
σιν τῆς ἐναρέτου πολιτείας, τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Δεσπότη
ἡμῶν Χριστοῦ· δηλαδὴ πρέπει νὰ ὦμεν καὶ ἡμεῖς πρᾶοι, ταπεινοί, συμ-
παθεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς μας χριστιανούς, ἐλεήμονες κατὰ τὸ δυνα-
τόν, ἀμνηστικάκοι, καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, νὰ μὴ
εἴμεθα φθονεροί, ἄρπυγες, ἄδικοι, ψεῦσται, ἐπίσκοποι, μέθυσοι, πόρνοι, μοι-
χοί, διότι πόρνοι καὶ μοιχοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι βασιλείαν Θεοῦ ποτὲ δὲν κλη-
νομοῦσι. Καὶ τότε ἀληθῶς οὕτω πως δοξολογοῦμεν τιμῶμεν τὸ Ἅγιον,
καὶ τὸν ἔχομεν προστάτην εἰς τὰς ἀνάγκας μας, καὶ βοηθὸν εἰς τὰς
θλίψεις μας, καὶ μεσίτην εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, διὰ τῆς χάριτος
τοῦ παναγίου Πνεύματος, νὰ μᾶς φωτίῃ νὰ μᾶς ὁδηγῇ εἰς πᾶν ἔργον
ἀγαθόν, νὰ μᾶς ἐνδυναμώῃν εἰς τὴν τήρησιν τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, καὶ
νὰ μᾶς δίδῃ ἐνταῦθα μὲν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν μέλλουσαν
ζωήν, νὰ μᾶς κάμῃ κληρονόμους τῆς ἐπουρανίου βασιλείας. Ἀμήν.

ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΛΕΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ

Ἐν πόλει Θεοῦ ἡμῶν ἀλληλοῦτα.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα Κυρίου τῶν Δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν. Ἀλληλοῦτα.

Ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ εἶδον πάντες οἱ
λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ. Ἀλληλοῦτα.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. »

Ἅγιος ὁ ναός σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. »

Ἀγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ. »

Ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ
πυρός. Ἀλληλοῦτα.

Σπεπασθῆσμαι ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου. »

Διεπέτασε νεφέλην εἰς σκέπην αὐτοῖς, καὶ πῦρ τοῦ φωτίσαν αὐτοῖς τὴν
νύκτα. Ἀλληλοῦτα.

Κύριος φυλάξαι σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου. »

Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως ἔσθω. »

Ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, πᾶς τις λέγει
δόξαν. Ἀλληλοῦτα.

Κυκλώσατε Σιών καὶ περιλάβετε αὐτήν. »

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ. »

Ὅρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ. Ἀλληλοῦτα.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. »

Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἐλπιούσι. »

Χορτασθῆσμαι ἐν τῷ ὀρεθῆναι μοι τὴν δόξαν σου. »

Ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με, ἀπὸ ἐχθρῶν τῶν ταλαιπω-
ρησάντων με. Ἀλληλοῦτα.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν. »

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. »

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. Ἀλληλοῦτα.

Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα
τοῦ αἰῶνος. Δόξα καὶ νῦν.

Μῆτερ Θεοῦ, λίταζε ὑπὲρ οἰκτροῦ ραψωδοῦ τῆς δε ἁσματικῆς ὑμνωδίας,
καὶ τῇ σῇ Σκέπῃ σώσον με.

Εἰς τοὺς Ἱεράρχας Ἰγνάτιον καὶ Θεράποντα

Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωπίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες
τὴν οἰκουμένην. Ἀλληλοῦτα.

Οἴτε γηγενεῖς, καὶ Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸ αὐτό, πλούσιος καὶ πένης.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσις.

Δεῦτε τέκνα ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Ἀλληλοῦτα.

Ἰδοὺ τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλύσω. Κύριε, σὺ ἔγνων. Ἀλληλοῦτα.

Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν Ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ. Ἀλληλοῦτα.

Τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀλληλοῦτα.

Τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα. Ἀλληλοῦτα.

Οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην. Ἀλληλοῦτα.

Ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσωσε.

Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεως, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου. Ἀλληλοῦτα.

Διηγῆσμαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας

ὑμνήσωσε. Ἀλληλοῦτα.

Νίψομαι ἐν ἁθώοις τὰς χεῖρας μου, καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου

Κύριε. Ἀλληλοῦτα.

Τοῦ ἀκοῦσαι με φωνῆς αἰνέσεώς σου, καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμά-

σία σου. Ἀλληλοῦτα.

Κύριε ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος καὶ μετὰ παρανομούντων οὐ

μὴ εἰσέλθω. Ἀλληλοῦτα.

Εἶπα τοῖς παρανομοῦσι μὴ παρανομεῖτε, καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι, μὴ ὑποῦτε

κέρας. Ἀλληλοῦτα.

Ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων, καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω.

Μίαν ἡτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω. Ἀλληλοῦτα.

Τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. »

Τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν Ναδὸν
τὸν ἅγιον αὐτοῦ. Ἀλληλούια.

Ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἔλαια κατὰ καρπὸς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ. Ἀλληλούια.

Ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς Κυρίου, καὶ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου.

Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν. Ἀλληλούια.

Καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν. Ἀλληλούια.

Ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται. Ἀλληλούια.

Εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούια.

Ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται. Ἀλληλούια.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς
εὐλογίαν ἔσται. Ἀλληλούια.

Ἐσκόρπισεν ἔδωκε τοῖς πένησιν. Ἀλληλούια.

Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλούια.

Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ τῆς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

Περυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὀσιοὶ σου ἀγα-
λιάσσονται. Ἀλληλούια.

Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
αἰνέσουσί σε. Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια. (*)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οκτ. σελ.

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου κλπ. ἁγίων.	1	1
Λόγος ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὴν ἁγίαν Σκέπην τῆς Θεοτόκου.	»	26
Βίος καὶ Ἀθλήσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γαβρᾶ μεγαλομάρ.	2	29
» » μαρτύριον » » ὁσιου. Ἰγνατίου τοῦ νέου.	8	32
Ἀκολουθία Ναζαρίου, Ἰγνατίου, Θεράποντος κλπ. ἁγίων.	14	41
Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος.	»	56
Ἐγκώμιον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Ἀρχιεπ. Μηθῦμ.	»	63
Ἐκλογὴ εἰς τὸν πολυέλεον τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου.	1	78
» » » τῶν ἁγ. Ἱεραρχῶν Ἰγνατίου καὶ Θερ.	14	79

(*) Τὴν μὲν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Θεράποντος ἠρانیσθημεν ἐκ τῆς βι-
βλιοθήκης τοῦ ἐν Ἀθήναις συμβολαιογράφου κ. Γρηγορίου Μπουρινᾶ, τυπω-
θεῖσαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1801 παρὰ Νικολάου Γλυκῆ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, τὴν δὲ
τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης ἠρانیσθημεν παρὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου δια-
κόνου Μελετίου Βατοπαϊδινού, τυπωθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1805
παρὰ Χατζῆ Γεωργίου Μηθυμνιώτου. Σ. Ε.

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ ἔχον τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου, θεωρεῖται ὡς κλοπιμαῖον καὶ
καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΕΥΧΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΚΥΡ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

Δέσποινα Δέσποινα Μήτηρ, ἀμαρτωλῶν ἡ Προστάτις,
Λιμὴν τῶν χειμαζομένων ἐν τῷ τοῦ βίου πελάγει,
Καὶ ἀγκυρα τῶν ἐν ζάλαις, καὶ ρύστις τῶν ἐν κινδύνοις,
Ἡ μόνη ἀπηλπισμένων ἐλπίς καὶ παραμυθία,
Ἐκ βάθους μου τῆς καρδίας, ψυχῆς τε συντετριμμένης,
Ἐν ταπεινώσει, καὶ θλίψει, καὶ στεναγμοῖς, καὶ δακρύοις,
Πρὸς σὲ τὴν μόνην ἐλπίδα ὁ ἄθλιος καταφεύγω,
Καὶ σὲ μεσίτην αἰροῦμαι πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κτίστην.
Σὺ μοι γενοῦ προστασία, μὴ με ἐάσης ὀλέσθαι.
Πλέωσαι τὸν Υἱόν σου, τὸν κατ' ἐμοῦ ὀργισθέντα.
Τὴν ἀγανάκτησιν παῦσον, ἣν ἔχει πρὸς με δικαίως,
Ἐφ' οἷς ἐξῆμαρτον τάλας, ἐφ' οἷς ἐξύβρισα τοῦτον.
Πᾶσαν ἀθέμιτον πρᾶξιν ἐπέλεσα ἐν τῷ βίῳ,
Καὶ λογισμοῖς τε, καὶ λόγοις, καὶ πάθεσιν ἀκαθάρτοις.
Ἐμόλυνα τὴν ψυχὴν μου, καὶ ὄλος κατεσιλώθην.
Ἡμαύρωσά μου τὸ κάλλος, κατήσχυνα τὴν εἰκόνα.
Φεῦ καὶ κρουνοὶ τῶν ὀμμάτων, καὶ σταλαγμοὶ τῶν δακρύων,
Κᾶν ρέωσιν ἀενάως, ὡς ποταμοὶ τε καὶ κρήναι,
Τὸ δυσαπόνιπτον αἶσχος τῆς μιανθείσης ψυχῆς μου,
Πῶς ἀποτρίψουσιν ἄρα; πῶς ἐξουσιν ἀποπλῦναι;
Οἶμοι, κατάκριτος κεῖμαι, τὸν δικαστὴν παροξύνας!
Οἶμοι, τὴν Κόλασιν τρέμω, καὶ τὰς ποινὰς τὰς μελλούσας!
Τίς με τὸν ἄθλιον σώσει τῆς φοβερᾶς καταδίκης;
Οὐδεὶς, πλὴν σοῦ Παναγία. Δέσποινα Δέσποινα Σῶσον.